

Vörös János

VERSEIM

kézirat

ELSŐ KIADÁS

ISBN 978-963-87517-3-7

Kiadó:

**Új Érték ipari-szolgáltató és kereskedelmi Szövetkezet
A szerzői jog a Szerzői Jogvédő hivatalnál fenntartva!
E mű kiadása és/vagy utánnyomása kizárólag Szerző vagy
jogutódja, illetve a Kiadó hozzájárulásával szabad!**

**Budapest
2008-2009**

**Megrendelés (lehetőleg levelező-lapon):
Új Érték Szövetkezet; Budapest, Zab utca 5. 1033**

Ajánlás

*Emléket hagyok itt az utókornak
Mikorra a fejfá korhad már felettem,
Régen nem örülök nótának, sem bornak
Letettem a tollam, én is emlék lettem.*

Vörös János

TARTALOM

Feltámadunk	Keresztúton	Májusi emlék	A portás
Dal	Győri éjszaka	Emlékkönyvbe	A kritikusomhoz
Tünetemény	Győri emlék	Fiamról	Régmúlt szerelmem
Emlék	Anyám emlékére I.	A hóhérokról	Tanács az életre
A remény	A természethez	A sorshoz	A szűz imája
János bácsi a huszár	Anyám emlékére II.	Isten és ember	Búcsú az élettől
A történetíró	Parádi emlék	A tükör	A költőről
Emlékkönyvbe	A szerelemről	Őrségben	Szeretnék szeretni
Falusi téli képhez	A mi barátságunk	Levél B.-nak	Tél a temetőben
Emlékül	Utazás	Utolsó randevú	Fohász
Tavaszi	Ki vétkezett	Apuka mesél	Velenceifürdő 1995-ben
Emlékkönyvbe	Fiamhoz	Maros-parti emlék	Az idők országútján
Rózsaképhez	Betyár élet	Tavaszi emlék	Kolduskesergő
Emlékkönyvbe	Emberek – sorsok	Nagyapám	Levél Kanadába
Piros rózsához	A kriptában	Az álom	A kurvák dala
Az én sorsom	Erénycsőszeinkhez	Gyermekkori emlékek	Az én ifjúságom
Álom és valóság	Egy vasárnap emlékére	Farsang	Búcsú az élettől
Emlék az ünnepről	Ketten egy szobában	Javaslat	Karácsony 1999-ben
Koldus az utcán	Nagyanyó	Vágyódás	Nem értem
Öregek – szegények	Elvesztett illúzió	A házasságról	Gondolatok az éjszakában
Anyámhoz	Sirályok	Gondolatok a temetőben	A fiam halálára
Ábránd	Óh sors	Őszutó	Álmatlan éjszakám
A víg bohóc	Emlékül E.-nek	Építők	Ember – kutya
Őszi dal	Az első emlék	Új tavasz	Hány isten van?
Harangzúgás	Fohász	Budapest	Itt az ősz
Legénykesergő	A múlt és jelen	Válasz a lektornak	A velencei őszön
Munkás sors	Levél M.-nak	Útravaló	Az életem
A levél	Az ember fejlődése	Eső a Balatonon	A mai Szoc. Demekhez
Éjszakai kaland	Ősszel	A balatoni borról	A múltam
Emlék A.-ról	Hol éltem én?	Vendéggönyvbe	Velenceifürdő 2004-ben
Két varjú	A halálról	Árvíz	Végrendeletem
Levél a távolból	A háborúról	Vándorúton	A hat almáról
Megemlékezés A.-ról	Gondolkodom	Őszi napsütés	Kérlek Isten
Borospohár mellől	Panasz I.	Eső az őszben	Nem tudok aludni
Emlékkönyvbe	Az én gazdagságom	Vágyódás I.	Ilyen az élet
Pesti emlék	A költő sorsa	Kanadai barátom nevében	Ha én három napig...
Levél Demján S. úrnak	Telefon randevú	Kergetem a szerencsém	Ősz van
Mozaikok egy Népbüféből	A teremthöz	Szilveszter éjjelén	Születésnapomra
Az öreg gavallér dala	A gyilkos	A gerlepár	Borpince zárva
Emlékül	Emlékül	Bortól a sírig	Hason-mások
Memento	Az új játék	II. rész	Miért élek még?
Emlékül M.-nak	Költő és a hivatás	Panasz II.	A halál órája
Levél a fiamhoz	A borról	Őszi gondolatok	Ki a beteg?
Őszi séta	Jóska bácsi	Május	Ezt írta nagy költőnk
	Az életem	Egy barátomhoz	

Feltámadunk

Én jó népem, drága magyar nemzetem!
Meddig hordod még rabságod jármát?
Mikor látod már feltűnni egeden,
a szent szabadság fénylő csillagát?
Kiket eddig – mint jó anya gyermekét -
testeddel védtél ezer évén át,
most széjjeltépik árva hazád testét
s ők raknak nyakadba súlyos rabigát.

A harc mezején nem tudtak legyőzni,
s most így akarnak bosszút állni rajtad?
Mint dacos oroszlánt, úgy vernek bilincsbe,
gyönyörködve afölött, hogy rab vagy.
De gondolj vissza csak az őseidre,
őket is balsors mily sokszor gyalázta;
ám hittél e nép Istenben, s jövőben
kelet-nyugat hámat magáról lerázta.

Nincs már hazádban egy talpalatnyi föld,
amelyet magyar vér ne áztatott volna.
Magyar vérben az ott az egész Alföld,
magyar vért ivott a Kárpátok orma.
Ennyi sok honfivér és ennyi áldozat,
remélhetjük-e, hogy nem volt mind hiába?
Tiszteld ezt a földet, mert hiszen ez alatt
nyugszanak őseid – mostan rab hazában.

Nemzetem! Ne folytasd a régit tovább!
Légy hű őseidhez, légy hű Istenedhez,
s az ég majd leveszi rólad az igát
sorolva téged is szabad nemzetekhez.
Jusson csak eszedbe Szent István királyod,
aki arra kérte az ég királynéját –
néki ajánlva fel ezt a szép országot -
őrizze és óvja meg szent koronáját.

Ezért hát ne csüggedj, légy inkább bátor,
tiszteld és hordozd szívedben is hazád,
dolgozz és remélj az egek Urától
s jelszavad legyen: Istent, Hazát, Királyt!
Talán nagygyá lesz még ez a maroknyi nép,
talán már nem késik soká a változás,
talán miénk lesz a százszor szent szabadság,
lesz még egy szebb, s dicsőbb feltámadás!

Ferencszállás, 1931. április 16.

Dal

Kéket nyílik a búzavirág.
Párját nem leli a nagy világ,
Ilyen virág vagy Te angyalom,
Párod sehol meg nem találom.

Nem találom, nem is keresem,
Én csak a babámat szeretem.
Várom is, mint madár a párját,
Együtt éljük az életünket át.

Ferencszállás, 1931. július 12.

Tünemény

Rengő habok lágy ölén.
Csónak ringatódzik szépen.
Ringatja a habok árja,
Mint gyermeket a dajkája.

Vígan szeli a habokat,
Kergeti a hullámokat.
Hullám ölén ringatódzik,
A szelekkel vígan játszik.

Mint a víztündér látszik,
Hol felbukkan, hol eltűnik.
Csak megcsalja a szemeket,
Mint macska az egeret.

Nemsokára leszáll az est,
Mindent szép rózsaszínre fest.
S a csónakázó ifjú pár
A vízen gondtalanul jár.

Elmerengnek az időről,
Boldogságról, szerelemről,
Hogy szép napok, órák, percek,
Mint a villám úgy eltűnnek.

A nap már lehajtja fejét,
A kis csónak is partot ért.
Ők partra lépnek sietve,
Eltűnnek a szürkületbe.

Ferencszállás, 1932. január 10.

Emlék

Édes hazám, te szép ország mosolyogjon ajkad,
Mikor én is, mások is úgy gyönyörködnek rajtad,
Elhallgatják, gyönyörködik az ősök mondáját,
Olyan szépen, oly édesen szólnak tehozzád.
Susog a falevél,
Lengeti a hűs szél,
Az est fuvallatja olyan szépet mesél.

Annyi szépet mesél rólad, te mesés szép ország,
Enyhüljön meg, derüljön ki vidámra az orcád,
Egyszer harsognak a kürtök, tárogatók zengnek,
Mind a szép magyar honfiak háborút üzennek.
Susog a falevél,
Lengeti a hűs szél,
Az est fuvallatja olyan szépet mesél.

Feltámadnak, újra élnek Árpád unokái,
Dárdát, kopját, íjat fognak e hon magzatai,
Harci zajtól lesz majd hangos Alföld és Kárpát,
Megjelenik fiai közt a honszerző Árpád.
Susog a falevél,
Lengeti a hűs szél,
Az est fuvallatja olyan szépet mesél.

Feltámadnak, újra élnek lantosok, regösök,
Elmesélik, hogy éltek a régi magyar ősök.
Régi sötét várfalaknak ódon omladéka,
Elbeszéli, hogy harcolt itt Árpád ivadéka.
Susog a falevél,
Lengeti a hűs szél,
Az est fuvallatja olyan szépet mesél.

Óh ti drága szép emlékek, ha gondolok rátok,
Milyen rút is mellettetek a trianoni átok.
Ha gondolok dicső ősök drága emlékére,
Úgy emlékszem mint szép álom valamelyikére.
Susog a falevél,
Lengeti a hűs szél,
Az esti fuvallatkor csak mesélj, csak mesélj.

Ferencszállás, 1932. március 9.

A remény

Színes álmok taván csónakázok,
Találjátok ki, hogy én ki vagyok?
Bárhol jártok, mindenütt találtok,
Parancsszóra senkit sem szolgállok.

Kecsegtettem a könnyű szíveket,
Festek nekik gyönyörű színeket,
Bár színarany képében sétálok,
Koldusnak, gazdagnak egyaránt szolgállok.
Engem bárhol mindig megtaláltok,
Tőlem csakis vigasztalást kaptok,
Ha kerestek, néha nem találtok,
Ha nem kerestek, mindig ott vagyok.

Ha tudjátok, mondjátok, ki vagyok,
Aki vagyok, az bizony megvagyok.
Teszem; ami a kötelességem,
De ha elkergettek, akkor végem.

Szeged, 1933. december 10.

János bácsi a huszár

Százados úrnak alássan jelentem
Utolsó raportra itt ma megjelentem.
Értem jött a halál, azt mondta, öltözzek,
És holnap reggel fönt szépen megjelenjek.

Már harmadik napja, hogy csak alkudozunk,
Most mégis valahogy dűlőre jutottunk.
Gondolom így illő, hogy még jelentkezzek,
Százados uramtól szépen elköszönjek.

Aztán lehet, hogy még fönt is találkozunk,
Szent Péternél talán még együtt is szolgálunk,
Na mert hát a huszár a pokolban is huszár,
Ott is fényes karddal, na meg lóháton jár.

Hát csak nem járhatunk gyalog János fiam,
Nekem ott is legyen tüzesvérű lovam,
Nem baj, ha pokolba, akárhol találod,
De az érkezésem azzal együtt várod.

Értettem parancsát százados uramnak,
Választok közülük, akárhol is vannak.
Kint a strázsa előtt majd én várakozok,
Hogy onnan se kelljen sokat menni gyalog.

Reggel János bácsi annak idejében
Szépen huszárosan karddal és mentében
Csak úgy gyalogosan ballagott fölfelé,
Mert a halál csak őt, lován nem cipelé,

Hisz őt is alig tudta a földről elvinni.
Ha a ló meg hogy tud rúgni és harapni
Nem való huszárnak pokolban a lova
Belzebubnál nincsen abrakos tarisznya.

Felért János bácsi, az volt első dolga,
Elő a dohányt és pipára gyújta.
Beburkolta magát egy nagy füstfellegbe,
Elindult lassan, hogy Szent Pétert keresse.

Egyszer csak mit lát? Azt hitte, hogy hegy és
Nem volt az más, mint egy fene nagy kerítés.
Nézegeti jobbra, nézegeti balra,
Kell, hogy legyen ki neki valahol kapuja!

Megtalálta végre nagy keresés után,
Be is akart menni azon mód, szaporán,
De megállítá őt az örökdő arkangyal,
Hát kend mit akar itt azzal a nagy karddal?

Mert hogy itt csak az istennek van kardja,
De azt is csak ritkán, ítéletkor hordja.
A kardját elvette, őt meg beengedte,
Szent Péternél meg hát kísérje szerencse.

Ment is János bácsi, a templomba látta,
Hosszú szakálla van, hófehér csuhája.
Látja az oldalán az oltári nagy kulcsot,
Azzal nyitja-zárja be a menyországot.

Szent Péter csak nézte, nem beszéle sokat,
Odaint szolgálattevő angyalokat.
Hiányzik alóla, mi szolgálta, a ló,
Vigyétek pokolba, mert ő odavaló.

Nem lesz lova, ő lesz egyedül csak csupán,
Lovagolhat majd egy söprűnyél paripán,
Szegényen halt meg ez, nem volt neki pénze,
Az ördög ment érte, az hozta őt ide.

Szegény János bácsi forgatta a fejét,
A fene egye meg, ha itt valamit is megért:
Az is baj, valaki meghala szegényen,
A menyből az ördög van a temetésen?

Az isten van az urak temetésén,
Ők a menybe mennek, nem pokolba, mint én?
Már a halálkor sincs egyforma igazság?
Az isten verje meg, ez mégis csak gazság.

Jó, hogy a csatákba megöltem sok embert,
De ők is használtak ellenemben fegyvert.
Kaptam én is sebet, nem is egyet, sokat,
Jártam a kórházat, kaptam orvosokat.

Legalább halálban lenne egyenlőség,
A földön van minden, a gazdagnak bőség,
A szegény embernek szenvedés, az éhség,
Szegénynek a pokol, gazdagnak dicsőség.

Ferencszállás, 1933.

A történetíró

Mikor, hol született, senki nem tudhatja,
Ki volt a mestere, vagy ki volt az atya?
Szokták lefesteni, halvány mécses mellett
Görnyed a megfakult sárga lapok felett.

Asztalon a régi kalamáris tinta,
Az idő már porral vastagon bevonta,
Kicsi sötét üreg, sima falak benne,
Mintha csak egy ódon börtöncella lenne.

Künn tombol a vihar, sötét az ég alja,
Recseg-ropog minden, de ő ezt nem hallja,
Vadul süvít a szél a rozzant ablakon
Virtus táncot jár a mécses az asztalon.

A zajra felriad, felkapja a fejét,
Álmosan nyújtódzik, fáradtan tekint szét,
Megint fölzavarják, nem lesz béke soha?
Pedig a régi írást már belepte a moha.

A magyar népről írt, régi az írása,
A tolla után nyúl, hogy tovább folytassa.
Odakünn már pirkad, tisztul az ég alja,
Csak a szél suhog és a panaszukat hallja.

Meglobog a mécses, a toll serceg csupán,
Folytatja, mi történt Mátyás király után:
Az ország itt maradt virágzón, gazdagon.
Mindene elveszett a mohácsi síkon.

Török patkók alatt dübörög a róna,
A sok kincs vándorolt Konstantinápolyba.
Erdélyi hegyekben zokogtak a hársfák
Mindenfelé sírtak özvegyek és árvák.

A vad, kontyos szpáhik szerteszét nyargaltak
A szegény nép vetett, ők pedig arattak.
A kevély szultán még tovább akart menni,
Bécsset akarta a hatalmába venni.

Végre megsokallták a keresztény hadak,
Összegyülekeztek Buda vára alatt.
Kemény küzdelemben megadták az árát,
De mégis bevették az ős Buda várát.

Ettől fogva letűnt a török csillaga,
Szertehullt, szétfutott rabló sáskahada,
Elvonult a vihar a gyászos nép felett
Odakünn most újra csendesség, béke lett.

A fáradt kezéből letette a tollat,
Üres tekintettel nézte a lapokat.
Ennyi sok szenvedés, ennyi csapás után,
Csak néhány évszázad lenne nyugodt csupán?

A feje lehajlik a rozzant asztalra,
De újra fellángolt új század viharja,
Fölveti a fejét, a tollat ragadja
Semmit ki nem hagyhat, rendre továbbírja.

A sanyargatott nép két táborra oszlott,
Gyűlöli a kuruc a német labancot.
Második Rákóczi, kurucok vezére,
Bercsényi, Vak Bottyán mind a szemefénye.

Esténként ha pihen, holdfénynél tábora,
Messze sír az éjben a tárogatók szava.
Kuruc nótákat visz a tovasuhanó szél,
A susogó erdő bujdosókról mesél.

Haj e szép időknek szomorú a vége,
Messze bujdosott a kuruc reménysége.
Nem csap az ég felé a tábortűz lángja,
Halkan sír a kuruc bujdosók nótája.

Márvány-tenger partján, sötét éjszakában,
A bujdosó Rákóczi szabad lesz álmában.
De ha Sztambul felől pirkad az ég alja,
Hazáját siratja, a nép jaját hallja.

Itt megáll, egy kicsit pihenjen a tolla,
Fordít egy új lapot és tovább folytatja;
Az események most már egymást kergetik,
Máshol a forradalom magvait vetik.

Szabadságra vágytak mindenhol a népek,
Jöttek a francia forradalmi képek,
Szegény magyar nép is unta a rabságot,
Követelt magának jogos szabadságot.

A nagy Kossuth, Petőfi, a harcos ifjúság
Kiadta a jelszót, hogy éljen a szabadság!
Egy célt – ezért harcolt – szabadság és béke,
Szép idők – zord idők, szomorú emléke.

Vérvirágok nyíltak a harmatos mezőkön,
Dörögtek az ágyúk fenn a hegytetőkön,
Harsog a trombita, a honvéd dob pereg,
Vígan tör előre a győzelmes sereg.

A bős német, mivel már tovább nem bírta,
Az orosz sereget segítségül hívta.
A megtört honvédség feladta a harcot,
A német dühében vetett ki új sarcot.

Szegény magyar nemzet, hiszen ez a sorsod,
Véredet a vérért csak sűrűn kiontod.
Tovább száll az idő, modernnek a népek,
Készülnek az ágyúk, a nagy harci gépek.

Új felhő gomolygott az egész világ felett,
Ebből az öldöklő világháború lett.
Szegény országunkat széttépték, fölszabták,
A legszebb részeit martalékul adták.

Testvér a testvértől rútul elszakítva,
Egymást nem feledi, várja vissza újra,
A magyar, magyar marad Erdélybe is, habár
Széttépte őket a trianoni határ.

Eddig lett megírva a magyar nép sorsa,
Tollal a kezében vár, hogy tovább írja.
Az idő, történelem, mindennek részese
A sötét jelenben pislog a mécsese.

Szeged, 1933.

Emlékkönyvbe

Ifjú életünkben gyűjtünk emlékeket,
Ezzel édesítjük később az életet.
Amit fiatalon összegyűjtögettünk,
Az lesz majd későbbre a legszebb emlékün.

Fiúk és leányok tarkítanak lapokat,
Ismerős, jóbarát írják a sorokat,
Ha nem látná őket többé az életben,
Itt látja emlékük az emlékkönyvében.

Ha a sors nem kedvez, öröm helyett bánat ad,
Olvassa e könyvet, idézze a múltat.
Őrizze úgy, mintha jóbarátja lenne,
Kívánom, örömet találjon majd benne.

Falusi téli képhez

Csendes falu, szép a tája
Hóval fedett minden fája,
Erdőjében a fenyvesek,
Olyanok, mint az emberek.

A hidegben áznak-fáznak
Jegesek és zúzmarások
Mégis büszke minden águk
Hóval fedett koronájuk.

Bánata van, nézzem erre,
Gondoljon a természetre.
Van öröme, van bánata
Zord a tele, víg tavasza,

Emlékül

Pár sort írok Neked a hófehér lapra,
Majd ha az időtől megsárgul, elfakul,
Állj meg itt percre, csak egy pillanatra
Míg a múlt emléke előtted elvonul.

Egykor Te is kilépsz a nehéz életbe,
Gyűjtsél útravalót szívedbe, lelkedbe.
Élvezni akarod a sivár életet,
Gyűjts a hitet, reményt és a szeretetet.

Őrizd meg, ápoljad, félve gondolj rája,
Mert a szív mindegyik erény koronája.
Vigyázz, hogy kit szeretsz, és hogy kit szerettél.
Szíved elvesztetted, mindent elvesztettél.

Tavasza

Itt van már a tavasz, itt van immár újra,
Megjelent közöttünk, ujjongva, kacagva,
Zöld ruhát terít le mind a fűgefára,
Virágait hinti vadregényes tájra.

Édes most a mező virág illatától.
Hangos lett az erdő madárcák dalától,
Kis pacsirta repked újra a magasba,
Új éneket zenget az ifjú tavaszba.

Ferencszállás, 1934. február 28.

Emlékkönyvbe

Hortobágnak színes délibábja,
Szerető szív csalfa csábítója,
Képzeletét messze elragadja,
Majd a pusztán egymagában hagyja.

Mire le hagyja a csalfa álma,
Ott találja magát a pusztában állva,
Ne higgyen hát csalfa délibábnak,
Csak a tiszta szívből szerető szavának.

Szeged, 1934. május 28.

Rózsaképhez

Élő virágot én nem küldök magának,
Az idő elmúlik, elhervad, elszárad.
Elszáradt virágnak pedig az a sorsa,
Vagy előbb, vagy utóbb mindenki eldobja.

Eldobott virággal elmúlik az emlék,
Elfeledt mindent, hogy szeretett, szerették.
Az idő nem tréfál, elmúlik felettünk,
S azt vesszük majd észre, hogy öregek lettünk.

Vegye akkor elő ezt az emlékkönyvet,
Idézzé fel benne a sok szép emléket.
Legyen ez vigasza idősebb korára,
Viruljon addig is, mint e könyv rózsája,
Érezze magát még akkor is boldognak,
Ha majd helyet adunk a fiataloknak.

Emlékkönyvbe

Derült az ég vígan süt a napsugár,
Levegőben énekel a kismadár.
Ring a csónak lágyan a víz tetején,
Dalolva ül benne a halászlegény.

De jön az ősz, hullik a fa levele.
Tudja Isten, merre fut a szél vele.
Más lesz a táj, változik a természet,
És nem látjuk, hogyan múlnak az évek.

Múlik a nyár, egyik a másik után,
Nem marad meg, csak az emléke csupán.
Ifjak voltunk és deressedik a fejünk,
Milyen játékot űz az élet velünk?

Elszállt a múlt, lelkünkre ült a béke,
Nem maradt más hátra, csak az emléke.
Ha visszagondolunk a sok-sok tavaszra,
Elfáradunk, nem gondolunk panaszra.

Piros rózsához

Egy szál piros rózsát hagytam utoljára.
Az életben ha küzd, gondoljon majd rája.
Nyílik, kivirágzik újra minden nyáron,
Ezzel a rózsával emlékeit zárom.

Az én sorsom

Süvölt a téli hideg szél, meg-megrázza a rozzant ablakot,
Majd ismét tovaszáll, kergeti a felhőt,
Hogy vele eltakarja testvérét a napot.
Most újra itt hallom gúnyos kacagását,
Amit felém nyargal a friss hó nyomában,
Recseg-ropog a zúzmarás faág szörnyű fájdalmában.

A tomboló vad viharban néha látszik egy-egy jövő-menő.
A fagyos út, mintha búsan károgó varjak tanyája lenne,
A természet rideg, fagyos, mint egy elhagyott temető,
Minden álmos és fázósan dideregve alszik benne.
A határon is mi látszik? Egy végtelen sivatagnak képe,
Egy pár száraz kóró, néhány éhező vad; ez az összes népe.

Tovább, tovább; lassan, de biztosan halad az idő kereke,
Órákkal és napokkal az élet csak ide s tova játszik,
S íme zöldül a bokor s fakad a fákon az új élet rügye.
Nini! Itt hóvirág, amott meg pacsirta és zöld pázsit látszik.
Csitt! Hallga; ne zavarjátok! Egy új élet, egy új tavasz fakad,
De ne hívjátok és ne kergessétek, mert elmúlik, elszalad.

Tudjátok, hogy mi az? Új élet, új tavasz, az élet tavasza?
Minden olyan üde, mint a frissen szakított harmatos virág,
Ez a mindent új életre keltő, mindenki várja és marasztja,
Virágillat, üde madárdal, milyen szép a tavaszi világ.
Úgy szeretem elhallgatni esténként a zöld erdő zúgását,
Zöld erdőben Maros partján a vadgerle – vadgalamb bűgását.

Gyöngyharmatos kora reggel, kakukk szól és sárgarigó fütyül,
Mosolygó tiszta ég van, nem látni egy-egy eltévedt bárányszerű felhőt
Nem is tudom azt leírni, mily jó érzés, ami engem így megül.
De csak pillanatnyilag volt, elmúlt, ahogy az idő nőtt,
És utána jött a perzselő nyár, forró augusztusi napok,
Már akkor érzetem azt, hogy ilyen tavaszt én többet nem kapok.

Tikkasztó forró augusztusi napok, lomhán múlik az idő,
Szinte már jólesik utána az ősznek kissé hűvös szele.
De már vége is a nyárnak és az elmúlást jelentő ősz jő,
Na de hadd jöjjön, azt mondjuk, hiszen már itt is az ideje.
Most még egyszer visszagondolok arra az egy édes tavaszra,
A kacagás fáj nekem, szinte alva járok a sorsom siratva.

Siratom, gyászolom éltem tavaszának kora elmúlását,
És szinte örülök, ha közeledni vélem az életem télét.
Elmélázva nézem virág hervadását, levelek múlását.
Itt van az ősz és én már érzem a tél leheletét,
Mert énhozzám az élet olyan mostoha, hogy nekem csak szenvedést ad,
Számomra az élet semmit sem tartogat, nem szánja sorsomat.

És ismét jön a tél, de ez már az életem utolsó tele lesz,
Több tavaszt és őszt már végig nem nézhetek, sorsom nem siratom.
Áttérek a csendes megnyugvásba, nekem ez már jót tesz,
Hiszen az életem küszködés volt és nem maradt más csak gondom.
Görnyedek az élet terheitől, de terhem csak tovább hordom,
Fáradtan hajtom le pihenni a fejem, hiszen ez a sorsom.

Budapest, 1935. november 3.

Álom és valóság

Nyárutó volt éppen, künn a falun nálunk
Amikor éreztem, pár nap s el kell válnunk.
Búcsúzik falumtól, hosszú esztendőkre
Vagy talán – ki tudja – búcsúzik örökre.

Utoljára látom fehér házikókat,
Az erdőt, a mezőt, virágos tarlókat.
Mintha díszit öltene most az egész vidék,
Csendesebbnek látom most a Maros vizét.

Lassú mélézés közt járok künn a réten,
Darusereg száll el felettem az égen.
Nem látom, csak hallom zúgásuk felettem,
Mintha siratnának, hogy bujdosó lettem.

Bujdosó, hát igen, élet bujdosója,
Űz a vágy, szenvedély, ki tudja, hogy hova?
Csendes magányomban álmoképet látok,
Nehéz választás, hogy melyik után vágyok.

Látok egy nagyvárost, minden díszes benne.
Mintha az én álmom is ugyanez lenne!
Reggelt látok, s éppen zúg, nyüzsgő a tömeg,
Mi ez a zaj? Igen. A gyári emberek.

Ott látom magam is a többiek között,
Mily kicsinek látszom! Szemembe könny szökött.
Így járok tovább és csak tovább mélézom -
Nem, nem! Tiltakozom! Nem ez az én álmom.

Most fenyvesek között egy kisvárost látok,
Magam ott képzelem, az utcáin járok.
Idegen szemekkel néznek mindenhol rám,
Mintha azt gondolnák: Nem ez az én hazám!

Gyönyörű a tájkép, festői itt minden!
De hely a számomra, úgy látom nincs itten.
Fejszével, fűrészszel az erdőben járnak,
Ezek a fenyvesek nem énreám várnak.

Majd látom magam egy gyári irodában,
Körülöttem sok gép zakatol a gyárban.
Nézem, hogy dolgoznak szorgos munkáskezek,
Fáradtan mozognak a sápadt emberek.

Kezd szűk lenni nékem ez a kicsi szoba,
Én csak annyit látok, nem vágyon már oda.
Gépek zakatolnak, a motor vadul zúg,
Sokkal szebb az erdőn, ha a vadgalamb bűg.

Szétfoszlik az álom, nincsen benne jószág,
Megmarad helyette a csupasz valóság.
Itt állok az erdőn, kakukkmadár hangja
Cseng bele az édesen hasadó hajnalba.

Előtűnik lassan az első napsugár,
Harmattól gyöngyözik mind megannyi fűszál.
Utoljára nézek végig a síkságon,
A harmatos mezőt utoljára járom.

Búcsúzik mindentől, testvértől, szülőtől,
Ki tudja mi vár rám a sötét jövőből?
Vadul zakatolva száguld már a vonat,
Fejemben kergeti egymást a gondolat.

Álom és valóság küszködik még bennem,
Egyik hív, másik küld, mostmár el kell mennem.
Lassan megy az idő, leszáll az alkonyat,
A friss esti szellő csapja meg arcomat.

Mint a mozivásznon, előttem úgy pereg
Amit végigéltem: Mint gondtalan gyerek,
Majd diákéletem végigélem, újra
Izgulok az órán, padom mögé bújva.

Ám az széppé tette a diákéletet,
Hogy még álmodhattam egy szebb jövő felett.
Utolsó évemben a hitem megrendült
Mikor a búcsúdal a fülemben csendült.

Búcsúzik egymástól kik bajtársak voltunk,
S az életbe léptünk, hogy tovább harcoljunk.
Most egyedül vagyok úgy, mint az a madár,
Ki a maga szárnyán még csak először jár.

Álom volt idáig, most jön a valóság,
Indulok taposni az életem útját.
Útravalóul csak a szenvedés jutott,
De hoztam magammal a vasakaratot.

Tanulok küzdeni, és akarok élni!
A gondtól, munkától sose fogok félni!
És bár küzdök elérhetetlenért,
Férfiasan tűnök mindent, csak érjek célt.

Ismeretlen jövő ami előtt állok,
Álom marad csupán ami után vágyok.
Egyetlen valóság csak a munkám benne,
Bár az álmom egykor valósággá lenne!

Budapest, 1935. december 2.

Emlék az ünnepről

Még kisgyermek voltam, vártam az ünnepet
Akkor még csak azért, hogy többet jobbat egyek,
Hogy elfeledjem egész héten, mit éhezek,
Nem volt egy jó ruhám, mit ünnepre felvegyek.

Megjött a nagy ünnep, amit nagyon vártam,
De én elfáradtam a sok csalódásban.
Az ünnepi ebédet csak az apám ette,
A mi életünket meg pokollá tette.

Karácsony volt éppen, amit ő meghagyott,
Odalökte elénk, a kevés maradékot:
Netek, zabáljatok, másra nem vagytok jók,
Anyátokkal együtt csak kenyérpusztítók.

Az anyám többet sírt, mint amennyit evett,
Keserű falat volt, amit szájába vett.
Kifordult belőle, nem bírta lenyelni,
Mikor gyermekeit ott látta éhezni.

Hát így kezdtem el mint gyerek ünnepelni,
Apám falujából elmenekülni.
Tizenkilenc éves voltam, mikor Pestre jöttem,
Éhség, munkanélküliség lebegett felettem.

A nagynéném volt ki hozzá befogadott,
Aki könyörületből enni-inni adott.
A lábam lejártam, míg munkát kerestem,
Amikor jött az ünnep, aznapon pihentem.

Életemnek első ünnepi ebédje
Az a nap volt, mikor munkát kaptam végre.
Persze ez is úgy volt kölcsönből hitelben,
Ott, ahol születtem Pesten, idegenben
Anyai nagynéném könyörületében.

Budapest, 1935. Karácsonya

Koldus az utcán

Vén ráncos anyóka ül egy kerítésen,
Rongyokba takarta sárga véznaságát.
Hideg szél süvít át a kerítés résen,
Cipő helyett rongyba csavarta a lábát.

Összekulcsolt kézzel, kérő szemmel nézi,
Ha egy jól öltözött elhalad mellette.
Rikácsoló hangján háláját rebegi,
Mikor a pár fillért a kezébe tette.

Két kisleány állt meg süteményt rágszálva,
Az egyik pénz után kutat a zsebében.
A vénasszony nézi irigységgé válva,
Dühösen szorítja a pénzt a kezében.

Szépségét irigyli, vagy amit az majszolt
Vagy saját lánysága most eszébe jutott?
Hej, amikor még ő is csak örömet hajszolt,
Este szórakozni a fiúkkal futott.

Csak ne vihogjatok, még nem tudhatjátok,
Azért, hogy most ilyen vén szipirtyó vagyok,
Elérhet ám ilyen szerencsétlen átok,
Ócska rongyaimból még nektek is hagyok.

Így van az, akinek nem marad senkije,
Vénségére kerül a fagyos utcára,
Föltápáskodik, mert haza kell mennie,
Dideregni tovább jéghideg vackára.

Budapest, 1936. október 30.

Öregek – szegények

A fénybe borult utcán két ember csoszog,
Öreg néni, bácsi vitázva vánszorog.
Az arcukon kinn ül a fáradtság, éhség,
Úgy vonszolja magát a szegénység-vénség.

Elöttem haladnak, úgy elnézem őket,
A rongyos ruhákat, a szétnyűtt cipőket.
Nincs közöttük harag, megértés, szeretet;
Vitakoznak, de nem szidják az életet.

Meg-megállnak egy-két fényes kirakatnál,
Látszik, hogy szájukban összeszalad a nyál,
Amint a sok ételt a kirakatban látják
Szemeik éhségük világgá kiáltják.

Azután betérnek az egyik büfébe
Az öreg bácsika kotor a zsebébe,
Hosszasan vizsgálják, mit lehetne enni
Kevés pénzért sokat, hogy lehetne venni.

Majd reszkető kézzel kirak néhány fillért,
Egy kis meleg levest kérnek ezért mindért.
Míg a tányér leves élvezettel ették,
Meleg tekintettel egymás méregették.

Már nem vitatkoznak, csak néztek és ettek
Még egy-egy tányérral főzeléket vettek.
Álltak egymás mellett, pohár bort is ittak
Megelégedetten néztek, mosolyogtak.

Budapest, 1936. november 18.

Anyámhoz

Nehéz felhő takarta el keleten az ég alját,
Hull a levél, a természet gyászolja a fák lombját,
Hideg ősz van, a szél süvít, zörgeti az ablakom:
Édesanyám tehozzád száll messze, messze sóhajom,
Ezernyi bűm, bánatom.

Visszanézek, életemben nem volt gyermekkacagás,
Több volt a könny, mint az öröm, lassú elmúlás.
Kísér egész életemben, nincs örömöm, jókedvem,
Gond és bánat emésztene, belül zokog a lelkem,
Ez lesz majd a végzetem.

Érted élek, vigasztaltál, felneveltél jó anyám.
Csak te vagy az életemben, kiben nem csalatkozám.
Idegenből, távolból is hozzád száll a sóhajom,
Neked csak elpanaszoltam néha-néha bűm, bajom;
Könnyebb lett a bánatom.

Hej ha egyszer elmesélem az életem jó anyám,
Szíved hasadna meg tudom, fiad sok-sok bánatán.
Pedig hogyha írok Neked csupa derű a levél,
Azt hiszed, hogy a fiad most vígan, gondtalanul él,
Azt meséli a levél.

Cifra nyomorúság pedig az én cudar életem,
Csak azt nézik kívül mi van, nem kell a bensőm nekem.
Az idő meg nem áll meg, hanem gyorsan továbbrohan
Én vele rohanok éhen, ha megnézem, hogy mim van:
Semmin állok fáradtan.

Játszik velem a sors, mint gyermekkel a fénysugár,
Mire már elérhetném, azt sem tudom merre jár.
Mikor gondolom, hogy most már nyugodt lesz az életem,
Közbe szól újra a sors, hogy nem való az még nekem.
Meddig kell még szenvednem?

Most leülök újra anyám, levelet írok Neked,
Újra látom kelet felé azt a sötét felleget.
Ilyen sötét nehéz lehet Neked is a bánatod,
Mint falevélhullás, mikor könnyeidet hullatod,
Mind a gyermekeidért adod.

Budapest, 1937. március 10.

Ábránd

Emlékszel reám, szőke kisleány?
Régen volt az évek elfutottak,
A szép emlék mind vele valahány,
És most újra eszembe jutottak.

Én emlékszem, én még nem feledtem,
Otthon a fák susogják a neved.
Mosolygó arcodnak rabja lettem,
Csendes éjjel álmodoztam veled.

Alkonyatkor oly' vadregényes volt,
Titkomba avattam sok néma fát.
Tanú volt a sápadt halovány hold,
Vigasztaltak, mint igaz jóbarát.

Te elmentél kacagó szemű lány,
Esténként még visszasírnak a fák.
Nekem maradt a mélabús magány
És az álmatlan sötét éjszakák.

Te elmentél, a helyed megürült,
Mellém szegődött a sötét bánat,
A szívemben a Te helyedre ült,
És meglopja minden éjszakámat.

Nem tudom, de hiányzik valami,
Az agyam zúg-zakatol mint egy gép.
Érzem, de nem tudom kimondani,
Üres minden – egy rideg álmokép.

Hogy mit érzek, nem tudom leírni;
Olyan vagyok, mint egy rég kihalt táj.
Úgy szeretnék mint egy gyermek sírni,
Fáj valami – nem tudom, hogy mi fáj.

Furcsa érzés, mit az ember érez,
Egyedül van ezen a világon,
A lelke fáj, vagy a szíve vérez:
Bús mint a madár a száraz ágon.

Nem feledlek, nehéz a gyógyulás,
Ködös homályból néz felém egy kép.
Emlékezek, a Te képed, nem más:
Ugyanaz aki régen felém lép.

És én várlak, elmeséljem néked,
Óh én balga hisz' az egész álom!
Szeretlek és szerettelek Téged,
S álmodozva utam tovább járom.

Ferencszállás, 1937. június 10.

A víg bohóc

Az arca kifestve, a haja kóc
Úgy áll a porondon a víg bohóc.
Agyában ki tudja milyen gond jár,
De kezében vígan peng a gitár.

Körülötte hangos kacag a nép,
Eleven az egész cirkuszi kép.
Ő sír, vagy nevet, bár nem is akar,
Arcán a festék mindent eltakar.

Így muszáj neki, kénytelen vele,
Hiszen ebből él ez a kenyeke.
Tán' éhezve az utakat járná,
Ha szájába a pecsenyét várná.

Ő énekel, a nép tapsol neki,
Tetszők a durva vaskos élcei.
A szerep megírva, ő csak mondja,
Nincsen neki ilyen apró gondja.

Vége számának, lejön a festék,
Jönnek a szörnyű keserves esték.
Gondok, a bajok, a való élet.
Szörnyű gyakorlat, itt nincs elmélet.

Lassan öregszik, beteg a párja;
Ma – holnap már a halálát várja.
Szomorú idő, amit otthon tölt,
De este ismét bohócruhát ölt.

Vakító fények, ő porondra lép,
Minden hely megtelte és tapsol a nép;
Mindig újat és újabbat vár,
Ő dalol és csak peng-peng a gitár.

Számának vége, lassan körülnez;
Megérinti egy láthatatlan kéz,
Egyet kettőt lép, meghajtva magát:
Szép hölgyek, urak – hát jóéjszakát.

Budapest, 1938. november 10.

Őszi dal

Ködös őszi alkonyatban rovom az utcákat,
Bámulom a lombtalanul maradt őszi fákat.
Az életem is ilyen kopár, nincsen rajta semmi,
Csak tavasszal tudnék én is szomorúfűz lenni.

Szomorúfűz lennék, mikor zöld lomb jön a fára,
Ráborulnék lombjaimmal a babám ablakára.
Elsusognám bánatimat, talán meghallgatna,
Néha-néha kis kezével tán megsimogatna.

Kora reggel harmatosan, mintegy könnyes szemmel,
Panaszkodnám, hogy szeretem igaz szerelemmel:
Hallgass meg, vagy késő ősszel úgy kerülök sírba,
Lombhullatva, elszáradva, mint megannyi fűzfa.

Harangzúgás

Fülembe csendülnek a régi szép hangok,
Gyermekkoromba, hogy zúgtak a harangok.
Megélénkül a kép, a kis falu képe,
Ki-ki ünneplőben indult a misére.

Vasárnap volt éppen, zúgtak a harangok,
Messze szálltak, csengtek a tiszta szép hangok.
Déli harangszóra csendes lett az utca,
A jó falusi nép elbújt a házakba.

Vasárnap délután, – milyen szép emlékek!
Vígán hancúroztunk, gondtalan gyermekek.
Virágos réteken, susogó fák alatt,
A sok virgonc gyermek, hogy játszott, hogy szaladt.

Eltűnt a napsugár, leszállt az alkonyat,
Elsötétült minden a lombos fák alatt.
Újra megkondultak a kedves harangok,
Esti szellő szárnyán repültek a hangok.

Gondtalan szép élet emléke él bennem,
A kedves harangszó zúg még a fülemben.
Esténként fülemben vadgalambok búgnak,
Elsuhan az emlék, a harangok zúgnak.

Budapest, 1939. január 3.

Legénykesergő

Ablakok-ablakok ki sohse nyíljatok,
Virágot már nektek többé nem adhatok,
Csipkés függönyötök ne rebbenjen széjjel,
Többet szerenádot nem adok ott éjjel.

Friss sírhantra borul szomorú fűz ága,
Tetején már zöldell a kórózsza virága.
Pár nappal előbb még átölelt a karja
Testét, piros arcát most a rög takarja.

Elragadta tőlem a nagy úr a halál.
Azóta a bánat gyakrabban megtalál.
Muskátlis ablakok, de szomorú vagyok,
Virágzó muskátlik – jobb ha elhervadtok.

Budapest, 1939. március 3.

Munkás sors

Özönlik a munkás sereg, a kormos gyárakba be
Dolgozni, hogy meglegyen a mindennapi kenyere.
Megszokta már hétről-hétre számolni a napokat,
A földi szenvedéséből ennyivel kevesebb maradt.

Hiszen mi a munkás élet? – szenvedés és semmi más:
Elfeleltünk mi élni is, a halál csak megváltás.
Míg mi szenvedéssel küzdve, hallgatjuk a gépzenét,
Más szedi le és élvezi munkánk édes gyümölcsét.

Pálma-erdős tenger mellett él, kacag az örök nyár,
Ott a földi istenekre boldog élet, öröm vár.
Míg odalenn a tengerben a kék víz lágyan csobog,
Fenn a márvány teraszokon vad öröm, s szenvedély lobog.

Az olajfák ott susognak halkán a Rivérián,
Itthon a szenvedés ordít a piszkos nyomortanyán.
De vajh, ha felébred a nép és összefog egy célért,
Elfeledve mind a múltat, emberi életet kér?

Emberibb sorsot vár és emberibb bánásmódot,
Egy étellel felcserélni ezt az állati sorsot.
Szálljatok le ti istenek, akik hatalmon vagytok
A néphez, mert úgy élhettek ha mást is élni hagytok.

Szálljatok le míg nem késő, gondolkodjatok azon,
A dolgozó kezek után, hova megy el a haszon?
Egyformán jár megbecsülés és egyformán annyi bér,
Amennyit egy becsületes dolgozó munkája ér.

Budapest, 1939. március 5.

A levél

Mint a hold a tenger kék vizében,
Úgy fürödtünk egymás szerelmében.
A holdfényes néma éjszakákon,
Tekintetünk megpihent egymáson.

Mellettünk a kék Duna ha csobbant,
Két szerető szívünk összedobbant,
A két karom szorosabbra zárta,
Tudom, hogy a szája csókom várta.

Szép idők, hej az már mind csak álom
És én mégis újra visszavárom.
Átvirrasztom a csendes éjszakát,
Lezárt szemmel még itt látom magát.

Most leülök és levelet írok,
Nem tudom, hiszen én máris sírok.
A szívemből felzokog a sírás,
Jaj, de nehéz ez a levélírás.

Úgy érzem én már hiába várom,
A levelem borítékba zárom.
Írtam, mintha búcsúznék magától,
Elbúcsúzunk örökre egymástól.

Felejtsem el mindent ami szép volt,
Felejtse el, gondolja hogy rég volt.
Mily butákat írok e levélben,
Elfelejtett maga – tudom – régen.

Ezt a pár sort írtam még magának,
Nekem talán vigasztalódásnak.
Régi utunk most egyedül járom,
Tudom – vissza mindhiába várom.

Budapest, 1939. június 19.

Éjszakai kaland

Mint megvert hadvezér a serege élén,
Úgy állt Skiba Kálmán a Határ út szélén.
Csendesen totyogott a bús éjszakában,
Közben ilyen gondok jártak az agyában:

Ha tudná az asszony, hogy itt az erdőben
Egy tizenhat éves lány ült az ölemben,
Szegényt majd megvette az Isten hidege,
Én csak egy kis lelket lehelgettem bele.

De ha kérdezné, hogy mi van a pénzzel
Hát az véletlenül vesztettem nála el.
Mert az úgy történt, hogy egy tisztáson ültünk,
Sütött a holdvilág, mi „snúrozni” kezdtünk.

Lassan múlt az idő minden pénzt rátettem,
Ő mindig csak nyert én meg veszítettem.
Forró szerelemmel ostromolni kezdtem,
A záróráról bizony el is feledkeztem.

Szegény Kálmán bátyja vakarta a fejét,
Mivel békítse meg a haragos nejét.
A sodrófa várja, rúgja meg a sátán,
Hogy fog ma táncolni gyenge hájas hátán.

A kapu elé ért, akkor vette észre,
Még az öreg hold is elbújt ijedtébe.
Remegő lábakkal botorkált előre,
Nem sok jó kilátás van itt a jövőre.

Budapest, 1943. február 17.

Emlék A.-ról

Nagy az én szerelmem, nagy a büszkeségem:
Hol egyik, hol másik nagyobbodik bennem.
Ha elfáradtam egy meddő szerelemben,
Büszkeségem nagyobb a szerelemmel szemben.

Soh' se látja senki mi fáj nekem belül,
Arcomon a bánat kívül nemigen ül,
Csendben elsíratom fájó szerelmemet,
Elmorzsolom lassan így az életemet.

Budapest, 1943.

Két varjú

Két fekete csapzott varjú a sötét barázdán ül,
Fejük fölött a távolból eltévedt golyó fűtül.
Az egyik szól – ne menjünk el a nagy veszély még nincs itt,
A népünkről, a sorsunkról beszélgessünk egy kicsit.

Sóhajt egyet, s így folytatja: öreg pajtás kár, kár, kár:
Mireánk csak az éhezés, hontalan bujdosás vár.
Hetek óta csak éhezek, új vetést nem találok,
Éjszakáról – éjszakára üres barázdán hállok.

Végre itt – ott új szántás van, megjelent a magvető,
Eső veri szét a rögöt, ez a magnak temető.
Még az üres ugaron sem pihenhetünk kedvünkre,
Puskás ember vadászat a szerencsétlen népünkre.

A tavasszal az erdőbe bejöttek az emberek,
A fészket kirabolták a könyörtelen kezek.
Fölverte az erdő csendjét a sok-sok bús káromlás,
Nem maradt utánuk semmi, csak letört gally, sóhajtás.

A másik csöndben hallgatott, most így hallatja szavát:
Elődeink itt éltek még nehezebb időket át.
Vagy bujdosunk idegenben, erdőt, fészket itt hagyunk,
Vagy viseljük a sorscsapást, de itthon hazánkban vagyunk.

Nem érdemel az életet, ki nem osztozik bajban,
Népével csak akkor érez, ha fürdik tejben-vajban.
Nem leszünk hontalan bitangok, nem megyünk, itt maradunk,
Ne mondassák az utódok, hogy gyáva fattyúk vagyunk.

Budapest, 1944. május 27.

Levél a távolból

A forró nyári éjszakákon,
Szememre nem jöhet álom.
Annyira szeretlek,
Talán majd az álmaimban
A féktelen vágyaimban
Ölembe vehetlek.

Vigyázok az éjszakában,
Fegyverem társulatában,
Azon jár az eszem,
Mi lesz ha leszúr valaki,
Vak sötétben megteheti,
Hiába fegyverem.

Gondolkodok, hol születtem,
Egy falusi gyermek lettem,
Maros menti házban.
Ha valaki ezt keresi,
Ne tudja meg soha senki,
Ki ellen vétettem.

Most, hogy távol vagyok Tőled,
Hírt se hallok most felőled.
Gyakran jutsz eszembe,
Itt vagyok távol egyedül,
Ahol a tücsök se hegedül
Könnyel a szemembe.

Visszavágyok Budapestre,
Ahol szép a nyári este,
A Margit szigeten.
Valamikor itt születtem,
Mielőtt falusi lettem:
Itt minden idegen.

Küldöm tán utolsó levelem,
Megírom, hogy mi van velem,
Mennyire vágyok utánad.
Lassan már hazaindulok,
Itt idegen ember vagyok;
Maradjon a bánat.

Köbölkút, 1944. december.

Megemlékezés A.-ról

A mulandó évek mint a köd, elszálltak,
A sok-sok szép álmok szerte-széjjel málltak.
Mint esős viharban az az ócska cipő,
Amit visel gyakran egy-egy szegényebb nő.

Nyári zápor után feljön a szivárvány,
Szegény nő szemében a sárból lesz márvány.
Gyűlöli, utálja a dög szegénységet,
Minden eszközt megfog, hogy vessen neki véget.

Állati ösztönét párosítja vággyal,
Szegénységét gyakran felcseréli ággyal.
Ha kérdőre vonom Ő vadul menekül,
Szegénysége elől, másnak ölébe ül.

„Nem nagy ügy” mondja Ő, hajamba vág ujjal,
A cigaretta-füstöt maga elé fűjja.
Annyira mint ez a füst, Téged szeretlek,
Tudom másod is van; ezért meg nem vetlek.

Annyi egy-egy eset, mint egy cigaretta,
Valakitől kaptam, nem tudom ki adta.
Mikor rágyújtok, a füstje vissza nem tér,
Nekem az a kis ügy mindössze annyit ér.

Ha netán a füst mégis visszaszállna,
A sok gazdag álom szegénységé válna:
Úgy fejeződött be egy új nagy szerelme,
Akkor Ő, a régi, hozzám jön sietve.

Kapok szemrehányást, hol voltam idáig?
Mióta várt reám hiába mind máig,
Talán újabb nőügy, valakivel kezdtem,
Hogy Ő róla egészen megfeledkeztem?

Majd néhány nap után újra hidegen vár,
Az okát nem kérdem, azt úgyis tudom már.
Forró nagy szerelmét pazarolja másra,
Szüksége van újra a vigasztalódásra.

Könnyelmű szerelem ha bajba keverte,
Kétszínű tájékát a végsőkéig mérte.
Hazudva jött hozzám segítséget kérni,
Utána máshoz ment az örömet merni.

U.i.:

Ha ezt a néhány sort férfi is olvasta,
A következtetését mindjárt levonhatta.
Óvakodj a nőktől, válogasd meg őket,
Előbb jól ismerd meg, úgy szeresd a nőket.

Budapest, 1945. május 15.

Borospohár mellől

Emlékül csak annyit írok,
Cigány mellett ritkán sírok.
Nem gondolok elmúlásra,
Iszom a bort egyre-másra.

Ha betérek a csárdába,
Bor kerül a poharamba.
Amit ott írok mellőle,
Az igazság szól belőle.

Budapest, 1945. május 20.

Emlékkönyvbe

Sok szép emléke lesz még az életében,
Majd a legszebbiket zárja el szívében.
Őrizze úgy, mint a préselt virág szirmát
Vagy a legkedvesebb emlék talizmánját.

Ha jön a vad vihar a bajoknak árja,
Sodorja, a vigaszt mind hiába várja,
Akkor nyúljon be a szív mélyébe érte,
És jusson eszébe, aki csak ezt kérte.

Budapest, 1945. május 20.

Pesti emlék

Nyár volt, fák zöldteltek az utca hosszában,
Otthagytuk nevünket egy fa oldalában.
Őrizd meg emlékünk, oda ne add másnak,
Amíg az emberek innen ki nem ásnak.

Lassan elmúlt a nyár, az ősz váltotta fel,
Meleg napok, zöld lomb, gyorsan múltak el.
Egy ház ablakában öreg anyóka varrt,
Ketten tapostuk a barna, zörgő avart.

Beköszöntött a tél, hideg, sötét esték.
A kopár alvó fákat előbb csak lenyesték,
Később már a szép fák egészben elvesztek,
Szép pesti fasorok, vajon hova lesztek?

Esténként mi ketten rójuk az utcákat,
Meglátogatjuk a régi kedves fákat,
Te őrzöd emlékünk, viszont a tiédet
Mi őrizzük, ha nem lesz már csak az emléked.

Budapest, 1945. december 10.

Levél Demján S. úrnak

Akkor még fiatal diákocská voltam,
Emlékszik reám? Még egy strófát is írtam,
hogy a pár-vonalzót a meggyalult fára,
támasszam mindig a gyalult oldalára.

Nem tetszett sehogy sem a cudar diákélet,
elmúlt egy évtized, minden a múlté lett.
Az idők távlatából most, hogy visszanezék,
sok szép órát, napot még visszaidézek.

Művezető uram is fiatal volt még,
pedig nem is volt az lám olyan nagyon rég.
A sok jó tanácsa az mind-mind semmivé lett,
pedig hányszor mondta „fiúk majd az élet...”

Gyermekei talán már felnőttek, nagyok,
mint akkor mivoltunk, üdék, fiatalok.
Tegye ezt a lapot el nekik emlékné,
egy volt tanítványa küldte örökségnek.

Budapest, 1946. január 8.

Mozaikok egy Népbüféből

Asztalok közt nyüzsög, szorong a nép,
Ha egy kimegy, tíz más a helyébe lép.
A szag vegyes akár az emberek,
A két kassza szünet nélkül berreg.

Körülnézek, látnivaló az van:
Nők, férfiak piszkosan, rongyokban.
Itt tanyáznak, amíg rossz az idő,
Ez a réteg itt a vámot szedő.

Vagy kéreget vagy megjelenik ott,
Hol lát némi ételmaradékot.
Most látok egy ilyen jelenetet
Míg figyelem a nyüzsgő életet:

Van négy tányér az egyik asztalnál
Mellette egy öreg „vámszedő” áll.
Jött egy másik, ki nem ismerte őt
És megállt az egyik tányér előtt.

Ez nézett rá gyilkoló szemekkel,
Majd így szólt – menjen csak nyugodtan el,
Ezek jönnek, most elmentek inni.
Fiatal még menjen el dolgozni.

Lopja a napot – mondja méreggel,
Szemmel kíséri hova tűnik el.
Azután óvatosan körülnéz,
Megindul a kanál felé a kéz.

Másik „öreg” fehér bottal kopog,
Asztalok közt ide-oda topog.
Közben a szó el-elhagyja száját,
Mondja az ő szokott mondókáját.

„Áldja meg az Isten, szegény vak embernek
Adjanak valamit, ha Istent ismernek!”
Egy suhanc aki utána jött be,
Megfordul és odaáll elébe.

„Szegény öreg vak sötétben nem lát
Csak a Telekin a snapszli kártyát.”
Így szólt – öreg, dühtől remegve,
Kiabál a bottal fenyegetve.

„Fogd be a pofád te-te naplopó,
Eriggy a dolgodra te csirkefogó!”
Közben csörömpöl a kanál, tányér,
Csoportokban beszélget ki ráér.

Sok ember naplopó módjára vár,
Iszik sört-bort, csörren korsó-pohár,
Férfi-nő ki soha nem dolgozott
Bűnből, vagy kolduspénzből él ott.

Budapest, 1946. március 25.

Az öreg gavallér dala

Szerelmemnek nagy az útja,
De már kiapadt a kútja.
Ez a végső állomása,
Soha-soha nem lesz mása.

Elszállt a fiatalságom,
Vele az álomvilágom.
Ez utolsó fellobbanás
Ha kialszik, nem marad más.

Szegfű van a gomblyukamban,
Divatos sál a nyakamban,
Szép kislányok, haj de nagy kár,
Hogy nem vagyok fiatal már.

Budapest, 1946. május 5.

Emlékül

Kint az Isten kéklő szabad ege alatt
Munka után este jó esik a falat.
Maga előtt folyik a növekvő élet
Látja, hogy a kis mag idővel mivé lett.

Ott lakik az Isten a szabad természetben,
Közelebb lakozik a szívekben, lelkekben.
Míg maga kint gyomlál, ő teszi ugyanazt,
Ő vigyáz magára, szívéből tép ki gazt.

Én csak arra kérem, vesse emlékébe,
Vigyázzon kit szeret, kit fogad szívébe.
Virág szegélyezze az élete útját,
Derűsen, bú nélkül töltse ifjúságát.
Még azt is kívánom és írom emlékébe,
Sok-sok kedves emlék gyűljön a könyvébe.

Mátyásföld, 1946.

Memento

„Emlékezz”! Ezt jegyzem az első oldalra;
Ne csak a mának élj, gondolja a holnapra.
Úgy éld le okosan az egész életed,
Hogy ne legyen soha semmi rossz emléked.

Aki szívből szeret, zárd Te is szívedbe,
Kit igazán szeretsz, tartsd meg emlékedbe.
Játsszál Te is azzal, aki játszik veled,
Ne vedd túl komolyan soha az életed.

Gondolj arra, hogy csak rövid ez az élet,
Mindent por takar el, megesz az enyészet.
Ami kedves emlék őrizd meg, jól tedd el,
Ne gondolj a rosszra, tépd össze, feledd el.

Győr, 1949. január 30.

Emlékül M.-nak

Mint szomjas a forrás hús vizét,
Úgy kívánom én a szerelmét.
Ajkának egy röpke mosolyát,
Öröm egész életemen át.

Mint egy kinyílt tearózsa szál,
Alakja oly karcsún, büszkén áll.
Emlékezetemnek titkos rejtekén,
Legszebb emlékemnek öröm én.

Tudom, hogy magának ez a szerelem
Egy remegés – titkos félelme –,
Most egy megriasztott békés őzike,
Ki menekül az erdő mélyébe.

Álmodozva titkon szenvedek,
Magára gondolván ébredek.
Vajh ugyanezt teszi-e velem?
Ez volna az igaz szerelem?

Ha majdan egy titkos éjszakán
Eszébe jutok, gondol reám,
Meggyőződik róla, hogy igaz,
Szeretni – szenvedni ugyanaz.

Budapest, 1949. május 20.

Levél a fiamhoz

Kis fiacskám levelet kapsz, az első levelet
Amit apád messze Tőled fehér papírra vet.
Bár tudom, hogy még hiába fogja meg kis kezéd,
Kicsi vagy még, nem olvashatod el a levelet.

Hogy az utcákon futsz és sokat csacsog a kis szád
Csak úgy hallom rólad, ezt már ritkán látja apád.
Örölsz ha szép játékot vagy képeskönyvet kapsz,
Ha cukrot majszolsz vagy barna csokoládét harapsz.

Ha jó az est, összekulcsolod két kicsi kezéd
Ágyacskádban anyád tanít, imádkozik Veled.
Ez csak úgy tudom, hogy néha elmeséli anyád,
Aki féltő gonddal nevel és vigyáz Tereád.

Könny ül a két szemében ha Téged betegen lát
Kis fiacskám légy jó és nagyon szeresd az anyád.
Apádat se feledd el, mert messze van most Tőled,
Látod én sem feledlek és hírt kapok felőled.

Ha valahol idegenben az élet cserben hagy,
Ne feledkezz el arról, hogy véreimből való vagy.
Kívánom nőlj, erősödj meg testben és lélekben,
Isten óvjon a bajtól és tartson egészségben.

Győr, 1948. szeptember 10.

Őszi séta

Ősz van, a fák alatt barna levél hever
Az utcán szél nyargal szürke porfelhőt ver.
Fázósan hajtom fel a kabát gallérom
Míg az utcát le-föl céltalanul rovom.

Unom, lekerülök a Duna partjára,
Hogy ezzel befejeztem a sétámat mára.
Nézem, hogy hömpölyög a sötét víztömeg,
Míg a fejemre a sárga levél pereg.

Töprengek, ebből a sok sárga léből mi lesz
Most Dunának hívják, majd a tengerbe vesz?
Vagy ez a bolond szél most előttem halad
De vajon holnap már merre jár, hol szalad?

És én már hányadik falut, várost járom
Mindenhova csak a jobb életet várom.
Hány tavasz – ősz szállt el azóta felettem
Mióta az élet csavargója lettem.

Hol az a jobb élet, amit én kergetek
Amiért faluból városból lemegyek?
Most a Duna fölött süvít el a vad szél
Ősz van fölváltja ezt is a hideg tél.

Indulok tovább az idegen városba
Késő este van már, elballagok haza.
Élem tovább ezt az egyhangú életet,
Nyűvöm egymás után a napot, a hetet.

Győr, 1948. szeptember 25.

Keresztúton

Mintha csak a rongy életem elátkozott lenne
Elmúlik az ifjúságom, nincs örömem benne.
Gyermekségem, diákságom, ifjúságom nem volt,
Ne lett volna rajta nyomor és a szegénységfolt.

Küzdök azért, hogy ehessenek és ruhában járjak,
Néhanapján szórakozzak, vagy leányra várjak.
De azok is vagy megcsálnak, vagy itthagynak sorra,
Csak legalább pénzem volna ilyenkor a borra.

Mert még eddig ő volt az én egy igaz barátom,
A baj az, hogy pénzért adják, így hát ritkán látom.
Az emberek önzők, mindent csak érdekből tesznek,
Helyzettől függ, taposók-e, vagy talpnyalók lesznek

Eddig papok nyugtatgattak békés olajággal,
Vigasztaltak, holtom után egy szép túlvilággal:
A szegénység és szenvedés jutalma menyország,
Itt a földön pénzeseké minden egyes ország.

Most meg mások azt mesélik: majd az unokáink...
Addigra majd gyümölcsöznek elültetett fáink.
Én emlékszem a papok is jól éltek itt eddig,
Most mások is jól élnek, csak nem tudják, hogy meddig.

Mit tehetek, vagy hallgatok annak szavára,
Ki azt mondja, hogy akasszam föl magam egy fára;
Meggzúnnak a problémáim a túlvilágot járom
Vagy élők közt maradok, a jobb világot várom.

Budapest, 1949. február 8.

Győri éjszaka

Egy nyári éjszakán álmatlanul fekszem,
Az álmatlansággal egyedül verekszem.
A gondolataimmal ide s tova járok,
Álmat a szememre mindhiába várok.

Az óra éjfél üt, csattog az utcakő,
Amint végighalad néhány járókelő.
Valahol zene szól, a cigány, a nóta,
Hangzik egybefolyva kora este óta.

A gondolataimmal lassan elfáradok,
Az álomnak már-már a mesgyéjén járok,
Az óra kettőt üt, de az utca lármás,
Fölhangzik a boros, hangos kiabálás.

Messze száll a hölgyek éles kacagása,
A férfi-nép hangos-víg kiabálása.
Egyik a másiknak két utcán kiált át,
Viszi az éjszaka a hangot, a lármát.

Járókelők végre már csak ritkán járnak,
Egy roló csikorog a vendéglők zárnak.
Lassan csendesség lett, a láрма elült mára
Néma csend borul a nyári éjszakára.

Győr, 1949. június 15.

Győri emlék

Betértem a szerzetesek honába
A győri karmeliták templomába.
Csak egy rövidke esti ima végett,
Bent tömjén füst szállt, néhány gyertya égett.

Fenséges néma csend borult bent reánk,
Kik esti fohászunkat imádkozánk.
Majd az esti harangszó szavára,
Zsolozsma szállt a néma éjszakába.

A szerzetes, ki a zsolozsmát zengte,
Lelkem a régi középkorba vitte.
Éreztem a kripták mély leheletét,
A szerzetes barát ősi életét.

Ugyanígy térdelt a szőr csuhájában
Egyszerű örömtelen cellájában,
Tekintetét emelve az ég felé,
Imát küldve a Mindenható felé.

Most, hogy hallom az esti zsolozsmát,
Néma borzongás fut a lelkemen át,
Emlékeztet egy nagy hatalmasságra,
Mindent elsőprő örök elmúlásra.

Eszembe jut az elhunyt édesanyám
Ő érte, a lelkéért imádkozám,
Nemrég simogatott jóságos keze,
Ma föld takarja, mindenki végzete.

Győr, 1949. október

Anyám emlékére I.

A napokban este nem volt vacsorám,
Az evésről eszembe jutott anyám.
Még előttem van, sírva nézett reánk,
Nem volt ebédünk és nem vacsoránk.

A háznál gyerekek még ketten voltunk,
Az apánktól féltünk neki nem szóltunk.
Anyánkhoz bújtunk, csak neki sírtunk,
Hogy adjon enni, mert éhesek vagyunk.

Mit adjak, ennetek én kis gyermekeim
Szívesen adnék én, dehát nincsen semmim.
Talán holnapra már lesz friss kenyér,
Apátok a liszttel mindjárt hazaér.

Ha elvétele akadt egy-két jó falat
Egy kis húst kaptunk, vagy egy-két friss halat.
Anyánk alig evett, csak rakta elének,
A szeretetet áradt belőle felénk.

„Én már ettem”, szokta mondani nekünk
És biztatott ha kell, akkor még vegyünk.
Mikor hárman lettünk, később is így tett,
Egyformán szeretett, különbség nem lett.

Anyánknak ha egymásról panaszkodtunk,
Lelkében csak nehéz bánatot hagytunk,
Mert ha igazat ad, a másiknak vét;
Egyformán szerette három gyermekét.

Az idő eljárt, mindegyikünk felnőtt.
Szétszéledtünk és lassan elhagytuk Őt.
Boldogság csak akkor járta át lelkét
Ha már együtt látta minden gyermekét.

És Ő akit a sors soha nem kímélt,
Nem mondhatta el, hogy szép napokat élt.
Álom maradt, hogy majd pihenőt talál:
Elragadta Őt a kegyetlen halál.

Budapest, 1949. október

A természethez

Óh természet, Te dicső természet,
Ki alkotott és ki tart fenn Téged?
Ki táplálja a hatalmas nagy fát,
Hogy állja a századok viharát.

Előttem fut le egy hegyi patak,
Ketté szeli a hegyet, dombokat.
Vadul rohan esik le a mélybe,
Majd eltűnik valahol az éjbe.

Felettem kék ég, felhő nem látszik,
Ezernyi madár szanaszét játszik.
A nap piroslik az ég peremén,
Örök természet csak csodállak én.

Benned kristálytisza hegyi patak,
Erdőktől szegélyezett országutak,
Széles folyók, rónák fellelhetők,
Miből lettek, miből vannak meg ők?

Itt az alkony, sötét lesz az ég,
Millió csillag, a hold nincs fenn még,
Ki díszíti ki az ég kárpitját,
Ki változtat vak éjt nappallá át?

Miből lettek óriási hegyek,
Ki akarta, hogy én ember legyek?
Mi élteti az erdei vadat,
Ezt az ős erdőkben élő hadat?

Miből lesznek hatalmas viharok,
Szántó-vető földön élő gazok?
Nagy kérdések, nehéz a felelet,
Emberek csak vitáznak e felett.

Parád, 1950. március 20.

Anyám emlékére II.

Anyám jó asszony volt, soha nem volt mérges
Arca csupa derű, megtestesült jóság.
Két keze munkától lett kemény és kérges,
Ami végzete lett, keserű valóság.

Beteg lett az anyám, vidékről Pestre jött,
A saját lábán jött arca csupa bánat.
Orvosok vitáztak betegágya fölött,
Sápadtan, betegen láttam az anyámat.

Régen láttam szegényt, még egészséges volt,
Most a látása rossz, a hangja elveszett.
Lábára sántított, arcán több fehér folt,
Nem kíván már semmit, úgyszólván nem evett.

A kórházban egyszer kerti padon ültem;
Nem találtam anyám, üres volt az ágya,
Az udvaron láttam, néztem elkövülten,
Hogy még egyszer lásson az volt minden vágya.

A szemészetén volt egy ápolónővel:
Utoljára láttam saját lábán járni
És én ültem néztem – néztem zúgó fővel
Tudtam, hogy már csak a halálra kell várni,

Idegesen vártam, drukkoltam, hogy késsen.
Én a szenvedését szívesen vállalnám;
Arcára a halál szenvedést ne vészen,
Csak menthettem volna a jószágos anyám.

És egyik nap újból nyitottam szobáját,
Nem találtam sehol, ágya üresen állt.
Az orvos szőlásra nyitotta a száját,
Anyám nincsen többé, meghalt, halottá vált.

A koporsónál álltam néztem sápadt arcát
Anyám nem él többé, az anyám már halott
Így fejezete be az élete nagy harcát.
Uram megtörtént a végső akaratod.

Parádfürdő, 1950. március 21.

Parádi emlék

Sok-sok apró emlék tarkítja életem,
Ami érték benne, azt papírra vetem.
Egyik legszebb emlék kies életemben
Tavaszi esték, amit Parádon töltöttem.

A természet alszik, még nem zöldellnek fák,
De itt-ott rügyeznek a barna koronák.
Lábunk alatt zörög még a száraz avar,
Sejtelmesen zúg-búg sokszínű hangzavar.

Susog fönn az erdő sötét hegyek felett,
Lent a sok kis patak méltó refrénje lett.
Míg a félhomályban hallgatom a zenét,
Egy kislánynak néztem két gyönyörű szemét.

Szép tavaszi esték, bár itt maradnátok
Hogy ne csak mint emlék úgy gondoljak rátok.
Eddig ami szép volt mind elmúlt valahány,
Elvitte magával egy-egy szép szemű lány.

Ha Te is elviszed, nekem nem marad más,
Mint az emléked és e néhány sor írás.
Elárvult estéken gondolok majd Reád
Számomra akkor csak emlék marad Parád.

Parád, 1950. március 22.

A szerelemről

Tanulságul szerelemről itt egy néhány sort hagyok,
Ha valaki szerencsétlen, én szerencsétlen vagyok.
Mégkóstoltam a szerelmet, azért mégsem ismerem,
Bámulom az ifjúságot hiszen itt a szerelem.

Holdas estén picit ajkát csókra nyújtja a kislány,
Ha sétálok a szigeten, ezt teszi mind valahány.
Fejét a fiú vállára hajtja – ez a szerelem:
Én tiszteletem jelül kalapom megemelem.

Ha jól választott fiú-lány, akkor jön az esküvő,
Folytatódik a szerelem az életben ez a fő!
Az esték is folytatódnak úgy mint künn a szigeten,
Csókolódzva szeretkezve ez az igaz szerelem.

Az én ifjúságom eltelt, egyik lány másik után,
Volt akit nagyon szerettem, közülük nem s egy talán
De mire választhattam volna, eltűnt mint a délibáb,
És engem a sors vitt-sodort egyiktől másikig tovább.

Én még most is tovább keresem hol az igaz szerelem
De úgy látom az életben soha már meg nem lelem.
Nem sokára azt kérdezem, hova tűntél ifjúság?
Soha vissza nem térő, volt csodás álmvilág.

Győr, 1950. május 1.

A mi barátságunk

Gyakran úgy érzem elmélyült, erős,
Ez a gondolat nagyon ismerős.
Felszínes, mégis néha úgy látom,
Nem vagy őszinte és nyílt barátom.

Látom a közös megnyilvánulást,
Alig várjuk már a találkozást,
Olykor azonban csökken értéke
Gondolkodásunk ennek mértéke.

Elgondolkodunk tetteink felett,
Érzelmeknek itt már vége lett,
A beszédeinket terelték másra,
Azok készítetnek gondolkodásra.

Ketten beszélünk, magunk közt vagyunk,
Egymás szavai mögött kutatunk,
Fölvetődik a nagy, közös kérdés
Mindig ott lebeg a kételkedés?

Beszélek, nézlek, agyadba látok:
Van, hogy nem vagyunk igaz barátok,
Ilyenkor szavad gúnyos, vagy kevés,
Ez is ismerős, ez a feltevés.

Amit teszek, tudatosan teszek.
Tudom, néha ostobán cselekszem.
Nem igazi lényem amit mutatok,
A nézeteid után kutatok.

Beszédem gyakran oda terelem,
Milyen az élet, mi a szerelem.
Te látom unod, vagy nem érdekel
Ha az életből példát mondok el.

Végül tudom, a hibás én vagyok,
Közöttünk vannak nagy szakadékok.
Látszatra minden ellenem beszél,
Sok az ígéret, messze marad a cél.

Budapest, 1950. május 10.

Utazás

Valamikor milyen kéjes gondolat volt
Nálam esett rajta egynémely tarka folt,
Maga a gondolat régen, hogy utazás
Milyen gyönyörű volt, de most egészen más.

Hogy érzékeltessem, vegyük például most
Ezt a sárga rémet, a pesti villamost.
Vár az ember régen egyik megállónál,
Ahol türelmetlenkedve már jónéhány utas áll,

Esőben – hidegen ázva fogvacogva,
Vagy a tűző napon félig megolvadva.
Feltűnik végre a látóhatár szélén,
Robogva jön felém egy kocsisor élén.

Hogy feljutunk, remény most sincs valami sok,
Mert a két oldalán lógnak az utasok.
A kocsí belsejéből lassan tolaodnak,
Miközben a gombok recsegek-ropognak.

A füttyös megfújja istentelen sípját,
Emlegetik érte az összes rokonságát,
Hogy még le sem szálltak, sok utas felhördül,
De a villamosunk lassan tovaöördül.

A kocsiban az utas adja igaz lénýt,
Megmondja egymásnak az összes véleményét,
Löknek jobbról-balról, az ember meg sem állhat,
Örül ha célhoz ért és végre leszállhat.

Budapest, 1950. szeptember 14.

Ki vétkezett

Ki vétkezett, az ki éhes volt?
Örök életére marad egy szégyenfolt,
Mert a gyomra, az a vad zsarnok rávette
És a másét elvette, megette.

Ki vétkezett, az aki hazudott?
Mert menekülni másképpen nem tudott,
Lesték bevallja-e elkövetett bűnét,
Hogy kiszabják rá a büntetését.

Ki vétkezett? Nyilván az uzsorás
Ki pénzt ad, majd zsarol, a haszna nagy busás,
Ládájában a pénz halomban ott hever,
Barátja csak gonosz Lucifer.

Ki vétkezett, ha nem, aki rabolt,
Utána üres lett a lakás vagy bolt?
Jóllehet szegény volt, akitől elvette,
Az italért, vagy a nőért tette.

Vétkezett-e? Alamizsnát adott,
De előbb másoktól rengeteget lopott.
Ájtatos pofával csak templomban látták
Holta után, majd szentté avatták.

Nem vétkes-e az aki fegyvert tölt
Tudatosan betört, rabolt, vagy embert ölt?
Hetekkel előbb már készen volt a terve,
Végén börtönbe jut vasraverve.

Nem vétkes-e az a hiú ember,
Aki azt hiszi, hogy ő majd háborút nyer?
Fegyverbe állít sok szerencsétlen népet,
Elindít egy mészárológépet.

Ki a vétkes? Keresi bírāja,
Hogy a büntetést kiszabhassa rája,
Ez bűnös, embert ölt, annak az az ára:
Hóhér húzd föl az akasztófára.

Utolsó szó jogán az elítélt
Így szól, Bíró úr, Ön nagyon rosszul ítélt,
Aki miatt harcban sok ezrek estek el,
Engem egyért ugyanúgy kötnek fel?

Ki a vétkes, ítéljen most a nép,
Aki a háború véres útjára lép,
Aki terrort tart fenn, emlékébe vesse:
Lassú máglyahalál lenne büntetése.

Budapest, 1950. szeptember 22.

Fiamhoz

Egy szőke fürtű gyermek ma játszik, énekel,
Az ifjúságát vígan, gond nélkül tölti el.
Betegség vagy bánat nem gyötri életét,
Álmai és vágyai még nem foszlottak szét.

Iskolába jár – később az első állomás –,
Az élete nem csak játék, néha tanulás.
Ha jól választ és jól tanul, előfeltétel,
A további életét már hogyan tölti el.

A szüleit szeresse, de nézze életük,
Kerülje el, felejtse el, ami rossz bennük,
Szeresse őket és soha ne feledje el,
Ők ápolták és nevelték szeretettel fel.

Elmúltak a szürke fürtök, el a gyermekség,
Kalandvággyal – szerelemmel szíve telve ég.
Tudja-e már, hogy az életiskolába jár:
Ezer csapda, ezer balsors mind csak Őrá vár?

Te kis fiam mikor e sorokat olvasod
Ne feledd a jó tanácsot apádtól kapod.
Légy óvatos soha semmit ne hamarkodj el,
Így éljél az életeddel, a szellemeddel.

Gondolj arra, hamar elmúlt a gyermekséged,
Az iskola már ifjúvá nevelt ki Téged.
Aztán megkeresed az életed párját
Csak vigyázz, hogy okosan éld az életed át.

Figyeld a faleveleket, hányszor lehullanak,
A falevél-hullással az évek, hogy múlnak.
Délceg ifjú milyen gyorsan deres fejű lesz,
Mert az élet mindenkit és mindent így megesz.

Ősz hajú bácsi bor mellett hányszor sóhajt fel,
Mosolyogva ezt a nótát énekeli el:
„Hol vagy te szép ifjúság, csodás álomvilág?”
És búcsúzik – az Isten veletek cimborák.

Budapest, 1950. november 9.

Betyár élet

Sűrű sötét erdő mélyén riadtan száll a madár
Fáradt lován bandulkolva csörtet benne a betyár.
Ezüst fényű patkók alatt recsegve törik az ág
A rejtelmes Bakony mélyén, ez itt a betyárvilág.

Egyszerre megtorpan a ló, fölhorkan, majd csendben vár,
Fához kötve fülel párja, ráesik a holdsugár.
Betyár lova jól betanult, érzi, ha itt a veszély.
Libben a fehérgyolcs ingujj, kézben van a karabély.

A lónak gazdája is van, de vajon hol, merre jár?
Magában így gondolkodik, míg lesben áll a betyár,
Szembe vele a bokorból hallik bagolyhuhogás,
Leereszti karabélyát, ez itt az őr senki más.

Viszonozza ő is a szót, majd föl pattan a lovára
Itt a tábor már nem messze, eléri nemsokára,
Bakonyerdő sűrű erdő, hej de mindent eltakar
Elvesz benne, megbúj benne a betyár, amerre akar.

Pecsenye-szag terjeng széjjel az éji levegőben,
Szegény legény, éhes legény fészkelődik nyergében.
Már a tűz fénye is látszik, a tábor közel lehet,
Végre leszáll a nyeregből, és kedvére jót ehet.

Nagy vigasság készülhet itt, bor és lány a táborban
A sok szegény legény iszik, úszik a bor mámorban.
Gazdag volt a mai zsákmány, arany, hús, bor és leány
Szegény legény, betyár legény boldog most itt valahány.

A vezér már választott lányt ős betyár törvény ez már
A többi vacsora után a kisorsolásra vár.
Egynéhány lány velük iszik és várja a vacsorát
Farkas éhes és azt tudja, el nem kerül a sorsát.

Megtörtént a kisorsolás, persze lány csak kevés van,
Megmozdul a vér némelyik balszerencsés betyárban.
Ő már választott titokban és várta a szerencsét,
Most látja a sorsolásnál, más viszi el kedvesét.

Megállj, nem addig a kiált, – ez a leány az enyém!
Lássuk van-e közöttetek valami más vélemény?
Persze, hogy van – szól a vezér – ez már egy ősi szokás
És közöttünk törvénné vált a leány kisorsolás.

Ha egy így van – szól a legény – párbajra hívlak téged
Ha Te szerencsétlenebb vagy, akkor itt neked a véged,
De ha nem és én leszek a szerencsétlen vesztes fél,
Bírja a leányt közülünk az, aki még tovább él.

A két legény feláll szemben egymással a holdfénynél
Párbaj életre-halálra, felcsillan a karabély,
A táborban néma csend lesz, elül a zaj, éneklés
Majd a néma éjszakában felcsattan három lövés.

Megtántorodik a legény, majd holtan összeesett
Az, amelyik a táborba utoljára érkezett.
Elszállt a kedv nem hallik más, egy-egy leánysikoltás,
Míg a többi a társuknak egy sötét mély sírvermet ás.

Budapest, 1950. november 14.

Emberek – sorsok

De jó az álomlovagnak,
Nem csinál gondot magának,
Ha egyiket elvétette,
Álmodik másikat helyette.

Jó a szerelmes embernek
Nála hiába érvelnek,
Él a szerelmes módjára
Fütyül a más búbájára.

Jó a csendben dolgozóknak,
Ha bajuk van zúgolódnak.
De ha mások másként szólnak
Ők helyeslőn bólongatnak.

Ne keresd az igazságot
Vagy egy eszményi világot,
Legyén önző jóban, rosszban,
Vegyél mindent úgy, ahogy van.

Ha keresed más igazát
A végén megkapod haragját,
Tégy, mint aki szólni sem mer,
Te is lehetsz rendes ember.

Budapest, 1950. november 15.

A kriptában

Lent a föld mélyén, hol lazább a földkéreg,
Egy sír mélyén beszélget két hullaféreg.
Szól az egyik – szomszéd, jöjjön már enni át,
Ott kövéret zabál, elrontja a gyomrát.

Szól a másik, én e részét kultiválom
Bár kissé petyhüdtnek, zsírosnak találom.
Amíg rágom, tudja, csak arra gondolok,
Életében ebben volt sok finom dolog.

Így az első – én megeszem a végtagot,
Hiszen ezzel nagyon sok jót, szépet fogott,
Majd megyek tovább a családot is viszem,
Tudja, én inkább a rágósait eszem.

Mondja, látta már odafönt azt a kis nőt,
Aki látogatni szokta virággal őt?
Ha látná, hogy itt most mi mindent művelünk,
Szeretném tudni, vajon mit tenne velünk.

Látná a kezeket, amely simogatott,
Látná azt a száját, melytől csókot kapott,
Látná többi részét, hol örömet talált,
Szörnyűnek találná biztosan a halált.

Nagy úr lehetett fönt, valami miniszter,
Milyen rongyul néz ki, hogy rothadva hever.
Bár fölötte épül valami szép márvány,
Annyit ér, mint eső után a szivárvány.

Már a kis nő is csak igen ritkán jár itt
És mindig hoz ide magával valakit.
Legutóbb is láttam, hogy összeborultak,
Majd a kriptá mellett vadul csókolództak.

Most a hatalmas úr, kitől a nép úgy félt,
Míg a pókhasával hatalma teljében élt;
Láthatná, ha tudná, hogy tőle csak félték,
A barátságával is sokszor visszaéltek.

Majd a másik így szól – én nem félek tőle,
Minden ízesebb részt kieszem belőle.
De tudja, eszembe jutott egy félő ok,
Most unos-untalan csak erre gondolok.

Az ok, ha ő elfogy, akkor mi lesz velünk,
Hogyha már napokig üres lesz a belünk?
Higgye el, hogy ők is földi életükben
Egymást rágták, falták fel az éhségükben.

Holtukkor nem kapzsik, vége éhségüknek,
Zsarnokok, koldusok egymással megférnek.
Lám férgek, emberek, hogyha már nem esztek,
Meghaltok, a földben mind egyformák lesztek.

Győr, 1950. november 27.

Erénycsőszeinkhez

Sokan törődnek velem, sötét ördögök,
Olykor üres fejüket törik naphosszat,
Mit beszélhetnek még az átkozott dögök,
Persze soha nem jót, csak valami rosszat.

Működésbe lép sötét fantáziájuk
Felőlem egymásnak aggódva beszélnek,
Nem ismernek, az ég mégsem szakad rájuk,
Kik a valósággal ily csúnyán visszaélnek.

Maguktól azt hiszik, hogy ők mintaképek
A szájuk egész nap csak másról kelepel,
Az ő tetteik mind magasztosak, szépek,
Ballépéseikre boruljon a szent lepel.

Ha egyszer vennének annyi fáradtságot,
Saját portájukon kisépregetnének,
Lelnének ott elég cifra mulatságot,
Csak elfelejtették, úgy ifjak, mint vének.

Beleturkálnak a mások életébe,
Anélkül, hogy tudnák, hogy mit miért tettem.
Gerendát nem lát meg a saját szemében
Egy sem, minek beszédtemájává lettem.

Ha olykor változik a beszédtemájuk,
Kivel együtt látnak, azzal kombinálnak,
Róla csacsog most már rakoncátlan szájuk,
Majd neki mind jóakaróivá válnak.

Aggódva, hogy vajon mi történt meg vele,
„Mi minden beszélnek a városba szerte”
Sok volna, ha igaz lennek annak fele,
Amit mesél, ki a hírharangot verte.

Átkozott egy fajzat, kinek unalmában
Nincs más dolga, minthogy másokkal törődjön.
Látom a pokolba lóg már a fél lába,
Hogy cimboráival tovább zsörtölődjön.

Budapest, 1951. január 1.

Egy vasárnap emlékére

Künn fúj a szél, vajúdik még a tél,
Kandallómban a tűz elhamvadt rég,
Míg a nappal a szél birokra kél,
Szobámban a szerelem lángja ég.

Lefekszem, a szemeim lezárom,
Majd felnézek, sötét van felettem.
Az álmat ma még sokáig várom,
Karcsú alakodnak rabja lettem.

Elszendergek, az ablakom zörög,
Csendesedik lent az utca zaja,
Míg odakünn a hideg szél hörög,
Bent messze száll a lelkem sóhaja.

Hozzád száll – néz nevető arcodba,
Hogy ágyadnál megpihenjen szépen
Megszólít neveden így – Magda!
Álmodóan szól hozzád ilyenképpen:

Szeretlek és megbecsüllek Téged;
Megzavartad lelkem nyugalmát,
Szeretem a félő büszkeséged,
Feláldozom érted az éjszakát.

Budapest, 1951. január 21.

Ketten egy szobában

Egy fiú és leány kis szobában ültek,
Csóktól-öleléstől mindjobban hevültek.
Egymást átölelve vadul csókolt szájuk,
Lassan észrevétlen borult az est rájuk.

A fiú hallotta a lány pihegését,
Érezte mellének finom lüktetését,
Amint átölelte lejjebb csúszott karja,
Oda, ahol melleit csak kevés takarja.

A lány megvonaglott, remegett a teste,
Sötétben a fiú tekintetét leste.
Mint egy csöpp madártest, két tenyérbe zárva,
Ottmaradt remegve szabadulást várva.

Panaszosan nyílt meg édes kicsi szája,
A fiú suttogva válaszolt csak rája,
Ne bántsál, engedd el, ne haragudj érte
És bújt a fiúhoz, amíg erre kérte.

A fiú – nem bántlak, csak testedhez érek,
Talán nem is sok ez, amit tőled kérek,
Sötét most a szobád holdfény sem járja át,
Csak egyszer láthassam kebled lágy vonalát.

A lány nem válaszolt, töprengett magában,
Egy perc alatt bent volt a másik szobában.
A fiú izgulva, kíváncsian várta
Míg a lány az ajtót sarkig ki nem tárta.

A fiú megindult a másik szobába
De egyszerre földbe gyökeredzett lába,
Ott állott előtte egy ruhátlan leánytest,
Amit festőművész ecsetje le nem fest.

Két kezét hanyagul a nyakára tette,
Leomló dús haja a vállait fedte.
Mellei úgy álltak, mint faragott márvány,
Hófehér lilium, kit nem rontott ármány.

A fiú tekintete mohón esett rája,
Szép vagy, gyönyörű vagy, nyögte ki a szája,
Karcsú izmos combok, lágy csípővonalak
Egy görög Istennő, igaz Vénusz alak.

A holdfény ráesett, áll szoborba vésve,
A fiú felé nyúlt, de már kissé késve,
Még látta mellei rózsaszín udvarát,
Egy gyors mozdulattal becsukta a szobát.

A leányka kijött, testét ruha fedte,
Egy múltó látomás volt előbbi tette.
A fiú hazament, lefeküdt ágyába
Vergődni, gyötrődni egy hosszú éjszakára.

Budapest, 1951. január 22.

Nagyanyó

Öreg anyóka lépked az utcán,
Két éves kislány tipeg az oldalán,
Kezében kosár, benne apróság
Arcán betegség, sápadtság, jóság.

Egyszer megszólal – vidd a kosarat,
Ne fuss – nagyanyó akkor lemarad,
Nehéz már nekem ez a kis kosár,
Látod nagyanyó már nehezen jár.

A csöppség elvette a kosárkát,
Nagyanyó meglát két darabka fát.
Lehajol, majd föl, fogja derekát,
Továbbvonszolja fáradtan magát.

A kis csöplány komoly, mint a nagyok,
Így szól – nagyanyó ugye jó vagyok?
Nagyanyja sovány arcára fölnéz,
Mutat a fákra – még ez is nehéz?

Nem kislányom, nem – ez már nem nehéz,
Csak fáradt nagyon a két öreg kéz.
Mosolyra húzta jóságos száját,
Megállt, csókolta kis unokáját.

Budapest, 1951. június 3.

Elvesztett illúzió

Az életről nem tartottam sok jót,
De még tápláltam egy illúziót.
Mint egy kis palántát ültettem el,
Sudár karcsú fává neveltem fel.

Alkonyatkor álmodoztam vele,
Éjszakánként meg gyötrődtem bele.
Jött a szellő, ifjú fám susogott,
A tavaszban új lombokat kapott.

Ostobán játszottam és néztem Őt,
Mint egy szobrot, ógörög istennőt.
Felkerestem, majd meg úgy hagytam el,
Hogy ismerkedek egy új élettel.

Én elmentem és hagytam magára,
Nem gondoltam viharban a fára,
Elmerengve – játszva vesztettem el,
Lombjában egy vad vihar tépte fel.

Ezt hallva most gondolkodó lettem,
Érezve, hogy valamit vesztettem,
Az élettől, bár gazdagabb jóval,
De szegényebb egy illúzióval.

Budapest, 1951. szeptember 17.

Sirályok

Utazom, a szemem révedez a messzeségbe,
A Duna-parti kép velünk fut, mint a film pereg.
Megriadt ezernyi sirály repül fel a légbe,
Majd ismét megpihen a hosszú útra kelt sereg.

Sirályok eszembe juttatják a pesti Dunát,
A lomha zajló jégtáblákat hömpölygeti az ár.
Ők röpülnek azokhoz, kik a hídon mennek át,
Megzsarolja őket a sok éhes karcsú madár.

Tavaszi jó, így készülnek a gólyák, fecskék messze,
Melegért, míg ezeknek jégért vijjog a szája,
Régi fészek várja itt a régi ház eresze,
Míg a sirályt a jéggel telt fagyos zord hazája.

Budapest, 1954. március 21.

Óh sors

Szerelem az élet sója bors,
Átkozott kinek nem adott sorsa
Vagy ha adott vissza is vett sokat,
Összetörte a legszebb álmokat.

Csalódást hagy legtöbbször mindenütt
Ahol legjobban fáj a szívre üt.
Csúnya tréfás játékot űz Veled,
Elkeserítheti az életed.

Ha a sors kegyeltje vagy, úgy örülj,
Ki nem kegyeltje, azon könyörülj.
Ne csúfold és ne kacagjad ki Őt
Ha nem képes megtartani egy nőt.

Budapest, 1954. június 6.

Emlékül E.-nek

Alig ismertelek, már búcsúzon Tőled,
Emléked lesz, ami megmarad belőled.
Életedben most sorsdöntő lépést teszel,
Még egy néhány nap is ifjú asszony leszel.

Magaddal elviszed Te is emlékemet,
Hogy gazdagabbá tedd eddigi életed.
Gondolsz vajon reám? Ezt én meg nem kérdem,
Szép vagy rossz az emlék, eszerint az érdem.

Nekem az emléked legszebbek egyike,
Veled töltött napnak ünnep mindegyike.
Percből tenni órát, az órából hetet,
Mit együtt töltöttünk, miért nem lehetett?

Állj meg idő – állj meg, hányszor sóhajtottam
Mikor a fejemet kebledre hajtottam.
A szemed nevetett, az ajkad mosolygott -
Ahol velem voltál, szép volt a világ ott.

Most, hogy elbúcsúzom, végszámadást teszek,
Remélem, mint emlék, terhedre nem leszek.
A szívem elszorul, hogy már itt az óra,
Mikor ajkunk nyílik végső búcsúszóra.

Budapest, 1954. június 26.

Az első emlék

Háborgott a Maros áradáskor,
Sima tükre alatt zajlott máskor.
Kertünk alatt hányszor megcsodáltam,
Mint kisgyermek a vízparton álltam.

Erdők között futott tova az ár,
Ott énekelt számtalan kis madár.
Én merengtem még a túlsó parton,
Apámat láttam meg egy ladikon.

Fenyegetett, mint a hömpölygő ár,
Sejtettem, hogy ezért egy verés jár.
Első osztályból vizsgáztam éppen,
Ajándékot kaptam ilyenképpen.

Anyám védett az apámmal szemben,
Ez megmaradt örökké eszemben.
Itt kezdődik életem emléke,
Otthon harag, az erdőben béke.

Ezért mikor csak szerét ejthettem,
Magányosan az erdőbe mentem.
Hallván a sok madár dalolását,
Ott kerestem lelkem megnyugvását.

Mint kisgyermek a falun nőttem fel
Sok keserű fájó emlékekkel,
Az első emlék még ma is kísért,
Szenvedésben lelkem edzetté ért.

Budapest, 1954. június 27.

Fohász

Alkotni akarok, hát ez a nagy ok,
Amiért Teremtőm hozzád fordulok.
Adjál erőt és munkakészséget,
Adj jó kedvet és jó egészséget.

Add, hogy legyenek alkotó perceim,
Tiszták őszinték és szépek a verseim.
Ne csak rímeljenek a verssoraim,
Hűen leírja a gondolataim.

Adjál türelmet a sorscsapásokhoz,
Megértő jó szívet adják másokhoz,
Távol álljon tőlem harag, a bosszú
Éltem ne legyen rövid, vagy túl hosszú.

Budapest, 1954. július 10.

A múlt és jelen

Egy kedves pesti nagymama ma a múltba visszagondolt:
Meséli, hogy lánykorában minden milyen más volt.
A mai fiatalok már nem is tudják mi a szép,
Végigéli újra, hogy az udvarlója elé lép.

„Hol látom ma kedvesem úgy hat órákor ma délután -
Szóltam hozzá csendesen, egy kis cukrászda van Budán.”
A konflis végigkocogott velem a keskeny utcán,
Hat órákor ott voltam, hol ismerős a vén Tabán.

Meghitt hely volt ez Tabánban, egy szolid kis cukrászda,
Randevúzni, csókolózni jártak a lányok oda.
Kertben ültünk vén hárs alatt, ezt a helyet kedvelem,
Kedvesem, ha nem jött senki, csókolódzott is velem.

A csókolódzást úgy értem, kezemre tette ajkát
Én boldogan engedtem a rózsás kis kacsómat át.
Tejeskávét, mazsolás kuglófot tettek le elé,
Friss tavaszi szellő szárnyán rózsailat száll felém.

Lágy keringőt zongorázott valaki közelünkben,
Csupa derű és boldogság volt belül a szívünkben.
Lassan reánk lopakodott a csendes szép alkonyat,
Kezdett besötétedni a kedves vén hárs alatt.

Elindultunk kéz a kézben egy rövidke sétára,
Elfelejtettem ránézni mindenféle órára.
Egyszerre csak Uram segíts, fönt a sápadt holdvilág,
Csak eltakarta felettünk a sok dús lombos faág.

Ijedten néztem körül, egy üres konflis jött éppen
Nyolc óra tájt az udvarlóm búcsúzott ilyenképpen:
„Holnap újra itt találom a vén hárs alatt magát,
Kedvesem most búcsúzom és kívánok jóéjszakát.”

Ma már minden másképpen van, nem hittem volna, no lám
Mi mindent meg nem tesz akárhány lányunokám.
Az én koromban színházba szüleivel ment a lány,
Most már ezt ósdinak mondják, fiúval megy valahány.

Kapuzárás után hányszor fiú kíséri haza,
Kurta szoknya, szája festve, az erkölcs ilyen laza.
Ha kérdezem, hogy hol voltál – „hát ötóra teán”
Táncoltunk és ittunk is, az arcán az öröm kaján.

Ha azt kérdem, hogy mit ittak, duplafeketét – rumot.
Inna inkább tejeskávét, enne hozzá kuglófot.
Egyik nap többen itt voltak, mert zenélt a rádió,
Ugra-bugrálva táncoltak, azt mondják, hogy ez a jó.

És egyszer csak a fiúval az unokám mit csinált:
Szájon csókolták egymást, a szívem is majdnem megállt.
A fiú szólt „gyere Mancsi, csörögjünk csak egyet már”,
Hogy ott mit nem beszélt össze az a sok kamasz számár?

Mit tudják ezek a fiúk, hogy mi az a gyöngédség,
A nőkben sem látják mi jó, csak azt, hol van a szépség.
Ölelkezni – csókolózni nem szégyellnek igazán,
Hiába, a mi világunk elveszett veled Tabán.

Budapest, 1954. július 28.

Levél M.-nak

Mit tartogathatsz a számomra még?
Mi értéked volt, másnak adtad rég.
Amiért élsz, és teremtvé lettél,
Azzal mint más, Te is csak úgy tettél.

Belőled csak a morzsák jutottak.
Ajándékodért többen futottak.
Szerencsések, voltak többet kaptak,
Talán jó barátaid maradtak.

Enyém az önzetlenség jutalma
Segíthetek, hogy ne kerülj bajba.
Ha bajban vagy, úgy vigasztalhatlak,
Az vagyok, mi szobádon az ablak.

Ha levegőtlen szobád kinyitod,
Szükséged van rá, ott van, megkapod.
Feleded, ha örömteljes napod
Akkor nem szükséges várni az ablakod.

Rajtam keresztül nem süt rád több nap
Ki szerelmet ad, az szerelmet kap.
Szeretetet várni igazán kár,
Ha valaki más szerelmére vár.

Most azt mondod, nincs önzetlen barát,
Ki megmaradna egy életen át.
Kérdezd, kinek Te szerelmet adtál,
Tán önzetlen barátja maradtál?

Budapest, 1954. augusztus 15.

Az ember fejlődése

Kezdetben az ember egyforma szegény volt,
Örült, ha magának egy menhelyet tákolt.
Biztosíthatta az eleséget mára,
Nagy vad elől elbújt barlangba, vagy fára.

Később a zsákmányért már egymást támadta,
Ehhez bátorságot az ököljog adta.
Itt jelentkezett az első ingyenélő
Kivel együtt ülni reszkír volt és félő.

Ezek rájöttek, hogy könnyű enni – inni
Csak gyengébbtől kellett a készlet elvenni.
Így kezdődött el az örök harc, félelem,
Később nem volt elég csupán az élelem.

Asszony kellett, arany, fényesebb ruházat,
Sátrat, lovat szerzett, vagy épített házat,
Hogy megvédje azt, sőt a másét elvegye,
Változott, fejlődött támadó fegyvere.

Rájöttek, könnyebb a csoportokban élés,
Gazdagabb a zsákmány, kevesebb a félés.
Kialakultak a törzsek, nemzetségek,
Fejedelmek és a sok-sok vezérségek.

Háborúkban győzők, legyőzöttek lettek,
Másokat szegénnyé, rabszolgává tettek.
A gyengék maradtak másoknak szolgálói,
Jobbágyokká váltak ezek unokái.

Szilfákon sásfészket vérrel építettek,
A középkorban végvárurak születtek.
Élet-halál felett ők magasán álltak,
Fejedelmekkel is gyakran szembeszálltak.

Néhány emberükkel kiskirályok voltak,
Akiktől remegtek az élők és holtak.
Az alattvalóknak talpat nyalni kellett
És görnyedni a napi munka mellett.

Voltak kik ezeknek kegyeit keresték,
A kívánságaikat éjjel – nappal lesték.
Nekik szólt sok hangszer, róluk szólt az ének,
Előttük hajlongtak sokan, ifjak-vének.

Méltó utódjuk a földesúr és gyáros,
Nekik görnyedt később a falu, a város.
Emberszámba csakis a fajtáját vette,
A többi csak szolgájának tekintette.

Szolgáinak pedig rettegni kell tőle,
Éhen is halhatna akárhány belőle.
Ha leereszkedett azt csak azért tette,
Mert az illetőnek busás hasznát vette.

Hajcsárjaik sokszor rajtuk is túltettek,
Belőlük még nagyobb embernőzők lettek.
Tekintélyeikben nehogy csorba essen,
Gazdáiknak pedig panasza lehessen.

Eltűntek nálunk ők, hajcsárjaik velük,
Sok helyen még kísért a gonosz szellemük.
Hányan maradtak itt, kik a múltban éltek,
Tekintélyt ott vélnek, ahol tőlük félnek.

Hamar megszokják, hogy ők magosan ülnek;
Oly magosan, néha bizony már szédülnek,
Elfeledik azt, hogy ők a népből lettek,
Nem is veszik észre mikor, hol vétettek.

Rangjukkal a gögöt magukra öltötték,
Osztályukat nyomban el is felejtették.
Akik ellen harcolt és szót mert emelni
Hozzájuk idomul, ők fogják elnyelni.

Vezetők, titkárok körülveszik őket,
Vakon megjátsszák az előttük élőket.
Kik most nehéz munkát próbálnak mást és mást
Végre megtanulják becsülni a munkást.

Sokan azt tették, hogy a közért harcoltak,
Amíg részükre nagy álláshoz jutottak.
Lassan elfedték a közérdekeket,
Az államot alkotó kis embereket.

Kegynek veszik, hogy ha ők „leereszkedtek”
Szóbaálltak azokkal, akiből lettek.
Munkásokat és a kis tisztviselőket
Úgy kell megbecsülni, mint a vezetőket.

Akinek nem inge, nem veszi magára
A közszeretetnek becsület az ára.
Soknak kell tanulni, becsülni az embert
Ki a munkásokhoz jó szót szólni nem mert.

Egyenlő az ember, vissza ne fejlődjünk,
Szocializmussal csak előre menjünk.
Fejlődésünk, sokszor látjuk, meg-megállott,
Az erőszak mindig széthullott-szétmállott.

Tekintélyt szerezni nem jó, a gögösség
Az csak arra jó, hogy az embert megvessék.
Azt tartják, hogy könnyű magasba emelni
A fejet, ha üres és nincs benne semmi.

Budapest, 1954. október 22.

Őszel

Nem rég láttam zöldellni a gesztenyefát
És most ahogy nézek a szomszéd telekre át
Látom, hogy már sárgulni kezd a levele,
Így múlt el a tavasz, múlik a nyár vele.

Az idő gyorsan fut, még néhány meleg nap
Mit a vízkedvelő még ajándékba kap.
Vége strandolásnak és vége a nyárnak,
Az „ember-havak” jönnek és zord szelek járnak.

Est’ van friss levegő futja a szobámat át,
Az alkony hűs szele hozza a muzsikát
Egy kerthelyiségből, hol cigánnyal vígadnak
Kik bornak, zenének találkozt adnak.

Szemben a kertben még nyílik néhány virág,
De barna levéllel díszeleg a faág.
Alatta öreg pár találkozik éppen
És beszél rím nélkül hangosan ekképpen:

Mi is megvénültünk, mint ez a diófa
De sokan sétáltak így, mint mi alatta.
Életünkben sajnos a fecskék elszálltak,
Ifjúságaink már bús emlékké váltak.

Búcsúzunk az ősztől, mert közeleg a tél,
Amitől az ember ilyen korban már fél.
A mi életünkben nem lesz már több tavasz
Az élet délibáb, megcsal, hazug, ravasz.

Budapest, 1954. október 27.

Hol éltem én?

Maros menti magyar vagyok,
Ott mások a szokások
Mögöszöm a kenyeret,
Ki nem érti, az kinevet.

Mert mi másképpen beszélünk,
Akik Szöged táján élünk,
Minálunk „ö” a szokás
Nem beszéli senki más.

Tisza-Maros szögletében,
Az őseim életében,
Mi möhettünk – öhettünk,
Ha nem vót mit, éheztünk.

Ha vót pénzünk, öhattünk
Szögedre is möhattunk
Makóra a piacért,
Kiszomborra a papért.

Szögény gyerök sokan vótunk,
Nem lepödött mög, ha szótunk
Hallja kend, édosapám?
Mán mögén rí az anyám.

Hogy miért rít, vót rá oka,
Nem vót cipő, nem vót ruha,
Módos gazda kevés vót,
Az mög nyögte az adót.

Sokan éltek cselédsorban,
A háború előtti korban,
Akinék kis földje vót,
Az mán módos gazda vót.

Akkora vót a szegénység
Mindennapi volt az éhség,
Vajon most hogyan éltek?
Régi nyelvjárással beszéltek?

Budapest, 1955.-ben a múlt „Kukutyin”-ja volt a falu

A halálról

Ember, gondoltál már rá, hogy elmúlsz, meghalsz,
Egy perc az életed, amit most mohón falsz,
El tudod képzelni azt, hogy halott lettél,
Itt kell hagynod mindent – mindent mit szerettél?

Halálod beállta pillanat műve lesz
Az életed megállt, az enyészet megesz.
Nem lesz gondod többé ruhával vagy borral,
A tested elvegyül szürke földdel – porral.

Az emberek, akik utánad maradnak
Talán illő végtisztességet is adnak.
Beszélnek rólad „kár érte, jó ember volt,
Mennyi minden jót tett, most itt fekszik, mint holt”

Vagy így – „nem kár, végre megsokallta az ég
Vihette volna az ördög a pokolba rég”.
Beszél rólad rosszat – jót a világ szája
Majd rád borul örök feledés homálya.

Ha valami nagyot, maradandót tettél
Úgy az utókornak halhatatlan lettél.
Lehet országos híré gazemberséged,
Gonoszságod tesz halhatatlanná téged.

De térjünk csak vissza, oda, hogy ma még élsz:
Naponta mondod, hogy a haláltól nem félsz.
Míg egyik nap hirtelen beteg nem leszel,
Vagy baleset áldozatává nem esel.

Akkor is érzel az élet után vágyat,
Amikor majd nyomod a halálos ágyat.
Számot adsz magadnak egész életedről,
Számot adsz a jó vagy rossz cselekedetedről.

Emberéletedben van egy csendes óra,
Akkor állj meg és vedd léted fontolóra.
Ülj sötét szobába, ott ne gondolj másra
Mint – halálodra, az örök elmúlásra.

Gondolkodj először, hogy te miből lettél
Majd az életedben mit, jót – rosszat tettél.
Hogyan viselkedtél a fajtáddal szemben,
Volt-e haragosod férfi – női nemben?

Ha igen, úgy miért? Megbántottad őket?
Semmibe nem vetted a férfit vagy nőket.
Fennhéjázó öntelt volt a természeted,
Gonosz vagy másokhoz, de észre nem veszed?

Majd gondolj arra, hogy szeretsz jókat enni,
Táncolni és inni, szórakozni menni.
Cigányzenét hallgatsz és jól érzed magad,
Nem gondolsz arra, hogy a halál elragad.

Ha éppen törvényt ülsz embertársad felett,
Más kínjától kezded szennyes és véres lett.
Jó, lehet ártatlan, csak más volt nézete;
Tiéd volt e vajon ez ember élete?

Embertársaidnak árulója lettél,
Megbántad-e amit ezúton vétettél?
Kiszolgáltattad a fajtestvéreidet,
Más szenvedéséből eszed a kenyeret.

Szállj magadba ember, gyilkos, vagy betörő,
Mert nem arra való egy egész emberöltő,
Hogy mint sokan mindig csak prédára várnak,
Védtelen hullára döngkeselyűk járnak.

Gondolja meg, aki hatalmat kapott ma,
Nem tarthat örökké emberi hatalma.
Ne élj vele vissza soha a nép felé,
Bíró is kerülhet népítélet elé.

Királyok, gyárosok, rabtartók, bankárok
Nekik is jutott már akasztáskor árok.
Erre gondold most, hogy számot adsz magadnak:
Mi lesz veled, ha a halálba ragadnak.

Én nem vagyok pap, hogy arról prédikáljak,
Holtukkor a menybe, pokolba kik jutnak.
Azt viszont tudom, hogy a haláltól félnek
A szegényeknél jobban, kik jólétben élnek.

A papok azt mondják, hogy lelked tovább él
És aki ebben hisz a haláltól nem fél.
Ha szemed lezárul, szívverésed megáll,
Még haltál a lelked egy másvilágba száll.

Odaállsz a végső ítélkező elé,
Onnan tisztítóba, pokol vagy meny felé
Visz tovább az utad, ott majd megpihenhetsz
Vagy a bűneidért örökre szenvedhetsz.

Mások azt tartják, hogy az élet semmi más,
Mint egy hatalmas színpadi pályafutás.
Egyik rossz bohóc, másik nagy színész lesz;
Legtöbbje, mint gyenge kis ripacs, úgy végez.

Vannak, akik hangyát vesznek mintaképül
Látják a szorgalmát, házát amint épül,
Aki rájuk tapos nagy hetykén azt mondja
Nem hiszem, hogy ebből még egyszer lesz hangya.

Menj a temetőbe a halottak napján,
Nézzél végig ott a holtak birodalmán.
Lent egyenlőség van, mindegyik porrá lesz,
A föld egyformává, szürke hamuvá tesz.

Hamis próféták, míg éltek miért vagytok?
Ti sem hiszitek el, amit prédikáltok.
Csak azért, hogy legyen díszesebb fejfátok?
Gonoszak voltatok, élők köpnek rátok.

Nagyok előtt görnyedt, a kicsit taposta
Aljas gyarlóságnak majd ez lesz a jussa.
Ha csak egy is jár ott, aki őt ismerte
Kinek az életét megkeserítette.

Csak azért, hogy kenyér mellé húst is egyél
Vagy magadnak díszesebb ruhákat vegyél,
Autóért, italért, nőkért vagy vagyonért
Becstelenül mások életén keress bért?

Halálod óráján hallod a jajukat
Magaddal viszed a sírodba bajukat.
Hozzá tartozóik átka sírban kísért
Nem aggódsz-e vajon a gyermekeidért?

Mindezt gondold végig a szobádban ülve
A halál gondolatában elmerülve.
Ha megszívlelted, úgy egy fogadást teszel:
Rendes becsületes, dolgos ember leszel.

Ne vágyj oly babérra mit nem érdemeltél,
Vesd meg, ne tedd, ha más játékszere lettél.
Feledd régi éned, ne is gondolj rája,
Erre int a néma halottak példája.

Budapest, 1955. február 20.

A háborúról

Messze tőlünk ismeretlen tájak felett
Véres orgiát ül, tobzódik a halál.
Népek milliói üldözött vaddá lettek,
A csontkaszás arat, míg életet talál.

Dörögnek az ágyúk, berreg a gépfegyver,
A repülők zúgnak – tankok dübörögnek,
Sír – jajong az anya, akit e balsors ver,
Ifjak és öregek halálban hörögnek.

Falvak felperzselve, a város füstös rom,
A földek, vetések feldúlva-gázolva,
Nem mentes az erőd, síkság, hegyorom,
Minden bemocskolva, vérrel van mázolva.

Gyermeklányokat is megbecstelenítve,
A részeg katonák semmit sem kímélnek.
Visszamaradt népek bosszúval telítve
Nem feledik ezt el, míg a földön élnek.

Háború – ordítják, vagy felszabadítás,
Erről ír az újság, a rádió beszél.
Észre sem veszik, hogy csak a gazda lesz más
Ugyanúgy nyomorog, aki majd tovább él.

Budapest, 1955. március 12.

Gondolkodom

Miért születtem én vajon e világra,
Honnan került gyümölcs a nyári faágra,
Kopár rétre hogyan kerül üde virág,
Honnan és miből lett, miért ez a világ?

Mi a célja az emberi életeknek?
Holtuk után velük mindent eltemetnek,
Gyönyört, gonoszságot, mit másoknak okoztak,
Csak az emlék marad, jó vagy rossz, mit hagytak.

Erdei vadaknál mivel különbek ők?
Ott a nagy vad pusztít, itt a lélekölők.
Elemeket most, hogy felszabadítottak,
Gyilkos fegyverekként egymásra zúdítanak.

Miért uralkodnak népeken a népek?
Embert ember ellen szolgálnak a gépek.
Békét hirdetnek és harcos éberséget,
Barát helyett keresik az ellenséget.

Én most gondolkodom, hol van a szeretet
Amit a teremtő a szívünkbe vetett?
Ki ölte ki onnan, hiszen az egy érték,
Rövid életünkben egyik fontos mérték?

Azért születünk-e, hogy egy életen át
Tönkre tegyük egymás boldogságát?
Igavonó állat módjára, úgy éljünk
Egész életünkben, rettegjünk és féljünk?

Azért születtem-e, nyögjem az életet
Vagy mint egy meteor fussam át az eget,
Amíg porrá égve lehullok a mélybe
Egy percre fényt hozzak e földi sötét éjbe?

Utat mutassak az eltévelyedőnek
Lelki vigaszt adjak a sok szenvedőnek?
Kínzástól, haláltól az igazság nem fél:
Tisztelet, becsület a halálon túl él.

Hogy a világot ki miért teremtette
Csak az alkotója tudja miért tette?
Ki volt a teremtő, tudósok keresik,
Keresztény papok őt Istennek nevezik.

Sokszor mondjuk miért? A felelet rája,
Amit magyaráz a gyarló ember szája.
Szerintem az élet értelmet akkor nyer,
Ha a földön nem lesz más csak boldog ember.

De ha az Istennek tetszik ez az élet,
Nézzen le a földre, az ember mivé lett?
Ha ő így akarta, ilyennek képzelte,
Nem tudom az embert miért teremtette.

Budapest, 1955. április 12.

Panasz I.

Haragban van az Úristen velem
Én haragban vagyok az Úristennel.
Mióta élek, sok-sok intelem
Mit tőle kapok s én szenvedem el.

Átkozott volt már a gyermekkorom,
Pedig még ártatlan gyermek voltam.
Sötétebb, mint felhőben hegyorom,
Sírtam, dolgoztam és gyalogoltam.

Róttam országutat iskolába,
Tapostam sárban út helyett csapást,
Fejszém bevágtam egy ménkű nagy fába
Mikor kerestem a boldogulást.

Úttalan út az életem eddig,
Tövises bozót, hol utam vezet.
Vajon hová, vagy ki tudja, meddig,
Hol talállok egy segítő kezét?

Hányszor kezdem újra az életem,
Megyek tovább sok sebtől vérezve?
Sok gonosz viccet csinál a sors velem,
Fásult leszek, semmit sem érezve.

Anyám, kit szerettem, elvesztettem,
Az apám él, számomra elveszett.
Házasságban szerencsétlen lettem,
Sok szép tervem csalfa délibáb lett.

Én fellebbezek, nem nyugszom bele:
Tisztítótűzed itt szenvedjem el?
Bűnbocsájtó vagy? Úgy éljek vele
Gyermekeimet hadd neveljem fel.

Adjál néha egy kis boldogságot
És ne mérjél rám ennyi sok csapást.
Úgy lássam meg majd a másvilágot,
Leljek előbb földi boldogulást.

Vannak nálam sokkal gonoszabbak
Lám Isten és Te segíted őket?
Az ördögnél vannak rosszabbak,
Büntessed a semmirekellőket!

Budapest, 1955. június 28.

Az én gazdagságom

Gazdag vagyok Isten, gazdag vagyok,
Nem mondom, hogy örökséget hagyok
Két fiamnak, ők a gazdagságom,
Bennük van most minden boldogságom.

A kicsi még anyjánál, ha kutat,
Két csöpp keze megleli az utat.
Anyja mellét két kézzel fogja meg
Jóllakott, egy csepp a száján remeg.

Kis arcára boldog mosoly terül,
Nem bánja, ha akárhova kerül.
Csak valaki legyen ott mellette,
Isten jó kedvében teremtette.

Nagy kék szeme ártatlanul nézi,
Ki vele van, szinte megigézi.
Nevet, gügyög édes kicsi szája,
Aki sír, azt ő csak megcsodálja.

Kis ágyából karját nyújtja feléd,
Ha közel állsz, kapaszkodik beléd.
Hálásan néz, nevet, ha felveszed,
Csodálkozik, sír, ha visszateszed.

Ha búbanat facsarja szívemet
Meglátom a kicsi gyermekemet,
A bánatom egyszerre megenyhül
Ha csöpp kicsi teste ölemben ül.

Lefektetjük, eloltjuk a lámpát:
Átalussza az egész éjszakát,
Boldogan alszik kicsi ágyában,
Hangosan nevet néha álmában.

Budapest, 1955. július 10.

A költő sorsa

Alkotni, élni mily rövid,
Egy-egy emberöltő!
Szív és lant egyszerre hallgat el,
Ha meghal a költő.

Míg él, mindenkiért dolgozik.
A költő csupa szív,
Gazdagé, szegényé egyaránt,
Amit életre hív.

Verset és dalt ír mindenkinek,
Érte semmit sem kér,
Két kézzel szórt ajándékáért
Megbecsülés a bér.

Ő, aki Istennel társalog,
Lám nem nektárt iszik
És nem gazdag földi javakban,
Mint ahogy sokan hiszik.

Megbecsülést is csak szeretne,
De őt nem értik meg.
Holta után kéziratáért
A műgyűjtő remeg.

Igaz értékke akkor válik,
Mikor lelke elszáll,
A lant kihullott kezéből
S valaki rátalál.

Budapest, 1955. július 12.

Telefon randevú

Szól a telefon, egy lányszív remeg,
Jaj, kit kérhetnek, szólaljon már meg.
Halló én vagyok, mondja boldogan
Van-e ma időm? Hogyne – hogyne, van.

Így kezdődött el, félre minden bú,
Telefonon az első randevú.
Nagy az izgalom és a büszkeség
Jaj a barátnőm nem is tudja még.

Hamar a számát, hívom gyorsan fel,
Csuda vigye el, cseng, de nem felel.
Hívja kitartón, vagy félórán át,
Végre elmondja nagy boldogságát.

Múlik az idő, a telefon cseng
És egy férfihang ekképpen eseng:
Kedves Ilonka, ráér ma este,
Hogy velem legyen karcsú kis teste?

Szívjam bőrénnek üde illatát,
Megcsókolhassam hamvas kis száját?
Mennék táncolni ki a szigetre,
Kedves Ilonka, várom ma este.

Most a kisleány már nem izgatott
Kész a válasza csicsergi legott,
Béla sajnálom, nem érek rá ma
Képzeld, beteg szegény nagymama.

Várjon, mi van ma? Talán pénteken,
Valahol Budán, nem a szigeten.
Majd megbeszéljük, hívjon holnap fel
Feltétlen várom, ne feledje el.

Alig tette le, hívja a másik szám
Kedves Ilonka, ne haragudj rám
Közbejött egy baj, beteg az apám
Látogatóba jön a nagymamám.

Nem mehetek ma, holnap sem eléd,
Holnapután majd elnézek feléd.
Felhívlak előbb még telefonon,
Vagy felkereslek estére otthon.

A leány szól – jó, nagyon sajnálom
Magában így – ezt még visszaadom.
Ne mondtam volna le a randevút,
Most szerezhettek egy másik fiút.

A leány magában így gondolkodik:
Azt hiszi – Laci nekem hazudik,
Most otthon fogok este búsulni,
Míg ő más lánnyal elmegy táncolni.

Juszt is elmegyek, én is táncolok,
Várjunk csak talán Jóskának szólok.
Ő nem jó mégsem, inkább a Pista,
Kéznél is van a telefonszáma.

Tárcsázik, halló – te vagy az, Pista?
Eljönnél velem ma valahova?
Ritka alkalom, amikor elérlek,
Hazudja – pedig én sokszor kérlek.

Házon kívül vagy – foglalt a vonal,
Mindig közbejön valamilyen baj.
Hol találkozunk? Tudod hol vártál?
Mindig a sarkon, ott az óránál.

Pontos legyél, mert tudod, nem várok,
Ismersz régen már csak Veled járok.
Hogy ritkán – hidd el, én otthon ülök,
Nem érek rá horgolok, kötök.

Egy kis hazugság mindig van kéznél,
Hiszen a világ hazugságból él.
Szerelem terén nem emészti bú,
Minden másnapra van más randevú.

Budapest, 1955. július 14.

A teremtőhöz

Isten, csúfot üztél a teremtményedből!
Nézd meg, milyen csúfság lett sok-sok emberből,
Hány és hány szép gyermek szájalom tárgya lett,
A kaján halál arat, mit az Isten vetett.

Mielőtt lenne a szomorú aratás
Az ember szenvedése keserű számadás.
Miért lett egy ember kéz és két láb nélkül?
Kárhozatul most egy tolókocsiban ül.

Hány ember két lábát hagyta valahol el,
Szánakozva teszik villamosról le, fel.
Nyomorultul kerül utcára koldulni,
Könnyei árán majd mások fognak élni.

Ártatlan gyermekek bűnt nem követnek el,
A szülei várják sok – sok szeretettel.
Végül születik egy nyomorék gyermekük,
Szánalommal válik minden szeretetük.

Mit vétett e gyermek, kinek bűneiért
Szenvedi el, mit a teremtető reá mért?
Van ebben igazság? Ő szenvedjen másért?
Mennyi könnyet hullat, kit ilyen csapás ért.

Nagy Isten, valamit rosszul teremtetél,
Nem csak egészséges és vidám ember él,
Az erősebb mindig elnyomja a gyengét,
Félelem és undor jellemzi életét.

Gyűlöli majd azt, ki ép és egészséges,
Mindenkivel szemben gonosz ellenséges.
Pedig nem bántják, sőt a legtöbben szánják,
Gonosz lelkiületét megértik, nem bántják.

Akik nem értik meg, sőt, gúnyolják őket,
Világosítsd fel a gonosz léhűtőket.
Hadd érezzék ők is magukat embernek,
Ne kutyának, kit ha úgy tetszik, megvernek.

Legyen intő példa eme teremtményed,
Aki egészséges, úgy szeressen téged.
Vesszen a gonoszság és a vak a béna
Feledje, hogy van e csúnya fogyatéka.

Isten, én most kérek az ember nevében:
Add, hogy ne legyen könny senkinek szemében,
Ne szülessen gyermek, aki nyomorék lett,
Szűnjön meg a nyomor, a szenvedő élet.

Budapest, 1955. július 20.

A gyilkos

Éjfél van, a szellemek órája,
De a gyilkos ügyet sem vet rája.
Nem is tudja, amint megy előre,
Hogyan került ki a temetőbe.

Mint egy űzött vad, verejtéke csurog
Majd ez síron fázósan kuporog.
Sötét az éj, néha árnyak nőnek,
Az agysejtek vad álmokat szönek.

A tettéért így kapja a pálmát,
Borzak éje szövi borzak álmát.
A szörnyű tett most tárul eléje,
Egy véres test közeleg feléje.

Egy sírhalom kemény fejpárnája,
Takarónak az éj borul rája.
A holdvilág bujkál ő se lássa,
Amint jön a szörnyű látomása.

Női alak ruhája földi ér,
Haja zilált, a feje csupa vér.
Jobb kezében szorongat egy baltát,
Nesztelenül jön a sírokon át.

Érzi, a vérszag árad belőle,
Lassan hátralépeget előle.
Ő, aki gyilkolt, nem félt, most remeg,
Riadtan néz, hogyan szökhethet meg.

Az követi minden mozdulatát
És emeli feléje a baltát,
Ő ugrana, most futni szeretne,
Lába mintha földbe gyökerezne.

Álmában, mint sebzett vad úgy hörög,
Alatta a síron porlik a rög.
A verejték fürdeti az arcát,
Most elbotlik, érzi a zuhanást.

Földön fekvé teste gyáván remeg,
Lesi-várja, hogy már szólalna meg,
E véres nő mit akarhat tőle?
Az némán áll, szó nem jön belőle.

Szúrós szemmel mereven néz rája
Föléje van emelve baltája.
Ő már várja a halálos csapást,
A tettéért nem is várhatna mást.

E némaság örülethez vezet
Míg így néznek hosszan farkasszemet.
Lejátszódik előtte a tette,
E nő életét ahogy elvette.

Szerelem, te véres tett rugója,
Te voltál a bosszú indítója.
Esküdöztem a földre, az égre
Könyörögtem, hallgasson meg végre.

Ő kacagott, könnyen játszott velem,
Elvette az eszem a szerelem.
Mint az árnyék követtem, féltettem;
Csak szenvedtem, szerencsétlen lettem.

Más férfival gyakran járt sétálni,
Láttam egyszer betért hozzá hálni.
Én kapuja előtt éjszakáztam,
Szakadó esőben bőrig áztam.

Hajnalban a férfi eltávozott,
Szemem előtt adott neki csókot.
Így búcsúztak édes szerelemmel
Dideregve néztem síró szemmel.

Én akkor ott esküdtem bosszúra
Halált mondtam nőre – férfiúra.
Egész nap, mint üzött vad jártam,
Majd az estét egy baltával vártam.

Alkonyatkor egyedül találtam
Szépségétől szótlánul megálltam.
Vígán köszönt, majd kért, hogy üljek le
Nem látszott rajt' éjszakai tette.

Kérdezte ily' későn miért jöttem ,
Erre én szörnyű haragos lettem.
Így feleltem, itt maradok nálad
És ma éjjel én fogom át vállad.

Tudom jól, hogy mit tettél ma éjjel.
Ha ellenzed, fejed verem széjjel.
Mint derült ég egy vad zivatarra,
Nevetéstől elváltozott arca.

Rám kiáltott, takarodj azonnal
És ne törődj az én dolgaimmal.
A fejemet a vér elöntötte
Az ő sorság e perc eldöntötte.

Az eldugott baltát előhúztam,
A fejét egy csapással szétzúztam.
Gyenge sikoly fagyott a torkára,
Vérbe fagyva otthagytam magára.

Elrohantam, hogy láttam, mit tettem.
Rájöttem, én aljas gyilkos lettem.
Felelnem kell ezért az életért
Halállal tartozom haláláért.

Így kezdődött a lelki vitája,
Majd az éjfél úgy köszöntött rája.
Egy sírhanton mély álom nyomta el,
Elaludt a szörnyű emlékével.

És most, hogy a tettét végigélte,
Gyáva lelke végül is úgy vélte,
Úgy mentheti saját életét át,
Ha kezéből kikapja a baltát.

Felé kapott és elvette tőle,
Nyöszörgő hang szakadt ki belőle.
Kiabált, hogy fuss, mert agyonütlek,
Míg kezében ott forgott az ütlek.

De a nő csak némán állt és nézett,
Ez lelkében félelmet idézett.
Ijedtében, hogy megvédje magát,
Felé vágta most gyorsan a baltát.

Az csak állt, az ütés nem érte,
Mire ő még hangosabban kérte:
Menekülj, mert én már nem kíméllek
Addig ütlek – verlek, amíg élek.

Itt válott az álom valóságra:
Úgy ébredt e szörnyű éjszakára,
Maga előtt látta mindig a nőt,
Ő a vélt baltával ütötte őt.

Másnapra a gyilkosság kiderült
És ő a gyilkos is előkerült.
Hajszolva a véres áldozatát,
Csapkodva a kezében a vélt baltát.

Büntetését ilyképpen elvette,
Földi bíró nem ítelt felette.
A bűnéért vezeklésre talált,
Élő halott váltott örök halált.

Budapest, 1955. augusztus 25.

Emlékül

Ami e könyvben van, ennyi szeretet
Kísérje végi az egész életed.
De ne élj vissza vele, Te azt szeresd,
Aki Téged szeret, soha meg ne vesd.

Édes tövis közül szedni virágot,
Öröm-rossz között lelni a barátot.
Ez lesz az őszintébb, nem ki hízeleg
Ennek barátsága csak színlelt meleg.

Légy Te is őszinte és meleg szívű
Aki jó volt hozzád, maradj ahhoz hű.
Szeresd és meg ne bánts a szüleidet,
Szívemből kívánok boldog életet.

Budapest, 1955. augusztus 22.

Az új játék

Egy leány szép új játékot kapott,
A régi sem volt még ütött-kopott.
Félredobta, többé rá sem nézett,
A cifrább, az újabb játék végett.

Azt becézte, vitte, tette-vette
A másikat szinte megvetette,
Már csúnyának, öregnek találta.
Ezt szeretem? Szinte megcsodálta.

Pedig nem rég azt is úgy szerette
Mikor kapta, magához ölelte.
Ágyacskájában róla álmodott,
Hozzá rohant, amikor csak tudott.

Az új játékra most hát nagyon büszke
Mert nem tudja, közeleg a veszte.
Tiszavirág az élete neki,
Újabb miatt őt is félrelöki.

Így a játék, majd később a fiúk
Akik csacsik, ha felnőnek hiúk.
Azt hiszik, hogy ők a kedvesebbek,
Mikor titkon a lány után lesnek.

A lány felnőtt, nem kell már a játék.
Fiú kell már, azzal játszik, mint rég,
Ahogy szokta játékszereivel
Úgy játszik majd a buta szívekkel.

Budapest, 1955. augusztus 26.

Költő és a hivatás

Lehet, sőt kell tanulni, és költőnek születni kell
Orvosnak az jó orvos, ki önmagát áldozza fel.
A pap is csak addig jó pap, amíg a szeretetet
Veti a nép szívébe, de úgy, ahogy Krisztus vetett.

A bíró, ha zsebére néz, amikor ítélezik
Nem hivatást tölt be, ha magáról megfélelkezik.
Nem szakma a hivatás és keresni azt nem lehet
Elhivatva kell feláldozni egy egész életet.

Szeretni rendelésre, vagy örülni, amin más sír
Nem költő és nem is író, aki csak a pénzért ír.
Aljas megcsúfolása ez a tiszta művészetnek
Majdan szelet arathatnak, akik ma vihart vetnek.

„A jó bornak nem kell cégér” a közmondás igaz lehet
Mit énekelteti magát, akit a nép nem szeret.
Ne prédikáljon a pap, ha ördögnek adta lelkét
Hazug az a próféta, aki megrontja más életét.

Budapest, 1955. október 2.

A borról

Két jóbarát csendesen borozgat
Istenemre ittam ennél jobbat
Szól egyik, koccan a két pohár
Száll a sóhaj, hol a jó bor ma már.

„Balatonszalmádi” vagy „Zsupplé”
Az ember csak kínjában ül mellé.
Bár a magyart jó bor és szerelem
Élteti, én erről megismerem.

Jó bor tövén terem a jó nóta,
Nótázunk már évezredek óta.
Ha a cigány vigasztal bennünket,
Elfelejtjük búnkat, örömünket.

De ezt a bort nem lehet feledni,
A tövét is ki kéne égetni.
Megcsúfolás rá ez a szó, hogy bor,
Fejfájás van tőle és nem mámor.

Eszembe jut néha a biblia,
Ilyen volt-e vajon Noé bora?
Ezt ízlelte volna a szájában,
Nem tűrte volna meg bárkájában.

Még kísért az „itóka” szelleme
Italboltjainknak büszkesége.
Azt kívánom annak, ki tervezte
Igya magát egyszer ebből tele.

Hej jó hegyek, nincsen már szőlőlé,
Hogy ne üljünk ilyen moslék mellé!
Hol az alföld homoki szőlője,
Kiszáradt már talán a vesszője?

De hiszen mesélik, bő szüret van
Forr már a must a sok-sok hordóban.
Ne csak az újságban legyen hát bor,
Mérjenek a vendéglőkbe, bárhol.

Két jóbarát mindenben egyetért,
Elmegyünk mi bárhová a borért
És ahogy fogy a bor, úgy fogy a szó,
Alig akad már mondanivaló.

Még abban az egyben megegyezünk,
Hogy bort iszunk, mi nem szégyenkezünk.
Kik megszólnak, nézzék a Bibliát
Kánaiak is itták Krisztus borát.

Budapest, 1955. november 13.

Jóska bácsi

Mikor megismertem még kis gyermek voltam,
Ha kertünkben bármelyik fán lovagoltam.
Láttam Jóska bácsit az udvarba érni,
Alig bírtam már a bőrömben megférni.

Tudtam, hogy amit mond, nevetetek rajta,
Mert még a lova is olyan betyár fajta.
Egyedül odaáll minden kocsmá elé,
Jóska bácsi leszáll, vakon megy befelé.

Még nem fordult elő, hogy eltévedt volna
Kocsmá helyett nem volt soha ott kápolna.
Aztán, ha felszállt a lova elindult
Az első kocsmá elé ismét odafordult.

Megtörtént elázott, minthogy sokat ivott
A lovacska csak állt rendületlenül ott,
Beesett a gazda szénás saroglyába
Nem bírt már leszállni, elaludt a lába.

A kocsmáros rászólt, majd megveregette
A ló Jóska bácsit más kocsmába vitte.
Így értek hazáig mindig indították,
Ott is állt, míg csak a kaput nem nyitották.

Jóska bácsi tudott sok szépet mesélni,
Hogy szoktak a papok, a királyok élni.
Sőt, mikor az öregapja megszületett
Szenteltvíz miatt ő tarkababot vetett.

A felnőtt babszáron lassan a menybe ért,
Megállt Szent Péternél egy kis szenteltvízért.
Visszafelé lett baj, mert hogy a tehenek
Odalent a földön minden lelegeltek.

A száraz babszárral szélesebben zuhant,
Egy betyár banda a pénzt számolta alant.
Ő közbük esett, a vezér nyakába,
Úgy szaladt a banda, ahogy bírta lába.

Ott maradt a sok pénz és azt Jóska bátya
Összeszedte mind a vásott tarisznyába.
Itt a nagyapám már azt kérdezte tőle
Mutassa kend hát, hogy mi maradt belőle?

Megitta volna már, úgyis tudom régen
Nem kapott kend bort, hogy nem maradt az égben?
Megzavart kend, nem is tudom, hol folytassam?
Tudom már, a pénznél, ahol abbahagytam.

Órákig mesélt ő, ha valaki kérte
Míg csak Teca néni meg nem jelent érte:
Menjen vacsorázni, mert kihűl az étel,
Nem lehet jóllakni csak a meséléssel.

Éltető ereje volt neki a tréfa
Egyszer mégis kissé cudarul megjárta.
A szomszéd faluban búcsú lévén éppen
Megtréfál valakit gondolta ekképpen:

Fogott egy meszelőt, egy lepedőt rája
Este behúzódott az útszél árkába.
Türelmesen várta, amíg jött valaki,
Akkor nyújtogatta fehér lepeljét ki.

Az öreg „Mikuc” volt, kissé csámpás lábbal
Támogatta magát a görbe botjával.
Bujkált a holdvilág, sötét volt az este,
Jóska bácsi ezt az áldozatot leste.

Meghökken a fehér kísértetet látván,
Ijedten szorított egyet görcsös botján.
Aztán csak kapásból jól derékon vágta,
Szegény kísértet meg ordít fájdalmában.

Deréktájon lévén Jóska bácsi feje,
Még csak védekezni sem maradt ideje.
Alaposan pórul járt ott, mint kísértet
Sokáig hordta a fején az emléket.

Máskor Jóska bácsi megbízatást kapott,
A szomszéd községből hozza át a papot.
Az esperes úrnak szivarfüst illata
A szagló szerszámát igen csiklandozta.

Célozgatott gyakran a szivar milyen jó
A pap bizonygatta, igen, még kapható.
Egész úton szívta, de neki nem adott,
Jóska bácsi agya így bosszút fogadott.

Először csak mesélt, hátha ez bosszantja,
Hogyan járt egy falu papja és kántorja.
Ott egy szép menyecske a papnak megtetszett,
Érte a kántor is majdnem hogy megveszett.

Hol egyik, hol másik randevúkat adtak,
Hosszú idő óta így udvarolgattak.
Egy darabig tetszett ez a menyecskének,
Egy gondolt egyet és szólt a férjének.

Kitervelték szépen egy szombat estére
A papot és a kántort elcsalják egyszerre.
Azt mondja a férje, elutazik este,
Itt van az alkalom, övék lesz a teste.

Előbb jött meg a pap, kenetteljes hangon
Kezdte az udvarlást mindjárt künn a gangon.
A menyecske meg csak beljebb invitálta,
Az udvarlást meg szemlesütve állta.

Hogy a kántor is jön, a pap nem sejtette,
Menyecskénk mosolyát ravaszul rejtette.
Mikor kopogtattak, nézett csodálkozva,
A pap nagy ijedten kérte, rimánkodva.

Jaj Istenem, hova bújjak, most rejtsen el!
Tisztelendőm, ágytakaróm emelje fel,
Még mielőtt bárki is itt megláthatná,
Bújjon oda be gyorsan az ágyam alá!

A menyecske most ajtót kinyitotta
És a másik gavallért bebocsátotta.
A pap mikor meghallá a kántor szavát,
Kívánta a kénköves istennyilát.

A kántor alig a szobába bekerült
Egy karszék ölében kéjesen elterült.
A zsebébe elsüllyeszté a pipáját,
Csókokra éhesen nézte a nő száját.

Öblös hangját bő torkából megeresztve,
Készülődött egy hatalmas ütközetre.
Szívem Mariskája telve szerelemmel
Magát dicsőítem holnap énekemmel.

Úgy vágytam már, hogy mi ketten együtt legyünk,
Egy szép éjszakán két testet eggyé tegyünk
És ne zavarjon meg bennünket senki más
Csak ha virrad, a hajnali harangozás.

A plébános az ágy alatt csak hallgatta
Magában a történeteket latolgatta:
Ha a kántor terve itt fog sikerülni,
Hogy fogok én az ágy alól kikerülni?

Részeg disznó kántor a semmirekellő,
Itt hallgassam végig, hogy fönt mit csinál ő?
Hej, hogy milyen csalfák is a szépasszonyok,
Hogy rászédett és én milyen számár vagyok.

Őket Isten büntetésből teremttette,
Pokolra való lelkét szép testbe tette.
Gyengeségem úrrá lett, ő elkábított,
Ádám lettem, kit Éva bűnre csábított.

Míg a pap a bűnét ekképp vezekelte,
Valaki az ajtót kívül jó megverte.
Nyisd ki asszony, kívül van a hites párod.
Mi dolog, hogy ilyen korán már bezárod?

Egy halk sikoly és a kántor ijedtében
Majd fölfordult székkal együtt siettében.
Jaj Mariskám, bújtasson el, Isten áldja
Nehogy férje szeretőjét itt találja!

Az asztalon a terítő földig ér le,
Kövér teste miatt már csak oda fér be.
Nagy szuszogva négykézlábra ereszkedett,
Alig ért be, a dereka fájni kezdett.

Ahogy a gazda berontott dérral-dúrral,
Műfelháborodva pörölt az asszonnyal.
Vársz ide valakit, vagy itt van már éppen,
Hogy az ajtó zárva van szokatlanképpen?

Asszony, ha megcsaltál, és itt a szeretőd,
Kicsontozlak, kutya eszi meg a velőd.
De a szeretőd sem ússza meg szárazon
Megnézheted, milyen bosszút állok azon.

Valld be hát őszintén, ugyan mit csináltál,
Ki volt itt, ki van itt, kivel ma cicáztál?
Mert ha meg nem mondod a holnapi misén
Egy ázott kötéllel szörnyen elverlek én.

Remegett a két rab ágy és asztal alatt,
Gondolatban mindkettő már messze szaladt.
Fogvacogva várták az asszony választát.
Mi lesz, ha az ember bennünket itt meglát?

Ah, az istentelen, sóhajtott fel a pap
Csak az ördög lehet, kitől tanácsot kap.
Ha nem vall az asszony, megveri a misén
Ilyen szégyent éljek meg a bűnömért én.

Az asszony elkezdte békíteni urát,
Utánozva a kis doromboló cicát.
Ugyan kedves uram, csak azért volt zárva,
Mert egyedül voltam, mint egy kicsi árva.

Aztán csak itt ültem, tudja kend, hogy miért?
Csöndben imádkoztam a lelki üdvéért.
A pap így magában, – ekkorát hazudni,
Hogy lesz ennek vége, azt jó lenne tudni.

A menyecske urát hívja vacsorára,
A civódásból meg elég legyen mára.
Párolog az étel az asztal közepén,
Ülnek egymás mellett csendben eszegetvén.

Egyszer csak a macska egy nagyot ordított,
Vak iramodással az ágy alá futott.
A pap ijedtében azt hitte, az ördög,
Csak te hiányoztál, ó, te áruló dög.

Az ember nagyot néz a macska futtára
Erre bíz' rálépek, így adta tudtára,
Hogy az asztal alatt valaki ott lapul.
Lenéz, hát a kántor kuporog ott alul.

Ejnye kántor uram, hát hogy kerül ide,
A zárt ajtón nem jöhet be, csak szelleme,
Márpedig itt látom én az egész testét;
Bújjék ki, és töltsük el együtt az estét.

A kántor remegett, mint a nyárfalevél,
Előbújt, de olyan volt, mint aki nem él.
Az asszony is nézte olyan csodálkozva
Mint aki nem látta az életben soha.

A kántor ránézett, nem kell itt már félni
A derekát fogva elkezdett mesélni,
Az ördög vigye el, rossz viccet csináltam,
De nem mertem szólni, hogy veszekedni láttam.

Erre jártam, láttam Maris lelkem kiment
Bejöttem, nem láttam én senkit idebent.
Elbújtam, de hallám a szent áhítatát
Nem zavartam meg, mert nem őt vártam, magát.

A gazda meg nézett, hova ment a macska?
Odament, hogy enni előhívogassa.
Lehajol és benéz, ó hát uramfia:
Vele szembe van a falu plébánosa.

Tisztelendő uram, hát maga mit csinál,
Komoly szent ember és ott bent négykézláb áll.
Ej, te cudar asszony, hát a vendégeket
Asztal alá meg az ágy alá beteszed.

Talán nincs elég hely itt az asztal körül
Egy kis vacsora még maguknak is kerül.
A kántor nagyot néz a papnak látásán
Óh, te gonosz asszony rászedtél, te sátán.

A pap megszólal így, én is ember vagyok
Égre nézve mondá a bűneim nagyok,
Hogy kerültem ide azt szeretné tudni?
Úgy ahogy a kántor, nem tudok hazudni.

Jól van szólt a gazda, udvarolni jöttek,
Adnak ezer pengőt, aztán elmehetnek.
A pap szomorúan kotor a zsebében,
Az összes vagyona remegett kezében.

A kántor megszeppent, mivel pénze nem volt
Házigazdájuk most ekképpen javasolt
Tisztelendő uram, velünk vacsorázhat
A kántor uram meg négykézlábra állhat.

Pusztá fenekébe gyújtunk egy szál gyertyát,
Annak fényénél esszük a vacsorát.
Emlékeztem lesz így ez a szép este
Kinek nincsen pénze, mécses lesz a teste.

A szép asszony vígan vacsorált a pappal,
Rossz volt az étvágya, kínálgatták borral.
A kántor meg állta a pokloknak kínját,
Elátkozta Évát, a kígyót, az almát.

Jóska bácsi itt befejezte a mesét,
Jót nevetett a pap, megnyerte tetszését.
„Ej, kend vén gazember” így bókolt még neki,
Honnan találja az ilyen meséket ki?

Jóska bácsi félszemmel sandított hátra,
Sóvárogva nézett a pap szivarjára.
Látta, hogy a pap már abból nem fog adni,
Betyár úton kell azt tőle elragadni.

Ekkor ránézett a hosszú ostorára,
Nagyot csapott vele előbb a lovára.
Majd megforgatta és lassan hátra csapott,
Az ostorvég a szivarra csavarodott.

Egy rántással a pap szájából porba hullt,
Jóska bácsira meg mérgesen ráfordult:
Hallja kend vén betyár, hol van a szivarom,
Jóska bácsi megállt, tessék várni, hozom.

Szívja kend most már el, kiverte a számból
Csak nem szívom én az országút porából.
Tisztelendő uram, én is ezt akartam,
Hogy megkínáljon, már egész úton vártam.

Így öregedett meg a jókedélyű bácsi,
Ifjak maradtak a meséi, tréfái.
Egy napon meghalt a hű élete párja,
Kiállt a kapuba, hogy a papot várja.

Bár tréfára nem jó a halál órája
Az öreg pap mégis így kiáltott rája:
Él még kend vén betyár, nem nyelte el verem?
Élek még cimborám, pappal temetkezem.

Így szólt Jóska bácsi, a pap megértette
És a választ is csak jó tréfának vette.
Velem nem temetkezhetsz el kend, vén betyár
Inkább kísérem ki a koporsóját már.

Ördögnek van kedve ily korán meghalni,
Ráérnek még a dög kukacok fölfalni.
A két öreg így tréfált a halál felett
Tréfa volt a kérdés, tréfa a felelet.

Bár a halál most őt közel érintette
A tréfáló kedvét el még ez sem vette.
Aki kemencéje mellé leültette
A téli estéit megédesítette.

Gyermekek, felnőttek egyaránt örültek
A cigányról szóló történeteinek:
„Tuggyák kendők, úgy vót” kezdte történetét.
Egy pap a cigánynak küldte üzenetét:

Ha meggyónik, hozzon magával egy zsákot
Vihet a rajkóknak egy szép nagy malacot.
A cigány ránézett kilenc rajkójára
Egyet kézen fogott, zsákot a hátára.

Elindult a paphoz, de a faluszélen
Még egyet pihent a fakereszt tövében.
Korhadtt volt a kereszt, kopott a Krisztuskép
Ki tudja, hogy hány évtizede festették.

Idő nem sűrgette, nyugodtan szunyókált,
Egyszer csak a rajkó egy nagyot kiabált:
„Dül a kereszt ápám”, recsegés – ropogás,
A fejére meg egy hatalmas koppanás.

A keresztnek dülve álmosan nyújtózott
Annak korhadtt alján így egy nagyot nyomott.
Az sem bírta tovább, hát szép lassan rádült
Szerencséje volt, hogy egész a tövén ült.

A rajkó elfutott, messziről kiabált
Várta, míg az apja keservesen felállt.
Meg sem álltak, míg nem értek a templomba
Szaladt a vén cigány gyorsan a paplakba.

„Tisztelendő uram, itt vágyok, hívátott
Szeretném elvinni még má á málacot.
Kilenc rájkó várja á málac vacsoráját,
Örökké áldani fogják ezért mágát.”

Nem így cigány, hogy csak visszük a malacot
Szeretném hallani előbb a gyónásod.
Ha feloldoztalak szörnyű bűneidért,
Akkor jelentkezhetek majd a malacért.

„Tisztelendő urám, tanítsom meg gyónni,
Nem tanítottak engemet imádkozni.”
Jól van cigány, hát kezd, vesd rád a keresztet
„Jáj áz áz úton is majdnem kiterített.”

Elmondta esetét, a pap is jót nevetett
Szamár vagy, azt csak így képletesen tegyed
Sorold el utána összes bűneidet
De úgy, hogy ki ne hagyj véletlenül egyet.

Elkezdte a cigány bűneit sorolni,
Annyit, hogy a pap már nem győzte hallgatni.
Feladott hát neki jó sok imádságot
Cigány, itt előtttem ezt most hangosan mondod.

A vén cigány áhítatos pofát vágott
És a pappal együtt buzgón imádkozott.
Mikor a végén a keresztet vetette
Atya – Szentlélek Istennel fejezte be.

A fiú hol maradt, te disznó cigánya,
„Kint máradt á zsákkal á málácot várjá”.
A pap most mérges lett, szólt az áldozásra,
Jelenjen meg putrid apraja és nagyja.

Pap és harangozó most összebeszéltek:
Tormát reszeltek el, mit erősnek véltek.
Cigány a döghúshoz sosem eszik tormát,
Nagyon megbosszulom most a kapzsi fajját.

Lám, örömmel hittem, hogy a cigány megtért,
Eljött hozzám gyónni, de csak a malacért.
Hamis a te fajod, vigyen el a kánya,
Áldozol tormával ebadta cigánya.

Nagy volt az izgalom a cigányputriban
Felöltözködve az ünnepi rongyokban
Indul a cigányhad, élen a vén cigány,
A legkisebb lurkó lovagolt a nyakán.

A legtöbb lurkónak ki volt a feneke
Mivel, hogy rongyos volt a nadrágja ülepe.
Felsorakoztak a papnál áldozáshoz,
Mint orgonasípok, úgy álltak egymáshoz.

A pap egy nagy tálban tartotta a tormát,
A vén cigány nagyra tátotta a száját.
Kapott egy kanállal, ami szájába fért,
Szemét majd kimarta, mire magához tért.

Ránéz a rajkókra, ordít keservesen,
„Tistelendő uram, engem ne kíméljen,
De nekik kímélje a gyöngé belüket
Különben á fene mind megeszi őket.”

Eddig a mese a cigány áldozásról
Alig fejezte be, máris mesél másról.
Szép téli estén, míg künn fűtyül a szél,
Meleg kemencénél Jóska bácsi mesél.

Gyermekek – felnőttek egyaránt hallgatják
Meséljen még egyet, egyformán biztatják.
Elszáll mindenkinek napi gondja, baja
Messze hallik lányok- asszonyok kacaja.

A kisebb gyerekek alig hallják, mert már
A lelkük az álmok birodalmában jár.
Álmos a macska is, hangosan dorombol
Mintha ma hallanám a gyermekkoromból.

Lassan a mese is már végére ér
Felderült lélekkel ki – ki aludni tér.
Száll künn a hópehely, hordja a hideg szél,
Alvó szívek mélyén Jóska bácsi mesél.

Mikor jött a halál, elég volt már élni,
Jó öreg cimborám hagyjál még mesélni.
Kérte Józsi bácsi, hiszen ráérek még,
Aki meghalt is megbánta, azt hiszem rég.

Öreg szomszédom is meg kell még viccelnem,
Hagyjál hát a földön egy kicsit bliccelnem.
Végül megviccelte a csontkaszás halált,
Már azt hitték meghalt, de még visszatalált.

Megtalpalta úgy a szomszédja bakancsát,
Hogy az örömében összerakta mancsát.
Igyekeztem én ezt úgy elkészíteni,
Síromon túl is kend meg fog emlegetni.

Úgy is történt, ahogy Jóska bácsi mondta,
Elment a jó szomszéd egy nyúl vadászatra.
Járta künn a határt hajtó minőségben,
Emlegetvén a szenteket fent az ében.

Minden szenttel többször Jóska bácsi nevét
Szorgalmasan üzve az emlegetését.
Hej kend vén csavargó, de kitolt kend velem
Ezt a talpalását én megemlegetem.

Ilyen jelzőkkel a szomszéd jutalmazta,
Kinek a szögeket nem bírta a talpa.
Ha kisasszonyos a kend vén bütykös lába,
Mi a fenének megy bakancsban a bálba?

Az esze volt bálban, szólt a dühös szomszéd,
Kendtől nem jön más, csak ilyen bolond beszéd.
Tudta, hogy ma egész nap csak szaladgálok,
Nyúlhajtásra vittek engem a vadászok.

Mondtam úgy-e, hogy kend meg fog emlegetni,
Nem kellett a talpalásért sem fizetni.
Csupa seb a lábam, ezt megemlegetem,
De ha tudom, kendnek még visszafizetem.

Nem maradt idő a visszafizetésre,
Sok megtréfált öreg ment a temetésre.
Utolsó útjára búsan kísérték őt,
Borzongva nézték a sírgödröt – temetőt.

Eszükbe jutott, hogy ez a sors vár rájuk,
Ide jutnak lám, mint öreg cimborájuk.
Halála percéig meg volt jó kedélye,
Megmaradt a híre és a sok meséje.

A másvilágon tán este csillagfénynél
Körülülük őt és Jóska bácsi mesél.
Sok keserves percet feledtetett így el
A nehéz sors könnyebb jókedvvel – mesével.

Budapest, 1955. december 31.

Az életem

Nem vagyok öreg, de halálosan fáradt.
Életemnek delén miért fáradtam el?
A szenny és gyűlölet óriásra áradt
Embereket naponta ezrével nyel el.

Én küzdök az árral, bízom – reménykedem,
Hogy a szennyes árból kikerülök élve.
Fölé emelkedni erőmből igyekszem
Valaha igazi életet remélve.

Talán igazuk van, kik az árral úsznak,
Mert ők elmondhatják egy ideig éltek.
Ha úgy fordul sorsuk, a mélybe lecsúsznak,
Mit éltek azok, kik örökké reméltek?

Az idealista örökké csalódik,
Az emberi önzés harácsolás vágya
Elsöpri azt, mi után ő vágyódik,
A hazugság a sok bűnnek melegágya.

Életnek csúfolom azt, amiben élek,
Új napokon, új reggel, egy újat remélek.
Bár én szerény vagyok, de szeretnék élni,
Emberi módon és szabadon beszélni.

Budapest, 1956. március 3.

Májusi emlék

Kedvesem este van, májusi első est,
Ünnepel most a nép, az egész Budapest.
Bár künn zord az idő, sűvít a hideg szél,
Itt bent a szobában a rádió mesél.

Halkan szól a zene május éjszakáján,
Valami melegít bent a szívünk táján.
Mellettünk aluszik a szívednek vágya,
Gyermekünket lágyan öleli kis ágya.

Kedvesem itt pihensz mellettem most csendben,
Nem tudom azt, vajon mi jár az eszedben:
Talán, hogy asszony vagy immár néhány éve?
Hagyd veszni az időt az álmok kódébe!

Csukd le szemeidet, felejtsd az éveket
És idézz fel minden régi szép emléket.
A májusokat, azt a régi tavaszt,
Ami a legszebb volt, álmodd most végig azt.

Járj az álmok rétjén azzal, kit szerettél
Feledd, ha úgy érzed, boldogtalan lettél.
Füledben májusi dal melódiája
Félhomály van, repül emlékeid árja.

Én eddig úgy véltem, hazug minden álom
Bármilyen szép is volt, reggel nem találom.
Ha te megtalálod reggel, mit álmodtál,
Akkor boldog leszel, mint álmodban voltál.

Budapest, 1956. május 1.

Emlékkönyvbe

Emlékkönyvbe gyűlik sok-sok ifjú álom,
Most, hogy én is írok, már alig találom
Azt, amit még nem írtak emlékkönyvedbe,
Pedig sok jó tanács hiányzik belőle.

Gyorsan fut az idő, Te is megváltozol,
Jóban és a rosszban egyformán osztozol
Szüleiddel, akik biztosan szeretnek.
Legyél mindig hálás ezért szüleidnek.

Válogasd meg azt, hogy ki a jó barátod,
A kárát vagy hasznát csak te magad látod.
Jót tanulsz, vagy hallgatsz könnyű felfogásra
Ha szíved jót sugall, sohse hallgass másra.

Ne kergess álmokat, mert néhány esztendő
És kislányból leszel egy komoly felnőtt nő,
Kinek készülni kell egy nehéz életre
Jó lesz majd gondolnod a szép emlékekre.

Budapest, 1956. július 11.

Fiamról

Mind a ketten szeretjük gyermekünk,
Félve csókoljuk, ő szemünk fénye.
Érte dolgozunk, a napfény nekünk,
Boldoggá tesz minket kedves lénye.

Édesanyja sokszor elmondja,
Jobban szeretem, mint az életem.
Az embernek van vele sok gondja,
Értelmet ad az élethez nekem.

Akkor mondja, mikor lefektette
A sok munka után ágyba kerül.
Kicsi fiát alva nézegette,
Az arcára békés öröm terül.

Míg elalszom én is, gondolkodom,
Alig foglalkoztam gyermekemmel
És magamban imígy fogadkozom:
Elhalmozom holnap szeretettel.

Eljön a holnap, én viszem haza
Kicsi testét magamhoz ölelem.
Eszemben a mindennapi munka
Míg a karomon gögicsél nekem.

Hazaérve elkezdem a munkát
Azt sem tudom, fiam hova tegyem.
Rossz helyen a szén, a hamu, lapát
Lesem, nehogy valahol kárt tegyen.

Jön az anyja, mást sem hallok – Ákos!
Átkozott rosszra, már megint mit csinál?
A parketten ruha, játék, vánkos,
Üt, ver, amit elől – utol talál.

Ő meg néz ránk furcsán idegenül,
Kicsi agyán átjár a gondolat,
Csöpp arcára bosszúság és dac ül,
Hát itt nekem már semmit sem szabad?

Baj, hogy mindig lábuk alatt vagyok,
Hogy ott járok mindig körülöttük.
Örökké fegyelmeznek a nagyok,
Jó, hogy egész nap nem vagyok velük.

Este visz a két ideges bolond,
Bosszúból nem eszem a vacsorát.
Velük jön a munka és a napi gond,
Ráadásul én bosszantom anyát.

Jaj, de mérges, amikor nem eszem,
Mert még mosni is kell neki reám.
Lefektet, de veszekedik velem,
Pedig mennyit segít neki apám.

Most már alszik, állunk ágya felett,
Félig nyitva pici piros szája.
Arcára az álom rózsákat tett,
Mi boldogan nézünk le reája.

Budapest, 1956.

A hóhérokról

Naponta új Krisztusok születnek,
Kikre a hóhérok szemet vetnek.
A kínoknak Isten látta mását,
Amíg aláírja vallomását.

Az egyik nap nem kap mást, csak vizet,
A másikon busásan ráfizet,
Víz nélkül kap enni sózott halat
És hiába döngeti a falat.

Nincs, ki megvédje, az igazát hallja,
Ítélt felette a népnek az alja.
Mindent „bevall”, mit akarnak tőle,
Hiszen régen döntöttek felőle.

Addig kínozták a bitang hóhérok,
Amíg a papíron már leírt sorok
Aláírva a bíróhoz kerülnek,
A kínjain meg jóízűt derülnek.

Megvetettük a hírhedt középkort,
Pedig csak lefűjták róla a port,
Kínzás terén messze túlhaladtunk,
A boszorkányper elmarad alattunk.

Akit lelöknek az emeletről,
Öngyilkos lett, mondják az emberről.
Szérumoltás, ütés, rúgás, szúrás,
Kínzóeszköz van még ezernyi más.

Ha elájul, közben fellocsolják,
Hóhérait csak e célra tartják.
Szakképzettek ők, nagyon megbízhatóak,
A jó pénzért mindenre kaphatóak.

Tagadom a Darwin elméletet,
Az állatok sohasem tesznek ilyet,
Majmokkal megvettetik magunkat,
Ha emlegetjük a rokonságunkat.

Hóhér mondja – mindezt azért teszi,
Ezzel a nép szabadságát védi,
Bár van „sajtó- és szólásszabadság”
A bírálat saját húsunkba vág.

Így élnek vissza a nép nevével,
Fegyveres hatalmuk eszközével.
Elfeledik, hogy a nép nem kér vért,
Csak ki ebből él és vérért kap bért.

Budapest, 1957. május 28.

A sorshoz

Én nagyon boldog lennék
Ha másoknak jót tennék.
Rosszat viszont nem soha,
Sors ne légy hát mostoha,

Rosszat már adtál sokat.
Fordítsd úgy a sorsokat
Mint, hogy télből tavasz lett,
Forduljon úgy az élet.

Adj erőt a csapáshoz,
Sok türelmet egymáshoz,
Legyen derűs minden arc
És ne legyen többé harc.

Ne legyen több háború,
Életeken a ború,
Mindenki csak jót tegyen
És elégedett legyen.

Legyen mosoly, türelem,
Sok regényes szerelem,
Csak szép asszony, sok szép lány,
Boldog legyen mindahány.

Legyen borunk és búzánk,
Békességes a hazánk,
Ismerős – ismeretlen
Egy békés család legyen.

Budapest, 1957. október 2.

Isten és ember

Az egész világ önmagában egy talány,
Nem tudja senki, hogy miként keletkezett.
Magyarázat, ami erről szól valahány,
Tudósok és papok vetélkedése lett.

Ahányféle vallás, annyiféle isten,
Minden pap esküszik, ez az igaz vallás.
Aki nem azt vallja, eretnek, hitetlen
Reá holta után pokol vár és nem más.

A fejlettebb vallás csak egy istent ismer.
Milyen a vallása, a nemzetisége?
A bajban legtöbb nép azt mondja, isten ver
És minden embernek kell a segítsége.

Ahányféle templom akképpen imádják,
Minden népnek meg van a maga istene.
Ha jól megy a sorsuk, az emberek áldják,
Káromolják is, ha csatlakoznak benne.

Hogyan lett a földön ember ennyiféle?
Színük, nyelvük, fajuk megannyi ellentét.
Ha Ádámtól való, mit tett isten véle,
Hogy ennyi faj lett és vérrel védett a lét?

Hogy tud az egy isten igazságot tenni,
Mikor minden nép azt kéri, háborúban?
Engedné őt, csak őt a győztesnek lenni
Nem törődve, hogy mást otthagyt vérből-búban.

Azt vallják a papok, hogy ő igazságos,
A bűnnek, erénynek megadja jutalmát.
Szerintem e tétel nem elég világos,
Bűnhődünk azért, mert Éva lopott almát?

Úgy mondják az ember bűnnel születik
És megvan neki a szabad akarata.
Az életkörülmény viszont nem egyezik,
A gazdagnak olcsó, a szegénynek drága.

Nyilvánvaló, a bűn több lesz a szegénynél,
Ő a poklot már a földön elszenvedi
Míg a gazdag csak az élete végénél
Szenved, mert jólétét itt kell hagyni neki.

Isten és ember közt a vita tárgya sok,
Magyarázzák így-úgy papok és tudósok:
Feljutunk talán a holdba, csillagokba
De hogy hány isten van, nem tudjuk meg soha.

Budapest, 1957. október 27.

A tükör

Haragszom a tükörre, mert görbe,
Belenézek ebbe a tükörbe:
Idegen arc bámul onnan le rám,
Aki nem is hasonlít már hozzám.

Ami meg volt nemrégen, lám tavaly,
Hová lett a gesztenyebarna haj?
Maradt még valami szürke sörte,
A többi az idő lesöpörte.

A hajam közt mély barázdák nyúlnak,
A hullámok lassan kisimulnak
És ha észet jelent a magas homlok,
Akkor én már nagyon okos vagyok...

Na és még valami, az alakom,
Bár magammal elég régen lakom,
Ahogy nézem – nézem ott magamat,
Nem ismertem meg az alakomat.

Míg e csodák fölött gondolkodom,
A tükröt könyörtelennek tartom.
Ki belenéz, visszaadja mását,
Mutatja az idő elmúlását.

Budapest, 1958. május 23.

Őrségben

Felkészül a honvéd testben és lélekben,
Hogy huszonnégy órát töltsön el őrségben.
Kemény a feladat, ami vár reája
Éberségben telik napja, éjszakája.

Mikor elfoglalja az őrhelyen helyét,
Lábhoz maga mellé teszi a fegyverét.
Megszűnik számára minden, csak egyet lát:
Végrehajtani a kapott feladatát.

Mozgási körletét éberén vigyázza.
Feladat: őrködni a nép vagyonára.
És amikor leszáll a sötét alkonyat,
Nehezebbé válik a kapott feladat.

Eső vagy hideg szél, jöhet perzselő nap,
Helyét el nem hagyja, csak ha parancsot kap.
Lopva fölneéz néha a csillagos égre,
Ki tudja, ilyenkor mi járhat eszébe?

Néma erdőségre nagy sötétség borul,
Áll az őr a posztján és figyel konokul.
Míg a sátor-tábor alussza mély álmát,
Őrzi társainak békéjét, nyugalmát.

Izbégtábor, 1958. augusztus 2.

Levél B.-nak

Kemény a katonaélet táborban,
Az erdő árnyas fái sem hűtenek
Emlékek megszépülnek a távolban,
Belül ezek az emlékek fűtenek.

Este, ha már lefekszem a sátramban
Álmosan, kimerülten, fáradt vagyok,
Új erőt öntesz belém gondolatban
Nem alszom, hánykolódva rád gondolok.

Künn hallgatom a néma éjszakában
Fölöttem, hogy zúgnak az erdő fái,
Míg hánykolódom így álmatlanságban
Megszépülnek a tábor éjszakái.

Nem azért, mintha tudnám, hogy szeretnél,
Lehet, hogy te már nem is gondolsz reám,
Még az emlékemhez is hűtlen lettél.
Én írtam, de Te nem is válaszoltál.

Jó arra gondolni, hogy velem voltál,
Te mondtad, szívesen vagy együtt velem.
Nem hazudtál, hiszen visszacsókoltál,
Ezért írtam és küldtem el levelem.

Mintha tegnap sétáltam volna veled,
Úgy tűnik, és még úgy élsz emlékemben,
De ha hiába várom leveled,
Nem tudnék elbúcsúzni ennél szebben.

Izbégtábor, 1958. augusztus 3.

Utolsó randevú

Van, akinek öröm, míg másoknak a bú,
Amit okozhat egy utolsó randevú,
Mert hiszen elválni nagyon könnyen lehet
Ki igazán szívből sohasem szeretett.

Aki már szerelmes, nehéz elválnia
A válást követi egy könnyes éjszaka.
Te is szerelmes vagy, de nem kell elválnod
Akitől búcsúzol, csak egy jó barátod.

Kiben szerelmes vagy, ne okozzon könnyet,
Álmatlan éjszaka ne kísértsen Téged.
Ne kelljen búcsúznod soha-soha Tőle,
És ne halljál rosszat, hanem jót felőle.

A fájó szerelmet ne ismerd meg soha
A sorsod ne legyen nehéz, vagy mostoha.
Én ma elbúcsúzom, sok-sok jót kívánok,
Maradjak ki voltam, igaz jó barátod.

1958, október 1.

Apuka mesél

Kisfiacskám mesét mondok Teneked,
Hogy éltek itt valamikor emberek:
Amikor én voltam gyerek, mint most Te,
Amikor én jártam az elemibe.

Lehet, hogy ez Téged nem is érdekel,
Te nem eszel, de azért nem éhezel,
Te nem tudtad soha, mi az éhezni,
Mindened van, és mégsem akarsz enni.

Azért mesélem el, mert ha éheznél,
Amit kapnál, mindent-mindent megennél,
Azért hallgasd, hogy egyszer volt, hol nem volt,
Mert ez igaz, és sajnos nem mese volt.

Élt egyszer két kisgyerek, olyan, mint Te,
Édesanyjuk nem járhatott kedvükbe.
Nem azért, mert nem szerette gyermekit,
Nem volt pénze, nem tudott venni semmit.

Az apjuk sem simogatta-becézte,
Haragos volt mindig, mert nem volt pénze.
Akkora volt önáluk a szegénység,
Hogy mindennapos vendég volt az éhség.

A szobában pusztá föld, nem parketta,
Szúette vén lim-lom a bútorzata,
Egy pár rozzant ágy, asztal, szék meg láda,
Huzat nélkül volt a dunya, párna.

Mi anyákkal többet sírtunk, mint ettünk
Míg felnőttünk, nagyon sokat éheztünk,
Mert hogy apád volt az meg testvére a gyerek
Amiről most én Tenéked mesélek.

És most kérlek, ne bosszants az evéssel,
Én meg többet nem untatlak mesével.
Az anyádat ne bosszantsad orvossal,
Hogy az lássa el mindig jó tanáccsal.

Így az orvos: „a gyermek nem éhezik,
Éhen nem hal, ha éhes lesz, majd eszik.
Nem kell az evésével törődni,
Majd akkor megtanul magától is enni”.

Majd ha felnősz, megmutatom e verset,
Lásd, hogy milyen volt akkor az evésed.
Ha valaha éhezel életedbe
Ez a vers majd akkor jusson az eszedbe.

Budapest, 1958.

Maros-parti emlék

A Maros partján neveltek fel régen,
Sötét felhő tornyosult az égen.
Mikor apám vonatra ültetett
Onnan, ahol az öcsém született

Ott születtem én is Budapesten.
Mégis ki falu lakója lettem,
Apámnak a szülei fogadtak,
Ahol nekünk kényszerszállást adtak.

Nem örültek pesti nagyságának,
Mi nevet az anyámnak adtak.
Folyt éppen a nagy világháború,
Életünkre meg szomorú ború.

Apámat elvitték katonának,
Ennivaló nem volt a családnak.
A falut megszállták a szerbek,
Akik senkinek meg nem kegyelmeztek.

Rekviráltak, vittek, mit csak lehetett,
Jó, ha hagytak tyúkot vagy tehenet.
Liszt maradt kukorica-korpa,
Abból készült karácsonykor torta.

Többet sírtunk, mint amennyit ettünk,
Számkivetett bevándorlók lettünk.
A falusiak minket leuraztak,
Maguk közé meg be nem fogadtak.

Szegény anyám lett a faltörő kos,
Szép volt, szolid, szerényen volt okos.
Meghódította a falusi szíveket,
Barátkozott, akivel lehetet

Tavaszi emlék

Egy tavaszi este jutott az eszembe
Még ifjak voltunk mind a ketten,
Jártuk az erdőt önfeledten,
Mikor belekóstoltunk a szerelembe.

Egymás kezét fogva mentünk és csak néztünk,
Láttuk a tavasz ébredését,
Kopár fáknak kizöldellését,
Csodáltuk a selymes füvet, amin léptünk.

Bódultan szívtuk az erdei illatot,
Néztük egymás nevető szemét,
Elvesztette mindkettőnk esztét
És ajkunk a másik ajkára lecsapott.

Alkonyodott, mikor egy tisztásra értünk
Lepihentünk, a várost láttuk,
A szép kilátást megcsodáltuk,
De már nem emlékszem, hogy miről beszélgettünk.

Azt tudom, hogy kócos hajad simogattam
És az ajkunk nem volt mostoha,
A csókot nem untuk meg soha,
Ha Te adtál, azt én midig visszaadtam.

A nap már lenyugodott az ég peremén,
Mi szótlan ültünk kéz a kézben,
Révedeztünk a messzeségben
És szerettünk, ketten szerettünk, Te meg én.

Budapest, 1959. május 31.

Nagyapám

Útszéli kereszt áll a falu két végén
Rajta ütött kopott viharvert Krisztuskép.
Arra jártunk gyakran a nagyapám és én.
Kalapot emelve köszönt neki a nép.

Az én nagyapám is emelte kalapját
És keresztet vetett a Krisztus kép előtt.
Bár ő nem forgatta a biblia lapját
Iskolázás nélkül, mint vadhajtság felnőtt.

Imádkozni az anyjától tanult régen
Ő azt gyakorolta, el nem felejtette,
Valamennyi szentet ismerte az égben
És az imáiban mind-mind belevette.

Imádkozni senki oly cifrán nem tudott
Ha a harang szólt az Ave Máriára.
Se, úgy káromkodni, ha megharagudott,
Ima közben is a szitok jött ajkára.

„Boldogságos szép szűz Mária”-nál tartott,
Amikor idegen tyúk tévedt kertünkbe
Eléfelejtette, hogy éppen imádkozott
Hosszan káromolta gazdástól ültében.

A templomba nem járt, csak nagyritkán ment el
De ha arra járt, megemelte kalapját.
Vetélkedett volna akármelyik szenttel
Úgy imádta Istent és a szűz Máriát.

De nem szerette az ájtatoskodókat,
Akik a templomban térdenállva másztak.
Ismerte őket mint hazugot – csalókat,
Öreg korukban Istenről magyaráztak.

Ő a bőséget soha meg nem ismerte,
A testi szenvedés kísérte életét.
Imádkozott, az Isten mégis csak verte,
Fáradtan vonszolta öreg vézna testét.

Azóta, ha látok útszéli keresztet,
Eszembe jut mindig a szegény nagyapám,
Aki az életben oly sokat szenvedett,
Egész életében kereszt volt a hátán.

Budapest, 1959. június 29.

Az álom

Este pihenésre lehajtom a fejem,
Párnám szerelmesen magamhoz ölelem
És csak egy a vágyam, aludni szeretnék,
Ha ezt elérhetném, nagyon boldog lennék.

Elfeledni mindent, a napi gondokat,
A taposómalmot, a bosszúságokat,
Aljas embereknek becstelenségeit,
Életemnek a kellemetlenségeit.

Hiszen a napjaim annyira egyformák,
Változatosabbak inkább az éjszakák.
Annyi minden szépet álmodik az ember,
Telve vidámsággal, növel, szerelemmel.

Végigálmodja a régi ifjúságot,
Végigél egy édes szép, színes világot,
Találkozik régi ismerőseivel,
Szinte fáj fölébrednie másnap reggel.

Persze más a helyzet, hogyha rossz az álom,
Ha a barát helyett ellenségem látom,
Itt sem hagy békében, megzavarja álmom,
Én őt mindenestől a pokolba kívánom.

De még ebben is van valami kis öröm,
Ezt az álmot emlékeimből kitörölöm.
Örülök, hogy vége, megváltott a reggel,
Kezdek egy új napot, telve reményekkel.

Budapest, 1959. augusztus 25.

Gyermekkori emlékek

Sár, akácvirág, por és gyötrellem
Csúf emlékként hurcolom velem,
Egy mezítlábas vézna kis gyerek
Ki falusi nyomorban hempereg.

Foltos ruha cipő, a sok verés,
Városba gyalogolás, éhezés,
Anyai könnyek láttán sírás,
Szidalom, tanulás, leckeírás.

Munka, aminek nincsen látszata,
Csak ne játsszak, el legyek foglalva,
Nadrágszój, amivel az apám vert,
Majd újságot olvasva lehevert.

Kertünkben szőlő, meggyfa kiszáradt,
A Maros vetést vitt, ha kiáradt.
Erdő, Maros, virágos tarkarét,
Én a könnyel fizettem mindenért.

Vályogot vertem, mit eső szétvert,
Mert használatlan szerteszét hevert.
Én hordtam a vizet, dagadt a sár,
Aratás, kapálás, eltelt a nyár.

Ti városi gyerekek nyaraltok,
Jól tanultok, kaptok ajándékot.
Nektek öröm a falu szünetben,
Nekem munka, apámtól félelem.

Semmi nem volt jó, akárhogy tettem,
Gyenge és félszeg, gyanakvó lettem.
Apámmal ne kelljen együtt lenni,
Napszámosnak elmentem dolgozni.

Ha ettünk, nem azt mondta – még egyél,
Hogy kövérebb és erősebb legyél;
„Zabálásra arra van eszetek,
Másra se használak benneteket.”

Szakadó esőben sár, télen hó,
Szél, vihar, gyaloglás és nem szánkó,
Korcsolya mi nektek szórakozás,
Nekem az ösvény út – vonatozás.

Anyám, öcsém, sírás és a verés
Földház, éhség, félésre ébredés,
Gyűlölet, apám haragos képe
Gyermekkorom megmaradt emléke.

Budapest, 1959. augusztus 26.

Farsang

Farsang van, és a bolondját járja,
Aki a boldogságot várja,
Miközben sír, úgy mókázik
Verő napfényben bőrig ázik.

Öltsünk tarka jelmezeket
Tegyük álarcba a fejeket,
Szóljon a zene, szálljon ének
Járjuk a táncot ifjak – vének.

Badarságot én nem mesélek
Éljenek azok, akik élnek.
Folyjon a bor a könny orcánkon,
Sírás-nevetés egybeázzon.

Ennek a bálnak hol a vége?
Sírjunk-nevessünk fel az égre,
Még szól a zene, mi csak járjuk
És a másik farsangot várjuk.

Hamvazó szerdán úgy búcsúzzunk:
Józanokat mind bekormoljuk,
Szórjuk a hamut a fejekre,
Öltsünk nyelvet a bűnösökre.

Budapest, 1959. augusztus 27.

Javaslat

Javaslom az Olymposz-hegy csúcsa felett
Tartsanak legfelsőbb csúcsértekezletet.
Buddha – Mohamed, a keresztény istenek
Próféta, apostol és a legfőbb szentek.

Egyetlen tárgy legyen az értekezleten
Az, hogy a földön az emberrel mi legyen.
De nehogy még engem szemrehányás érjen
Legyen ott és szóljon valamennyi isten.

Az ügy nagyon sürgős, mert már ott tartunk ma,
Fennáll az atom és hidrogén probléma,
Esztelen bolondok gyártják a bombákat,
Megássák a sírját az egész világnak.

Hazugságot szórnak szerteszét a szélnek
Békés egymás-mellett életről beszélnek,
Közben hol itt – hol ott gyújtják föl a lángot
Még lángba borítják az egész világot.

A népek jólétét ölik fegyverekbe
Rakétákat lönek ki a végtelenbe,
A föld büvköréből akarnak kilépni,
A holdba akarnak úrhajón felérni.

Pedig van probléma, rákkutatás terén
Majdnem ott állnak még a kezdet kezdetén.
Szörnyű betegségek pusztítják a népet
Nincsen ellenszerük, fejlesztik a gépet.

Atommal fertőzik meg a légtereket,
Amerre csak végzik a kísérleteket,
A radioaktív esők messze szállnak,
Halálüzenetet visznek a világnak.

Tegyetek már végre valamit istenek
Vessetek gátat az őrült embereknek,
Mert ha nem, hát továbbcsinálják és félő
Kiírtanak mindent, a földön, ami élő.

Budapest, 1959. szeptember 11.

Vágyódás

Mint a harmat a hajnali égből
Cseppje remeg a frissen nyílt rózsán,
Úgy cseppentem én a messzeségből,
Hogy remegjek lényednek virágán.

Ha te lennél a friss tearózsa,
Én szeretnék harmat lenni rajtad,
A napsugár meg-megcsillogtatna
Gyémánt szemmé válnék Temiattad.

Te lennél a rózsakertek éke,
Gyönyörködtetnéd a kertbe lépőt,
Bár lehetnék a kertnek kertésze,
Elkergetnék minden rózsatépőt

Nem ismerlek csak csodállak Téged,
Te örök nő, Évának leánya,
Szeretem a néma büszkeséged,
Szerelem Istennő tanítványa.

Vágyakozom a paradicsomba,
Hová Isten lángoló karddal mért,
Ádám lennék én is azon nyomban,
Ha Te Éva lennél a kedvemért.

Budapest, 1959. szeptember 13.

A házasságról

Esküvőn a két szerelmes
örök hűséget remél.
Két szerelmes szívet szívért
mindörökre elcserél.
Szeretik egymást örökké
csak ebből áll az élet,
évek múlva látják, hogy a
szerelmük semmivé lett.

Vajon mi az oka ennek,
hogy ennyi a csalódás?
Mások a szép álmok és az
élet is egészen más.
Nem szabad az életünket
álmokra építeni.
Nem szabad a hibákat sem
elnézni, szépíteni.

Az élet egy komoly dolog
véletlenre nem lehet
bízni a jövő sorsunkat,
bizonytalan életet.
Egymás hibáit elnézni
nagyon sok türelem kell.
Egy családot eltartani
nem lehet szerelemmel.

Ha hibákat később látunk
azért még válni nem kell.
Hiba nélkül nincsen ember
várjunk még türelemmel.
Rossz szokásukat levessék,
segítsük hozzá egymást.
Sok szép szóval, türelemmel
megelőzzük a válást.

Fiatalok szívleljék meg
a szülők tanácsait.
Vigyék magukkal a jót
és ne a rossz szokásaik.
Az okos más kárán tanul
levonva tanulságot.
Nem a rossz barátoktól vár
magának jó tanácsot.

Két fiatal, ha elszánja
magát a házasságra:
Gondolni kell a jövőre
gyermekekre, a családra;
Akikért érdemes élni
dolgozni és szeretni,
Akikért érdemes tűrni,
és lehet boldognak lenni.

Budapest, 1959. szeptember 14.

Gondolatok a temetőben

Fagyos, szikár száraz rögös úton
tapos lábam kint a temetőben,
hideg ősz van ebben az időben
alig vagyunk néhányan idekint.
Megrohan a gondolatim árja,
ezeket már mindhiába várja,
anya, testvér, hitves, vagy szerető,
a vagyon, mit gyűjtött életében,
az a vágy, mit hordozott testében,
rög takarja az örömet, a kint.

Virágokról lehullva a szírom
hervadoznak nemrég friss virágok,
kicsi gyermeksírok között járok
megrendítnek erősen lelkemben.
Mi bűnük volt e csöpp gyermekeknek
ily ártatlanon, liliom lelkeknek,
megérteni ezt aligha bírom.
Miért visz el gyermeket a halál,
a kínjukban mi örömet talál,
talán panaszkodni sem tudtak még?

Elképzelem az anyjának lelkét,
mikor eljött az utolsó óra
a hideg rög hullt a koporsóra,
hogya soha többé ne lássa gyermekét.
Fiúk, lányok, felnőttek, öregek
a föld alatt egyformán fekszenek.
Mikor jön a könyörtelen halál,
nincsen mentség, nincs az a szeretet,
ami megmenthetné az életed
ha kiszemelt, elvisz, ahogy talál.

Hányan fekszenek a sírok alatt
akit szerettei nem láthattak,
akitől még el sem búcsúzhattak
váratlanul jött értük a halál.
A világon itt az egyenlőség,
itt megszűnik a kenyéririgység,
hiába van a vagyon, hatalom.
Koldult talán egész életében,
vagy dúskált a vagyon teljében,
a vége egyformán sírhalom.

Van, akiknek ez sem adatik meg,
akik testét tömegsírba tették
vagy valahol lángok emésztették,
vajon milyen testtel támadnak fel?
A különbség csak a külsőben van
földben fekszik-e, vagy kőkriptában,
virággal díszített-e, nem mint amaz
sírja, amit elborított a gaz.
Itt megszűnt a hatalom, dicsőség,
Rájuk borult az örök sötétség.

Budapest, 1959. november 7.

Őszutó

Nemrégén még itt volt a nyár.
Ha kinézek az ablakon
A lombtalan kopár fákon
Ott ül a dér, kint hideg vár.

Ez már a télnek hírnöke,
Ősz a nyár után útra kél.
Észrevétlen megjött a tél,
Belopakodott a kertbe.

Dértől fehér a föld, az ág
Mintha minden havas lenne.
A kert üres, alszik benne
Fű-fa, bokor, száraz virág.

Ködfüggönytől szürke az ég,
A reggel nap nélkül virrad,
Ború takar el arcokat,
Pedig később süthet nap még.

Cica megy el a kőfalon,
Most nem kéjesen nyújtózva,
Kényelmesen sétálgatva,
Amint látom, siet nagyon.

Hideg csípi az arcomat,
Ahogy az utcára lépek.
Fagyos ködös téli képek,
Lelkemben érzem a havat.

Budapest, 1959. november 26.

Építők

Nől az állványerdő
vele együtt ház
Serény kezek alatt
épül a sok lakás.
Zúg a betonos lift
a daru csikorog
A nehéz teherrel
a ház fölött forog.

A sok betonoszlop
mered föl az égre
Fölötte a daru
néz a messzeségre.
Ahogy a kőműves
rakja föl a falat
Az épületasztalos
már nyomában halad.

Nyárban, fagyos télben
már nem „pihennek” ők
Szorgosan dolgoznak
a derék építők.
Tető alatt a ház
mire lehull a hó
Belül dolgozik
a földem parkettázó.

Szerelők dolgoznak
legyen villany, víz, gáz
Mire jön a tavasz
készen álljon a ház.
Öregek és ifjak
kérges munkás kezek
Új világot építenek
A munkás seregek.

Budapest, 1960. március 29.

Új tavasz

Mint minden évben megjött a tavasz
És rügy fakad a száraz ágon
Lám, zöld fű nő a pusztaságon
Ez évről-évre mindig ugyanaz.

A természetnek az örök törvénye,
Hogy bimbót és rügyet fakasszon
A tél után minden tavaszon
Ifjodjon a fűnek-lombnak vénje.

Megújul a lehullott falevél
Új lomb kerül a régi fára
Virágerdő a pusztaságra
Az elszáradt természet újra él.

Az ember is új alkotó kedvvel
Köszönti a zöldülő tavaszt,
Évről-évre teszi ugyanazt,
Új tavaszon új életet kezd el.

Most amit vet, azt magának veti
A paraszt, ki ősi földjén él,
Régi télre új tavaszt cserél
Azé a föld, aki megműveli.

Új életet egészen új tavaszt,
Rég elrothadt múltnak tetején,
Az új élet a régi helyén,
Ósdi télre új tavaszt fakaszt.

Budapest, 1960. március 29.

Budapest

Festőnek ecsetje szebbet aligha fest,
Mint a Duna gyöngye, városunk, Budapest.
Az öreg Duna is méltóságteljesen,
Hajókkal a hátán, nézi önfeledten.

Vize lassan folyik, mintha tükör lenne,
Az öreg Gellért-hegy nézi magát benne.
A sok tömzsi hídláb úgy áll benn a vízben
Mintha halra lesne a folyó medrében.

Hatalmas víztömeg hömpölyög mellettük,
Fent a zajló élet dübörög felettük,
Míg a hidak alatt a hajókémények,
Görnyedten hajolva, nagyokat köszönnek.

A budai parton a szép gesztenyesor
Aranyszínt ölt este napos alkonyatkor.
A sok templomtorony magasán felette
Kíváncsian nézeget a szembelévő Pestre.

Legtávolabb néz a Mátyás-templom tornya,
Előtte vigyáz a csipkés Halász-bástya,
Már messziről látni a vár oldalában
Gyönyörködik a szem sok fehér tornyában.

Ha a sétányáról Pest felé nézünk át,
Szembe látjuk Pestnek a Bazilikáját.
Az Országház majdnem bemegy a Dunába
Majdnem úgy látjuk, hogy benne áll a lába.

Háromszázhatvanöt tornya – kupolája
A pesti Duna-part épületsodája.
Lent a Duna-korzón sok szép nő sétálgat
Nincs párja a sok szép asszonynak és lánynak.

Nyüzsgő zajló élet látszik egész Pesten,
A gyalogjárón és végig az úttesten.
Sok sárga villamos szinte egymást éri
Motoros járműhad a látványt tetézi.

A Margit-sziget elválasztja a Dunát
Egyik felé Pestet, másik nézi Budát.
A széles Margit-híd összeköti őket
Cipeli hátán a szigetre menőket.

Sétányai felett összeborult ágak,
Alig adnak helyet az esti holdvilágnak.
Szellő kapja fel a sok rózsailatot,
Szerelmeseknek lomb takarja a padot.

Odafenn a Várban leszáll az alkonyat,
Sápadt gázláng önti el a sétányokat.
Hunyorgó gázlámpák falon – útszegélyen,
Halvány fényt adnak, mint valamikor régen.

Csendes félhomály ül a Halász-bástyára,
Szerelmespár kerül minden kőpadjára,
Úgy, mint valamikor nagyszüleink tették
A hagyományt most az unokák átvették.

Itt nincs zsvaj – láрма, csendes az alkonyat
Nem zavarja senki a sétáló párokat,
Álmodozva néznek a Duna tükrére,
A fényben úszó Lánchíd nyüzsgő életére.

Ha átmegyünk a Vár másik oldalára,
Onnan lelátunk a csendes vén Tabánra.
Nincs öreg cukrászda, sok kis vendéglője,
Nem hallatszik már a régi sramli-zene.

Megifjodva éli most az új életét,
Sok régi épület még őrzi emlékét.
Gyönyörű parkja néz a Citadellára
A sramli-zene meg átment Óbudára.

Ha valahol fellelhető romantika
Ebben bővelkedik a Vár és Óbuda.
Középkori házak, keskeny szűk kis utcák,
Neonfények mellett, pislogó gázlámpák.

Épület stíljait az ember, ha nézi
Rég letűnt századok emlékét idézi.
Reneszánsz, a román, görög, bizánci, gót
Veretek, gázlámpatartói kovácsolt.

A modern házaknak százai, most épül,
Utcák épülnek át, fővárosunk szépül.
A természet vízzel, hegyel megáldotta,
A többi a munkás két keze alkotta.

Megragadja a nézőnek szívét bája
Csodás a nappala, csodás éjszakája.
Te vagy a világon a legszebb énnem
Kedves Budapestem, drága szülőföldem.

Budapest, 1960. április 20.

Válasz a lektornak

Lektor elvtárs engedje meg nekem,
Hogy elmondjam, én is véleményem.
Keveset ért Ön a költeményhez,
Én a rímhez nyúlok, Ön a rémhez.

Elrémiszi Ön a szegény költőket
Bírálattal nem buzdítja őket.
Hogy írjanak, képezzék magukat
Halálra ítéli írásukat.

Ön szerint a rímek iskolások
Egymást érnek más-más kifogások.
Az Ön látásmódja eredeti,
Hogy az írást is máglyára veti.

Ön valami babérról mesél,
Arra vágyon – látom, Ön attól fél.
Pedig higgye el, hogy nem szeretem
feleségem sem eteti velem.

Ha valami főzelékben látom
Még onnan is nyomban kiutálom,
De ha netán mégis örökölnék
Egy koszorút Önnek elküldenék.

Csak azért, mert hozzám olyan jó volt
És azért, amit nekem tanácsolt,
Hogy ha írok, csak magamnak írjak
De költői babérra ne vágyjak.

Hát nem vágyom sem öntől, sem mástól
Jó, hogy nem tiltott el az írástól,
Van magában mégis jóság, látom
Engedte, hogy folytassam írásom.

Hálaképpen én most megígérem,
Hogy folytatom a névtelenségem,
Sajnos nekem nincsen protektorom
Verseimet így magamnak írom.

Budapest, 1960. május 21.

Útravaló

Fiatal vagy szép vagy, alkotód nagy és bölcs,
Ajkad üde hamvas, mint harmatos gyümölcs.
Két szemed mint érett szilván ezüst harmat
Remegve, csillogva díszíti arcodat.

Tested egy ártatlan tiszta lelket takar,
Az őszinteségért megbecsülést akar,
De vajon nem tépnek-e le majd durva kezek
Éretlen gyümölcsként gonosz rossz emberek?

Olyan fiatal vagy, nincs tapasztalatod,
A hazug meséket is majd meghallgatod.
A hamisgyöngy néha igazzal vetekszik,
Azok ismerik föl, kik nagyon ismerik.

Az élet az olyan, mint az időjárás,
Hol esős, hol napos, hol ködös vagy párás.
Sajnos sokkal több a viharos – borult nap
Az ember örömnél több bűt és gondot kap.

Boldogulni akarsz? Sorsod intézd magad
Ne bízd szerencséire vakon a sorsodat.
Nagyon fontos az, hogy miként indultál el
Boldog leszel-e a jövődő férjeddal.

Ne táplálj magadban túlzott illúziót,
Ne várj az élettől csupa szépet és jót.
Becsüld meg az erényt, kerülj el a rosszat,
Boldog leszel, ha nem kergetsz majd álmokat.

Budapest, 1960. június 25.

Eső a Balatonon

Aki beutalót kapott
Kifogott pár esős napot,
Itt igazán pihenhetett
Az esős Balaton mellett.

Egész nap esik az eső
Nyirkos, lehűlt a levegő
Ködbe borult a Balaton
Lélek nem jár a partokon.

Eltűnik a sok vitorlás
Nincsen fürdés, csónakázás
Az ember a szobáké lett
Kint megszűnik minden élet.

Társasjáték, könyv, bor, kártya
Ez lesz az ember barátja
Lesi, várja, derül-e már
A beborult látóhatár.

Sűrű cseppben hull az eső
Az ég sötét, szürke felhő,
A földön tócsa, sártenger
Mit tehet a szegény ember?

Eszik, iszik, játszik, alszik
Majd álmában napkúrázik
És fürdik a Balatonban
Jó bort iszik Badacsonyban.

Leszáll a sötét éjszaka,
Az ember lefekszik ágyába,
Künn hangosan zúgnak a fák,
Szél sírja át az éjszakát.

Hajnalban az ablakon át
Hallani sok madár dalát,
Rigó fütyül, a cinke szól
Valahol párja válaszol.

Száll a sok szép madár dala,
Lassan elszáll az éjszaka,
Felvirrad a szürke reggel
A zúgó szél kísérettel.

Zúgnak a lombok, levelek,
Az egyhangú esőcseppek
Az ablakon kopogtatnak
Ébredjünk, vége az álmunknak.

Balatonújhely, 1960. június 29.

A balatoni borról

Távolban a túlsó parton
Ott láthatom a Badacsony
Koporsó alakú hegyét,
Eszembe juttatja borát
A kéknyelő, szürkebarát,
Szinte érzem az ízét.

Külön Isten teremtette,
Hogy a hegyet ide tette
Áldás a Balatonra,
Áldott legyen minden tőke
Aranyat érő vesszője
Különös ízű bora.

Áldott legyen azok keze
Munkában töltött ideje
Kiknek ezt köszönhetjük,
Legyen áldott a munkájuk
Hulljon áldás ezer rájuk
Legyen borbő szüretjük.

Jó a Balatonnak bora
Ő a leghívebb cimbora
Kedvesen simogató
Ha hidegre vált az idő
Mit tehet az itt üdülő
Jó bort inni mindig jó.

Ki a jó bort issza
Lészen bajára vigasza
A jó bor vigasztaló,
A bánatra, az örömré
A jókedvre, betegségre
Magyar embernek való.

Meginni a tiszta jó bort
Nem valami virtus, hóbort
Ez orvosság egészség
Nóta van a magyar borban
Ha az orcánk ég bíborban
Megkövet a békesség.

Aki a jó bort szereti
Mint az ökör nem vedeli
Módjával kóstolva issza,
Elfeledi búját, baját
A jó bor nem hűtlen barát
De akkor nem jön vissza.

Ha szőlőtőkéje sincsen
Verje meg az öreg isten
Mégis lesz belőle bor,
Csúffá teszik az üveget
Ráírnak Balaton nevet
Nem innen való akkor.

Én itt sok jó bort megittam
Hogy megittam, meg nem bántam
Napfény lélek volt benne,
Az idő itt szeles, esős
Bár a természetfelelős
Felét adná, jó lenne.

Balatonújhely, 1960. július 5.

Vendégeknyvbe

Nekem emlékezetes az itt eltöltött idő
Emlékemben megmarad a kedves kis üdülő.
Sok esős nap, ami azt emlékembe idézi,
Kisfiam betegsége az emléket tetézi.

Megérttem, hogy egyesek gyermeküket féltették,
De kissé rovásomra ezt túlzásba is vitték.
Mindentől függetlenül volt egy néhány szép napunk
Megköszönök mindent most, kitől-kitől mit kaptunk.

u.i.:

Vége a nyaralásnak, pár napot kell még kérnem,
Hogy a fáradalmakat utólag kipihenjem.

Balatonújhely, 1960. július 11.

Árvíz

Megáradt vad folyó, mint háborgó tenger,
Fellázadt, mint a nép, kit az élet vihara ver.
Hátán úszik a szenny, alul rohan az ár,
szennyel-vízzel önt el mindent, amerre jár.

Kíséri őt a könny, szenvedés és halál,
Vele sodor mindent, mit útjában talál.
Embernek, állatnak hajléka összedül.
A rom tetejére aki tud, menekül.

Az ember az árból menti a családját,
Könnyes szemmel nézi a rombadőlt házát,
Pár ruhát, élelmet batyuba kapkodott,
Egy élet munkája mit sorsára hagyott.

Alattomos a víz, akár némely ember,
Segíti őt a szél, vad hullámokat ver.
Az alvókra tör rá, zúgva törik a gát,
Borzalmassá teszi a néma éjszakát.

Elcsendesül az ár, a víz tespedten ül,
Az ember ellen most más ellenség szegül,
Mint a dögkeselyű elhagyott hullára
Úgy csap le a tolvaj az elhagyott házra.

Az ember, ha nézi a tengernyi vizet
Felül látja úszni a könnyű szemetet.
Értéket nem látni, az aljára került,
Föléje hatalmas szennyes víz települt.

A kettő közötti az a vízzel vegyült,
Fölfelé lebeg az, mi aljára nem ült.
Ha egyszer a folyó visszamegy medrébe,
Ottmarad a szemét a szárazra téve.

Budapest, 1960. július 25.

Vándorúton

Országúton, gyalogúton
járom az utakat,
Így jártomban és keltemben
sok emlékem akad.
Embereket és sorsokat
igen sokat látok,
Hogy fontosát följegyezzem
én erre vigyázok.

Hol prózában, hol meg versben
papírra is vetem
Utódimnak tanulságul
hogy megőrizhessem.
Más kárán tanul az okos
mondja a közmondás
Így senkinek meg nem árthat
a múltból tanulás.

Kislányoknak emlékkönyvbe
igen sokat írtam,
Megőriznem ezek közül
csak keveset bírtam.
Szerelmes is voltam sokszor
csalódtam is sokat
Nem is tudnám felsorolni
a csalódásokat.

Azért én még sem állítom
hogy csalfa minden lány
Ki többször, ki kevesebbszer
de szeret valahány.
Mi férfiak is szeretünk,
ágról-ágra szállunk
Míg egyiken megpihenünk
csapdába sétálunk...

Bizony jól kell választani
az életünk párját
Együtt kell jót-rosszat élnünk
egész életen át.
Együtt kell majd fölnevelnünk
a gyerekeinket
Megosztani majdan a jót
és a rossz terheket.

Szembenézni az élettel
ami könnyörtelen
Igazságtalanság ellen
harcolni szüntelen.
Mert az emberek olyanok
mint egy fa gyümölcse
Van közte sok egészséges,
de sok a férgese.

Ez igyekszik megrontani
az egészségeset
Kellemetlenné teheti
az egész életet.
Erőszakos, durva morcot
hazugot és a tolvajt
Hogyha lehet, kerüljük el
előzzük meg a bajt.

Óvakodjunk a pletykástól
és a zsarnokoktól,
Kik leköteleznek, óvjuk
magunkat azoktól.
Ám szeressük a jó embert
és a jó barátot
De ne a képmutatókat,
mert az többet ártott.

Aki csak azért hízeleg
és csak addig szeret
Amíg könnyebbé teheted
neki az életet.
Nagyon sok az érdekember
sok a képmutató
Akit bajban ismertél meg
barátból az a jó.

Igyekezzünk kihasználni
a rövid életet
Tegyük vidámmá, ünneppé
a napot, a hetet.
Ha jönnek a sorscsapások
könnyű szívvel vegyük,
Idegességgel-bánattal
életünk mérgezzük.

A viharos napok után
újból kisüt a nap.
Ki a bánatot szenvedte
az örömet is kap.
Szeressük a szépet, a jót
mert rövid az élet
Nem tudjuk, hogy melyik percben
érjük el a véget.

Az életnek valahányan
Vándorai vagyunk.
Sokat látunk, tapasztalunk
amíg vándorolunk.
Sajnos kevesen érik el
ami elérhető.
És a vándorutunk vége
vár ránk a temető.

Budapest, 1960. szeptember 2.

Őszi napsütés

Elmúltak az esős napok
Fölszáradt a víz, a sár,
Derűs lett ismét a kedvünk,
Hogy ránk süt a napsugár.

Millió színben pompázik
A megmaradt falevél,
Szinte simogat bennünket
Most a langyos őszi szél.

A színes erdőn sétálni
Mily nagyszerű élvezet,
Sárga száraz, zörgő avar
Terül az utak felett.

Tudjuk utolsó üdvözlét
A nyártól az ősz felé,
De most mégis vidámabban
Nézünk így a tél elé.

Visszatér az életkedvünk
A napfény és a derű
Nélkülük az élet sivár,
Így vidám és nagyszerű.

Játékos, pajkos napsugár
Maradj még soká velünk,
Hogy legyen szép hosszú őszünk
És derűs, napos telünk.

Érd, 1960. október 14.

Eső az őszben

Sűrű eső esik és fúj a hideg szél
Mint a fáknak könnye, hullik a falevél,
Sok nehéz esőcsepp koppan az ablakon,
Hogy mint síró arcon a könny, végigfolyjon.

Az utca tenger víz, sok-sok sáros tócsa,
Nől is, szaporodik immár napok óta,
A nagy esőcseppek nagyokat ugranak
A kövön a vízben buborékok úsznak.

Előkerült a rossz sok kopott esernyők,
Szomorúan fénylenek a vizes háztetők,
Megüli nyomasztón az ember kedélyét,
Borús esős idő hozta a nyár végét.

Beköszöntött az ősz, borult ég, sötétség,
Hogy végleg elérkezett, ahhoz semmi kétség,
Ázott tollú madár búsan ül az ágon,
Nincsen már menedék a lombtalan fákon.

Kigyulladt lámpáknak sárga, sápadt fénye,
Szomorúan néz le a pocsolyák vizére.
Megérkezett az ősz, hogy figyelmeztessen
Készülj fel a télre, mert jön rövidesen.

Budapest, 1960. október 13.

Vágyódás I. **(1956-os menekült)**

Távol idegenben járva
Valami csodára várva,
Álmodik a régi múltból
Az otthonról, a hazámról.

Ott van anyám eltemetve,
Én elmentem messze-messze,
Idegen föld, ahol állok,
Vissza tán' nem is talállok.

Otthagytam a rokonokat
Testvéreket, barátokat,
Azt a helyet, hol születtem
A világ vándora lettem.

Hírt ritkán hallok felőlük
Ha néha levél jön tőlük,
Látom-e valaha őket
Testvéreket, a szülőket?

Hogy nézhet ki most az apám?
Nagyon sajnálom a hazám,
Nincs, aki megvigasztaljon,
Itt osztozunk a bánaton.

Ha a csillagos éj rám tör
Hazám után honvágy gyötör,
Ha végre legyőz az álom,
Álmomban hazámat járom.

Ott járok, ahol születtem,
Kikkel együtt nevelkedtem,
Akiket valaha szerettem
Most itt állnak mind mellettem.

Rövid nagyon az éjszaka,
Beletör a boldogságba
A hajnal, a zajos reggel,
Ébredek csalódott kedvvel.

Budapest, 1960. november 27.

Kanadai barátom nevében

Távol idegenbe járva,
Valami csodára várva,
Álmodok a régi múltból,
Az otthonról, a hazámról.

Ott van anyám eltemetve
Én elmentem messze-messze
Idegen föld, ahol állok
Vissza tán' nem is talállok.

Otthagytam a rokonokat,
Testvéreket-barátokat,
Azt a helyet, hol születtem,
A világ vándora lettem.

Hírt ritkán hallok felőlük
Ha néha levél jön tőlük,
Látom-e valaha őket,
Testvéreket, a szülőket.

Hogy nézhet ki most az apám?
Nagyon sajnálom a hazám,
Nincs, aki megvigasztaljon,
Itt osztozunk a bánaton.

Ha a csillagos éj rám tör
Hazám után honvágy gyötör,
Ha végre legyőz az álom,
Álmomban hazámat járom.

Ott járok, ahol születtem,
Kikkel együtt nevelkedtem,
Akiket valaha szerettem
Most itt állnak mind mellettem.

Rövid nagyon az éjszaka,
Beletör a boldogságba
A hajnal, a zajos reggel,
Ébredek csalódott kedvvel.

Budapestről Kanadába 1960. november 27.

Kergetem a szerencsém

Színes álmok és a remény
Ebből áll az egész élet
Ötös lottó, nagy nyeremény
És várjuk a nyereséget.

Múlnak napok, múlnak hetek
Az álom csak marad álom
Én már soha nem nyerhetek?
Nyerő számom nem találom?

Minden héten újból kezdem
És telve az új reménnyel
A „Totót” – „Lottót” megveszem
Álmodom a szerencsével.

Jön a péntek, vasárnap este
Az eredményt lesem-várom,
Más nemhiába kereste
Én meg a bolondját járom.

Álltatom magam egy hétig
Pedig tudom nagyon régen,
Játszhatok éltem végéig
Nem lesz házam, nyereségem.

Én mindenért megfizetek
Amit nekem ad az élet
Csak a munkámmal keresek
Az életben üdvösséget.

Mindenért meg kell küzdenem
Nyomorból kivettem részem,
Az élet meg játszik velem
Én küzdök tovább merészen.

A szerencse hátat fordít
Amióta megszülettem,
Balszerencsém szinte ordít
Neki a kedvence lettem.

Megküzdök minden fillérért,
Nehezen válok meg tőle,
Ha kiadom, nézem, miért,
Mert csak kevés van belőle.

Haj, ha egyszer nyernék sokat
Teljesülne minden álmom
Nem nézném a forintokat
Mégisincs és máris dobálom.

Budapest, 1960. november 27.

Szilveszter éjjelén

Méltóságteljes az idő mutatója,
Éjfél tizenkettőt elüti az óra,
És ez a perc, az egyetlen perc,
Mikor minden magyar egyet akar,
Gyűlölet, harag nincs a szívekben,
Telt pohárral előlendül a kar,
Békés újesztendőt kíván minden magyar.

Mikor kimondjuk, kissé meghatódunk,
Régitől búcsúzunk, köszöntünk egy újat,
Most elmúlt felettünk ismét egy esztendő,
Kinek-kinek mit hoz majd az eljövendő,
Felejtsünk el mindent, kezdjünk új életet,
Kérjünk egészséget, boldogabb új évet.

Budapest, 1961. január 1.

A gerlepár

A szomszédban egy öreg körtefán
Évek óta vadgerlek tanyáznak,
Onnan járnak az élelem után
Oda húzódnak, ha áznak-fáznak.

Idejárnak konyhaablakunkba
A konyhába otthonosan lesnek
Ha az ablakpárkányon nincs búza,
Ha van, akkor mohón nekiesnek.

A búzára vendég is érkezik
Egy szemtelen kövér verébsereg
De a gerlek hamar elkergetik
Miközben sok búzaszem lepereg.

Az erkélyre lehullott búzára
Rátelepedik az éhes verébhád,
Onnan lesnek az ablakpárkányra,
Hogy megegyék, ha valami marad.

Nyáron nyitva van az erkélyajtó
Már a konyhába bemerészkednek,
Apró pihés tollak az áruló,
Elhullajtják, amerre lépkednek.

Annyira megszoktak ők bennünket
Ha az ajtón kilépünk, már repül
Mint a szél, ha érzik éhségüket
A két madár máris a rácson ül.

A faágon egymás mellett ülnek
Kedvesen, mint szerető házaspár,
Ha megunták, együtt elrepülnek
A két madár mindig csak együtt jár.

Ha esznek, és mi feljük nyúlunk
Nem szállnak el, hátralépegetnek,
Begyük tollát borzolja az ujjunk
Ők nyugodtan továbbbeszegetnek.

Mikor végeznek az éhségükkel
Az erkély rácsára települnek
Csókolóznak a piros csőrükkel
Szerelmeskednek, majd elrepülnek.

Én kilestem ezt a férfigerlét,
Hogy udvarolt kedves kis párjának,
Mélyen bűgő hangján a szerelmét
Énekelte hosszan arájának.

És lám, mire vége lett a nyárnak
Egyik nap, hogy enni hívtam őket
Észrevettem, most már négyen járnak
És én megismertem a szülőket.

Az ifjak tolla világosabb
Szárnyuk, fejük, lábaik, még remeg,
A két szülő most már óvatosabb
Készen áll, hogy gyermekeit védje meg.

Budapest, 1961. január 29.

Bortól a sírig

Pista bácsi, hol a bora?
Látom, betű a kilincs,
Itt áll két szomjas cimbora
Kiírta, hogy bora nincs.

Mi a fenének a pince
Miért nem csukja be akkor,
Ha már hiába megyünk le
Üresen áll, nincs benn bor.

Rég megitták minden borát
Minek nyitva a pince?
Zárja be és dobja kulcsát
A Duna fenekibe.

Talán nem volt szőlőtermés,
Hát mit szedtek szüretkor?
Mit nyomott a sok szőlőprés
Ha tavasszal már nincs bor?

Hol van még a másik szüret
Addig talán szomjazzunk?
Járjuk addig a pincéket
Amíg csak bort nem kapunk.

Magyar ember az bort iszik
Öröme – bújára,
Amíg él és el nem viszik
Az utolsó útjára.

Legszívesebben elvinné
Oda is a jó borát,
Koporsójába betenné
Vinné, mint cimboráját.

Én a végrendeletemben
Meghagyom, hogy legyen bor
Egy üveggel a kezemben
Majd a feltámadáskor.

Az öregszik, én ifjodom
Ott lent az anyaföldben,
Amíg lassan porladozom
Arany lesz az üvegben.

Pista bácsi fent az égben
Is béreljen egy pincét,
Igazi jó bora legyen
Azt barátok közt ossza szét.

Ha pincéstől megy pokolba
Én inkább elkárhozom,
Csak ne írja az ajtóra
Nyitva, de nincsen borom.

II. rész

Most írok a cimborámnak
Ha jön az utolsó óra,
Legyen ura a szavának
Bort tegyen a koporsómba.

Kísérj utolsó utamra
Üveg borral a kezedben,
Egy pohárral önts fejfámra
Így maradjak emlékedben.

Síromnál el ne sírd magad,
Mert a bú az ostobaság,
Csapd a földhöz a poharad,
Egy másiktól igyál tovább.

Ha követsz Te is a sírba,
Kérd meg a legjobb komádat
Tegyen bort a koporsódba,
Ne emésszen a búbánat.

Nem tagadjuk meg magunkat
Ha megfűjják a harsonát,
Megkeressük poharunkat
És isszuk borunkat tovább.

Az Isten csóválja fejét,
Hogy ott lát sok víg cimborát,
Ábrahám keresi nejét,
Ádám issza Noé borát.

Közben pirongatja Évát,
Hogy még a paradicsomban,
Miért lopott neki almát,
Nem szőlőlét érve borban.

Üdvözült volna ott nyomban,
Ha iszik a nemes léből,
Marad a paradicsomban,
Mert nem eszik gyümölcséből.

Ha Isten küldi angyalát,
Hogy nyissa meg a sírokat,
Mielőtt fűjna harsonát,
Megkóstolja a boromat.

Csak egytől félek cimbora,
Angyal issza sírom borát,
Fejébe száll a vén bora,
Nem találja a harsonát.

Budapest, 1961. április 22.

Panasz II.

Úristen, haragszol reám,
Hogy ily kegyetlen vagy hozzám?
Göröngyössé teszed utam,
Keserűvé ásott kutam,
Ha inni akarom vizét
Megízlelem a víz ízét,
Hát elönt a keserűség.

Nekem szerencse nem kedvez,
Hozzáfoghatok bármihez,
Álmaim mint köd, elszállnak
Terveim álmokká válnak,
Csak álltalom gyakran magam
Ami másnak könnyen meg van
A reményem vesz el abban.

Legjobb, ha nem gyötröm magam,
Veszek mindent úgy, ahogy van.
Nem tervezek, nem álmodom
Akkor biztos nem csalódom.
Bocsássál meg úristenem
Másokkal én is ezt teszem
És ha lehet, maradj velem,
Mert ha nem, úgy érem, elveszem.

Budapest, 1961. augusztus 30.

Őszi gondolatok

Szomjúhozva ásít a földkéreg
Szaporodik az egér s más féreg.
Nincs kiadós eső, ami írta,
A legelőt, mi zöldbe borítsa.

A folyókban a víz egyre apad,
Az ekére nedves föld nem tapad,
Porzik a föld, mit a vas kifordít,
A száraz rög az esőért ordít.

Kis telkemre fát ültetni jöttem,
Vadlúd sereg húz itt el felettem,
Kirándulni az idő ragyogó,
De a földbe nem megy be az ásó.

Késő ősz van, régen elmúlt a nyár
Bearanyoz mindent a napsugár.
Jövő évi kenyérre gondolok
A búzára eső kellene sok.

Magamban bár két reményt táplálok
Derűs, napos hétvégekre várok,
De az eső is nagyon kellene
Majd az ősznek sok napos ünnepe.

Velencefürdő, 1962.

Május

Vége van a hosszú fagyos télnek,
Langya van a májusi szélnek,
Madár dalol, ragyog a napsugár,
Szerelmesen sétál sok ifjú pár.

Mint a színes frissen nyílt virágok,
Szépek vagytok budapesti lányok.
Mint a bimbóból kinyílt rózsa,
Kinyíltatok Ti is tavaly óta.

Így látom, hogy repülnek az évek
Az ifjaktól hamar lesznek vének.
Ma még nyílik, üde friss a virág,
Hamar hervad, ha már leszakítják.

Az asszonyok és fiatalok szépek,
Vágyat keltő tavaszi tündérek
Még az öreg szív is meg-megdobban,
Néha-néha szerelemre lobban.

Ha mulatok cigányzene mellett,
Dalba-borba fojtom a szerelmet,
Eszembe jut sok tavaszi vígság,
Hová lettél, hová, te szép ifjúság?

Amíg így a múltamon merengek
A szememből kipottyan egy könnycsepp,
Felidézek sok régi emléket
Sok szép tavaszt, szerelmeset, szépet.

Hagyd a múltat, gondolkodó elme,
Az életnek mégis van értelme
Gyerekeim folytatják ugyanazt
Mit elhagytam, a sok ifjú tavaszt.

Május, ki bontod a rügyeket,
Megifjítod az öreg szíveket,
Virágot hozol a száraz ágra,
Hozzál békét az egész világra.

Budapest, 1963. április 29.

Egy barátomhoz

Az életben minden oly mulandó,
Az ember is oly gyarló halandó,
Közömbösen megy el arany mellett,
Helyette felmarkol szemetet.

Az életben rögzösek az utak,
Szétválaszt a sors jó barátokat,
Egyszer lent és egyszer fent a kerék,
Volt barátság közé így kerülék.

Most rátérek a mondanivalómra
Kifejezetten egy volt jó barátomra
Ha szabad még így neveznem Téged
A fennálló rangkülönbség végett.

Nem Te leszel és vagy egyedüli
Ki a siker ünnepét megüli
Volt munkatárs – volt barátok nélkül,
Asztalánál hozzá hasonló ül.

Ez az oka remélem, belátod
Mi elválaszt két volt jó barátot
Balgaságomért elnézést kérek
Ha e pár sorral megsértenélek.

Adja az ég, tanulássá váljon
Sok volt barát egymásra találjon.

Győr, 1965.

A portás

Anyagot, mit hoznak – visznek,
Az épületből ki- meg be,
Azt nem írják be semmibe,
Csak dolgozó után lesznek.

Húsz éve munkám jutalma,
Szerényen meghúzódhatok,
Prémiumot nem kaphatok,
De ellenőriz a porta.

Kevés az már fűrni egymást,
Ha lehet, nyergelni másra,
Nagy dolog vár a portásra
Lesni a bélyegzőkártyást.

A mai nap, hogy hazamentem,
Munkaidőm telte után,
Bélyegeztem lent a portán,
Magam nagyon elszégyelltem.

Amíg bélyegzésre vártam,
Oldalt hátra pillantottam
Mikor az óra kártyához nyúltam,
Ketten lesték, mit csináltam.

Ezt is meg kellett, hogy érjem,
Hogy közülünk, mint bárki más,
Megbízhatóbb lett a portás,
Akár a szerény személyem.

Budapest, 1970.

A kritikusomhoz

Kedvem volna most Önt épp úgy megviccelni,
Mint ahogyan engem megviccelt valaki,
Elküldött egy versem az Önök lapjához
Lehet az, hogy menyem volt jó apósához.
A versem, mint látom, Ön bírálta felül
És egy kis levélkét küldött feleletül.
A viccem az volna, egy régi szép verset
Amit Ön már réges-régen elfelejtett
Elküldeném Önnek, várnám kritikáját,
Azt hiszem, elhűlve olvasnám válaszat.
Ma már más a módi, értelmetlen szöveg
Amit leköszöl a kritizáló közeg.
Mi több? a gondolat vagy a rím csengése
Esetleg a szöveg közérthetősége?
Magyarázni lehet, könnyebb kritizálni
Mint valamit írni, valamit alkotni.
Elmúlt az az idő és egy emberöltő,
Amikor kevés volt, most már sok a költő,
De kevesen vannak, kik verset idéznek,
Rádiót hallgatnak, T.V.-műsort néznek.
Ki akar olvasni? néznek vagy hallgatnak
Hivatalos közlőnyt vagy újságot olvasnak.
Nem tartom föl, írjon felőlem, mit akar
Engem sem érdekel írása mit takar.

Budapest, 1980.

Régmúlt szerelmem

Minap telefonon keresett valaki,
Egy régi szerelmem, nem volt más, mint aki
Valaki, akit bár nagyon megszerettem,
Csupán csak egy jó barátja lettem.

Ritkán szerelmesen egymást megcsókoltuk,
Nem tudom mi okból, de a tegezést kihagytuk,
Most telefonkönyvből megtudta címemet,
Régi emlékképpen felhívott engemet.

Ő férjezett, én meg feleséget vettem,
Közben más városnak is lakója lettem.
Az idő már eljárt réges-rég felettünk
Egymásnak már csak az emléke lettünk.

Hogyan jutottam most neki az eszébe?
Régen meghalt már a szerető férje,
Talán az egyedüllét az, amiért ezt tette,
A telefonkönyvet, hogy kezébe vette.

Találkozunk, de meg nem ismertük egymást
Úgy fogtuk fel ezt a régi megtalálást,
Régi emlékiratokat idéztük fel újra,
Találkoztunk, de az utolsó búcsúra.

Most, hogy az idő már eljárt énfelettem,
Fáradt, álmodozó, öregember lettem.
úgy gondolok vissza immáron magára
Mint egy soha meg nem történt csodás éjszakára.

Azzal kezddhetem el búcsúzó levelem,
Mikor megismertem, rögtön megszerettem,
Úgy emlékszem vissza nevető arcára,
Mint egy frissen kinyílt harmatos rózsára.

Most, hogy már az idő elszállott felettünk,
Megöregedtünk, csak emlék a szerelmünk,
Szegényebbek lettünk elmúlt szerelemmel,
Elbúcsúznak Öntől eme kis versemmel.

Budapest, 1980. május.

Tanács az életre

Ember, aki embernek születél,
Rajtad múlik, hogy te mivé lettél,
Barátja leszel a társaidnak,
Vagy utat hagysz bűnös vágyaidnak.

Szereted-e embertársaidat,
Megfêkezed bűnös vágyaidat,
Szolgálod az emberközösséget,
Hogy azok is szeressenek téged.

Becsületes úton gazdagodtál?
Munkád által vagyonhoz jutottál?
Okos ember nem irigyli tőled,
Gonosz irigyli a dicsőséged.

Szegényekről soh'-se feledkezzél,
Jogtalanul te ne ítélkezzél,
Csak a bűnös nyerje el jutalmát,
Ne segítsd a bűnösök hatalmát.

Hiszen olyan rövid ez az élet
Ne árts a mások becsületének,
Viseld el a sors kegyetlenségét,
És bocsásd meg a megtévedt vétjét.

Ne vádoljál senkit oktalanul,
Ne vegyél el semmit jogtalanul,
Ne csalj könnyet az árvák szemébe,
Ne gázolj a más becsületébe.

Ne hajszojál pénzt, fényt, dicsőséget
Ki fogja ezt mind megvenni tőled?
Ha egy napon érted jön a halál
Elvisz, ahogy éppen talál.

Vedd elő a fénykép emlékeid,
Sirasd ifjúságod és vétkeid,
A botlásaid, amik bőven vannak,
Öregkorra emlékül maradnak.

Ha szerető embernek ismertek,
Holtod után akként emlegetnek.
De a gonoszt, az embergyűlölőt,
Holta után is csak átkozzák őt.

Ha a tanácsomat mindenki betartja
Ha embertársait soha meg nem csalta
Egy jó ember élő arculata
Lesz majd akkor élete jutalma.

u. i.

Föld sarának élő porszeme vagy csupán,
Életedben bármily jót vagy rosszat teszel,
Hiába futsz nagy pénz, nagy hatalom után,
Ember porból lettél és porrá is leszel.

Velencefürdő, 1980. szeptemberében.

A szűz imája

Ó, jóságos isten, add meg nekem,
Hogy még okáig tartson szüzességem,
Bár szeretni én is szeretném, de nagyon
Hogy egy szép szál legény szorongasson agyon.

De a szüzességem jóságos istenem
Kérlek, hogy hagyjad meg még sokáig nekem.
Én uram-teremtőm hallgasd meg az imám
Néha, mikor ráérsz, nézz kegyesen le rám.

Ha olyasmit láatsz, fordítsd el a fejed,
Ne lássál meg egy olyan jelenetet,
Mikor olyat látnál, hogy én olyat tettem
Talán elvesztettem féltett szüzességem.

Hogyha az kérdezik, hogy te szűz vagy-e még,
Hogy nem szakadna rá az a jóságos ég,
Akkor én azt mondom, hogy én még szűz vagyok
Még férjül nem vesztek, én az is maradok.

Bár sok legény tett valamit velem,
De azt azon nyomban én elfelejtettem,
Nem uram, ez meg nem történt velem.
Szűz vagyok még mindig, milyennek születtem.

A szerelemet bár én nagyon jól ismerem
De ha nem vesznek el, nem lesz egy jó férjem.
Imádkozok hozzád édes jó istenem
Hogy a szüzességem temessék el velem.

Budapest, 1988. augusztus.

Búcsú az élettől

Életem alkonyán szomorú a nótá
Nem nekem virágzik az a sok szép rózsá
Hej, pedig de sok szép rózsá nyílt ki nékem
De ma már csakis az illatuk emlékem.

De nagyon szerettem a vidám nótákat,
Csodáltam a frissen kinyíló rózsákat,
Én meg csak csodáltam, néztem a szép nőket,
Én csak simogattam, más tépte le őket.

Nem tépek le én már soha több virágot,
Hiszen itt kell hagynom az egész világot,
Nem is éltem, elszállt a fiatalságom,
Akik éltek vele, azokat csodálom.

Felsajdulnak bennem a régi emlékek,
Elmúltak – peregnek, mint filmen a képek,
Eltékozoltam én a fiatalságom
Ami elmúlt, most már hiába sajnálom.

A múltat feledni hiába szeretném
De másként csinálnám, ha újra tehetném,
Bocsánatot kérnék, kit én megbántottam,
Akiknek szavára soha nem hallgattam

Nem azt tettem, mit elvárhattak tőlem,
Elmentem, még hírt se hallotok felőlem,
Két kézzel szórtam szét, mit adott az élet
Mindent betakar a halál, az enyészet.

Velencefürdő, 1993. július 29.

A költőről

Ha valaki Beatles zenész,
Felveti őt a sok pénz,
Ha valaki kornyikál,
Ez a világ neki áll.

Aki politikus lett,
Szereti az életet,
Jó forgat köpönyeget,
Az kereshet eleget.

De a költő mit tehet?
Írja a szép verseket,
De ki olvassa el őket?
Imádhathja a nőket.

Ritkán kap szeretetet,
Nem élvez szép életet,
Nincsen pénze, nyomorog
A gyomra sokszor korog.

Hát így élhet egy költő,
Lassan megöregszik ő,
És meghal szegényen,
Eltemetik szerényen.

Halála elmúltával,
Rettenetes munkával,
Felfedezik a költőt,
És felmagasztalják őt.

De hánynak lesz sorsa más
Ha megjön az elmúlás.
Elfeledik oly hamar,
Ahogy a homály takar.

Asztalfiók versekkel,
Eltemetve költővel.
Mennyi írás elveszik
Mikor temetni viszik.

Ha valakit felfedeznek,
Megtartanak az életnek,
Lehet közepes író
A közönségnek az is jó.

A reklám az nagy dolog
Ki egyedül kódorog,
Annak sorsa nem lesz más
Eltemetett elmúlás.

Kedves íróársaim!
Én és az írásaim,
El lesznek majd felejtve,
Íróasztalba veszve.

Nincs, aki felkaroljon
Egy írást elfogadjon
Aki engem megbírál
Az írástól messze áll.

Pedig nemcsak verseket,
Írok néha meséket,
Novelláim korhűek,
Elégethetem őket.

Kit érdekel mi elmúlt,
Az részükre elavult,
Az nekik nosztalgia
Maradjon már elmúlva.

Hogy miért nosztalgia?
Mert a legtöbbjük múltja.
Szeretnék, felejtsük el,
Egyenlő a semmivel.

Vegyük úgy, hogy az múlt,
Réges-régen elavult,
Ha nem volna oly sötét,
Nem kívánná elvesztét.

Én most azzal búcsúzok
Nemsokára meghalok
El leszek majd felejtve
Emlékeim temetve.

Budapest, 1994. január 2.

Szeretnék szeretni

Tele van a szívem sóvár szeretettel,
Mégsem élhettem egy igaz szerelemmel,
Kiknek életemben a legtöbbet adtam
Tőlük, az élettől pofonokat kaptam.

Nem hiszik nekem, hogy szeretetre vágyok,
De én szeretetet sehol nem találok,
Életemben sok-sok szeretetet adtam,
Ebből viszont vissza alig-alig kaptam.

Úgy szerettem volna mindenkit szeretni
Úgy szerettem volna békességben élni
Nótázva, kacagva vicceket mesélni
Feledve a rosszat, embertől nem félni.

Tele van a szívem most keserűséggel,
Nem találkoztam az igaz szeretettel,
Beleértve legszűkebbik családomat,
Siratom az elmúlt eddigi sorsomat.

Ki a hibás ebben? nem hiszem, hogy csak én,
Senki nem jött szeretettel felém
Angyal a családom, én az ördög félek
Az a bajuk, hogy még a mai napig élek.

Az, hogy mit hagyok majd itt örökölni nekik,
Azon a két fiam családja veszekszik,
Szeretet az nincs, most mindent eltakar
Az, hogy a két család örökölni akar.

Míg élek szeretnék békességben élni,
Az unokáimtól szeretetet kapni,
Erre szüleiknek kellene nevelni
Nem arra, hogy mit lehetne már most örökölni.

Az, hogy mit hagyok majd itt örökölni nekik,
Azon a két fiam családjá veszekszik.
Szeretet az nincs, most mindent eltakar,
Hogy mind a két család örökölni akar.

Míg élek szeretnék békességben élni
Az unokáimtól szeretetet kapni,
Erre szüleiknek kellene nevelni,
Nem csak arra, mit lehetne már most örökölni.

Nem gondolnak arra, ha lábamról leesek,
Akkor egy ápolót én hol kereshetek?
Ki fog majd gondozni, ki fog eltemetni
Holtom után ki fog még rám emlékezni.

Nem a szeretet az, amin vetélkednek,
Mindegyik élvezi a jelen életet.
A két öregre már csak akkor gondolnak,
Ha kell valami, vagy éppen arra járnak.

Mindenkire az érdeme szerint hagyok,
De lássátok be, élek, én még vagyok,
Érdemet szerezni lehet szeretettel,
Béküljete meg a jelen életemmel.

Budapest, 1994. január 2.

Tél a temetőben

Farkasréti temető
Jaj de hideg az idő
Didergek a hidegben
A néma temetőben.

Itt már nincs aggodalom
Mily nagy itt a nyugalom.
Mily halálos itt a csend,
Halottak között a rend.

A csend is tán megdöbben
Ebben a régi temetőben
Új halottat temetnek
Átadva az enyészetnek.

Sétálok és nézgelődök körülöttem
Ki mindenki fekszik itt a temetőben?

A köznép sok embere,
A felsőnép rétege,
Fekszik itt eltemetve,
Élőktől elfeledve.

Akit most hoznak ide
Kísérheti halk zene
Sok-sok virág, gyászoló
A ő vége koporsó.

Szívszorongató a föld dübörgő hangja,
Amikor rázuhan a koporsóra.

Az árvák és özvegyek
Sűrű könnye tán pereg
A kántornak éneke
Búcsúzó, pap beszéde.

Gyászolók némán állnak,
Végén kondoleálnak,
Beszélgetve elmennek,
Pár nap mindent felednek.

Elmúlt rég ifjúságom,
Elszállt a fiatalságom
Nincs már jövőm csak múltam
Ifjúnak elavultam.

Nézem ezt a temetőt
Meg kell, hogy szeressem őt
Ez sorsom utolsó útja
Ha a testem befogadja.

Itt a dermesztő télben,
Ez jár most az eszemben
Isten veled temető,
Majd visszahoz az idő.

Budapest, 1994. január 3.

Fohász

Megértem már nyolcvan évet,
Sajnos nem éltem sok szépet,
De kaptam dolgos feleséget,
Két derék fiúgyermeket.

Hozzád fordulok istenem,
Nem tudom, meddig tart életem,
Ne adj több keserűséget,
Adjál erőt, egészséget.

Családomnak békességet,
Munkáikban tisztességet,
Egészséges szép életet,
Az idősekhez tiszteletet.

Most, hogy feleségem beteg,
Én egyebet nem tehetek.
Megkímélem a munkától,
És félttem az éjszakától.

Ahogy közeleg az este,
Pihenni vágy beteg teste,
Féltőn vigyázom az álmát,
Adjál isten jó éjszakát

Budapest, 1995. január 3.

Velencefürdő 1995-ben

Ha állok a kicsi nyaralóm teraszán,
Megakad a szemem hat sudár fenyőfán
Amikor ültettem, ha hatvan centisek
Most lehetnek tizenméteresek.

Ültettem kilencszázhatvanegy tavaszán.
Amikor gaz-pipacs volt csak kint az utcán,
Az utcában nem volt csak egy jelképes út
Nem volt villany, nem volt egy vizetadó kút.

Ha eső volt, sárban, ha napsütött, porban
jártunk, tisztálkodtunk egy lavórban.
A vizet úgy kellett valahol szerezni
Ha akartunk bármit a kertünkbe vetni.

A tarackot akkor tudtam megismerni,
Hallottam, ásóval tövestől kell szedni,
Ha ki akarjuk a kertünkéből irtani
A gaztó-pipacstól tisztának tartani.

Istenem, akkor még fiatalok voltunk
kemény akarattal, de sokat dolgoztunk,
Hogy legyen egy termőterületünk,
Amibe fát, szőlőt, virágot ültettünk.

Azóta számolok harmincöt esztendő
A hat fenyő hatalmasra megnőtt.
Egy új alpesi házat építettünk
És azt vettük észre, hogy öregek lettünk.

A termő gyümölcsfák lám kiöregedtek
Leszáradt ágakkal korhadózni kezdtek
Új fákat ültettünk, most új fákkal kezdünk
Elfelejtettük, hogy mi megöregedtünk.

Mégis örülök, hogy van miben dolgozni,
Ezt a kis kertünket van kinek gondozni.
De mi lesz, ha mi ketten leesünk lábunkról
Lemondunk örökre kertünkről-házunkról.

Velencefürdő, 1995.

Az idők országútján

Itt meghal valaki, a lélekharang szól,
Máshol az életet kezdik fákasztani,
Amott egy újszülött visítva válaszol,
Egyidőben mást meg visznek akasztani.

A martinász éppen most új acélt csapol,
Emitt egy kivénhedt mozdonyt szerelnek szét,
Amaz most kezdi csak életét valahol,
Emez befejezte a rendeltetését.

Viszik, beolvasztják, hogy új acél legyen
Bányászok a föld gyomrából adnak szemet,
Meszet égetnek a kőből, fent a hegyen,
Munka ez a múltból, jövőbe üzenet.

Ma még illatozik, árnyad ad a fenyő,
Holnap meg kivágják, felvágja a fűrész,
Rövidesen sima, modern bútor lesz ő,
Azzá alakítja át az asztalos kéz.

Baromfikeltető ontja az életet,
Amott felnőtt csirke, tyúk adja a tojást.
Sok csirkeéletnek a kés véget vetett,
Tápláljon húzával egy új életfolyást.

Traktor, eke szánt a földbe mély barázdát,
Hideg vas szaggatja a nagy rögöket szét,
Az állat a földnek átadja a trágyát,
Hogy dússá növecsse majdan az új vetést.

Semmi el nem veszik, az anyag tovább él,
Alakja változik, ha szerveire máll,
Este a nap nyugszik, de reggel ismét kél,
Az élet megy tovább, az idő meg nem áll.

Körforgás az élet, születik és meghal,
Eszme, század, anyag, tudós, orvos vagy pap,
Változik – fejlődik az évszázadokkal,
Kérdés: méltó helyet közülük majd ki kap.

Budapest

Kolduskesergő

A Duna partján állok szemben a parlamenttel,
A víz, amiért nekem fizetnem kell,
Itt úszik előttem és rajta a sok jég,
Én arra gondolok, ugyan, mi jöhet még?

A szemétdíj után mit hoznak még újat,
Talán majd a járda használati díjat?
Eladták külföldre az összes energiát,
Emelik is rögvest mindennek az árát.

A rossz levegőért mikor kell fizetni,
Ami miatt sokszor kórházba kell menni?
Gyógyszerárakat meddig lehet még emelni
Vagy talán nem szabad már betegnek lenni?

Aki öreg-beteg, nem telik gyógyszerre,
Induljon el gyalog ki a temetőbe,
Ássa meg a sírját, tegye bele magát
Aki betemeti, hagyja rá ásóját.

Egymást érik posta és egyéb rablások,
Milliárdosok a megkárosítások,
Tyúktolvajok ülnek, gyilkosok pihennek,
Rablott milliókkal más országba mennek.

Nem mer a nép lassan az utcára kimenni,
Otthon marad, mert fél, ha nincs is mit enni,
A bűnözés gyorsabban nő, mint a nyomor,
Akár embert is öl, ha üres a gyomor.

Mégis milliókkal fizetik az urat,
Aki kitalálja a legújabb adókat.
Parlamenti urak, ez így meddig mehet?
Mint látják rabolni adó nélkül lehet.

Maguk alatt látnak szegény koldusokat
Maguk felett meg a milliárdosokat.
Aki a néptől most önmérsékletet kér,
Nem látja, hogy milyen megalázó a bér?

A szegény ország, hogy el van adósodva,
Vegyék észre, nem a nép ennek az oka.
Miközben a nép már itt-ott könnyeket ont,
Ott fönt egymás között elosztják a vagyont.

A közszükségleti cikk, közüzemi díjak,
Lassan az egekig mennek fel az árak.
Nem lehet követni nyugdíjjal vagy bérrel,
Együtt kell élnünk a növvő szegénységgel.

Hej, elvtársak – urak, ti még nem tudjátok,
Hogy a szegénység az milyen szörnyű átok,
Csak azt, milyen könnyű valamit elvenni,
Még attól is, kinek nincsen már mit enni.

Nem fáztatok soha, van meleg bundátok,
Télen, otthon vár a jó meleg lakástok,
Nem gond mi az ára annak, mit megesztek
Annak sem, amit a butikokban vesztek.

Ember fulladhat egy szörnyű áradásban,
Ember megfagyhat egy jéghideg lakásban,
Ember meghalhat, mert kenyeret se ehet,
Urak gondolkodjatok, hogy ez így meddig mehet?

A túréshatárral meddig takaródtok?
Ti eltűrhetitek, bármennyit adóztok,
Nektek bőven telik a millióitokból,
Nem féltek az égig megemelt áráktól.

A pénzügyminiszter mosolyogva nézi,
Végkielégítését aki felidézi.
Egy munkás dolgozott egész életén át,
Összesen nem kapott egy ekkora summát.

A sok képviselő, kit a nép megválasztott,
A parlamentben mindent megszavazott,
Ügyeskedők elé gátat meg nem szabott,
A gazdagodásnak szabad utat hagyott.

Amíg gyarapítják fenn a milliókat,
Lenézik a munkást, a kisnyugdíjasokat.
Lassan meg kell szokni, hogy koldusok leszünk
Könyöradományokból csak keveset eszünk.

De ha jön az újabb országos szavazás,
Újra ott lesz koldus, kisnyugdíjas, munkás,
Egy magyar közmondás Önöknek mondandó,
„Az ígéret szép szó, ha megtartják úgy jó.”

Budapest, 1996. február 5.

Levél Kanadába

Kedves Barátaim!

Elmenekültetek ebből az országból,
Leveleiteket Kanadából kapom,
Érzem, ti akkor is magyarok maradtok
Bár Kanada állampolgárai vagytok.

Szívetek visszahúz ebbe a hazába,
Ahonnan származtok, Győrnek városába
Szülők, testvérek, barátok mind elfogynak
Vigaszt nyújthattok még a megmaradottaknak.

Lacikám! lesújt a súlyos betegséged,
Egy vigaszod marad, a jó feleséged,
Meg az ott kialakult magyar barátságod
Együtt hagytátok el a szegény országot

Mindig lesújt a hír, betegség vagy halál
Öregszem, a rossz hír gyakorta megtalál,
Sajnos, már nincs jövőnk, csak múltunkból élünk,
Sokszor eszembe jut, mi jót alig éltünk.

Mi elfecséreltük, úgymond fiatalság
Akkor volt a szörnyű gazdasági válság
Örültünk, ha munkát valahol kaphattunk
Tíz-tizenkét órát éhbérért dolgoztunk.

Egy rövid átmenet, majd szörnyű háború
Dolgoztunk, de jött a derűre ború.
Romokból kellett egy országot építnünk,
Máig sem tudom, hogy akkor miből éltünk.

Mikor munkánk után már ehettünk volna,
Nyakunkon Rákosi meg az ÁVO-s csorda.
Lesték, mit csinálunk, mi viccet mesélünk
Örültek, hogy szörnyű félelemben élünk.

Ennek lett az ára az a forradalom
Azt hittük, hogy megszűnt a régi hatalom
Orosz segítséggel jött a leszámolás
Soknak menekülés az országelhagyás.

Ti kint éreztétek, idegenek vagytok
Kik magatok után országot elhagytok.
Mi, kik itt maradtunk, remegésben élve
Éltünk árulóktól, vérbíráktól félve.

Eközben elszálltak az évek felettünk.
Azt vettük észre, hogy öregebbek lettünk.
Kit erre – kit arra kergetett az élet,
Álmunk, ifjúságunk mind-mind semmivé lett.

Mi maradt még hátra, levéli panaszunk
És ez már így marad, amíg meg nem halunk
De ez még hátra van, ma még vagyunk, élünk
Váltsa egymást gyakran hírt hozó levelünk.

Azt kérem istentől, adjon egészséget,
A betegségünkhöz tűrőképességet,
Rokonainknak a megértőséget,
Mi időnk hátra van, ahhoz képest.

Üdvözetek küldöm Budapestről 1996 november 18-án

A kurvák dala

Gyertek legények,
Gazdagok, szegények,
De ne a nagyfurkó
Mert nekünk az nem jó.

Gyors legyél, fogékony,
És legyél folyékony,
Ne legyen nagybunkó,
Sok legyen a bankó.

Mert nekünk az a jó,
A kemény jó bankó,
A stricink elvárja,
Sokba kerül a kártya.

Neki kell szűz leány,
Sokba kerül az ma már,
Amíg ő futtatja,
Jó pénzért eladja.

Ha jó kihasználta,
Helyét már új állja,
Gyertek hát legények
Gazdagok, szegények.

Lehettek nősök is
Akár már ősök is,
Hozzatok pénzt, sokat
Kaptok jó bejárt lukat.

Ha meg még mást kaptok
Vigasztalódjatok,
Családi hagyomány,
A kurva adomány.

Mi is úgy szereztük,
Hát tovább terjesztjük,
Utána, hogy mi lesz?
Egy kurva sírkereszt.

Velencefürdő, 1999. június 20.

Az én ifjúságom

Hová tűnt az ifjúságom,
Hova lett sok régi álmom?
Hová tűnt egy egész élet?
Nyolcvannégy éve, hogy élek,

Életemmel számot teszek
Számon kérek egy életet.
Szomorú volt ifjúságom
A Maros parti világom.

A partján volt egy kis erdő,
Benne éneklő csicsergő
madársereg ült felettem,
Egy gerlepár rabja lettem.

Hömpölygött a Maros árja
Szegeden a Tisza várja.
A sárga vizet bámultam,
Hazamentem, ha meguntam.

Otthon se várt semmi vígság
Így múlt el egy ifjúság.
Öcsémrel Pesten születünk
Itt idegenek lettünk.

Én húsz éves lettem,
Leánnyal nem szeretkeztem.
Éltem szerb megszállás alatt,
Majd jött egy francia csapat.

Fekete gyarmati katona,
Majd a magyar felváltotta.
Trianoni határ javult
Visszaadtak kilenc falut.

Makón, Szegeden tanultam,
A falut már nagyon untam
Sáros-poros utcáival,
Szegény rongyos lakóival.

Ebben közékük tartoztam
A sorsukban osztottam.
Az iskolát befejeztem
És azonnal Pestre mentem.

Úgy mentem el, messze tőled,
Szél se hozott hírt felőled.
Ottmaradt sok régi álmom,
Ottmaradt az ifjúságom.

Mire én ezt megtehettem,
Akkorra húszéves lettem.
Búcsút vettem a Marostól
Vadvirágos partjaitól.

Ottmaradt az édesanyám
A nekem idegen apám
A nagyapám, két testvérem
De engem hajtott a vérem.

Visszamentem, hol születtem,
Budapest lakója lettem.
Szaporítani a lakóit
A munkanélkülijeit.

Így telt el az ifjúságom,
Odaveszett sok szép álmom.
Két háború, forradalom
Sok szenvedés, sok fájdalom.

Nagyritkán, ha szépen éltem
Megenyhült a szenvedésem.
A pártokat megutáltam
ÁVO vendége is voltam.

Előbb kirúgtak pártomból,
Azon nyomban állásomból,
Még Pestről is elkergettek
Győrben kezdtem új életet.

Ilyen volt az én világom,
így múlt el az ifjúságom,
Meg nem valósult vágyálom
Volt az egész ifjúságom.

Író-költő nem lehettem
Nem volt senki énmellettem
Írok csak saját magamnak
Meg emlékül fiaimnak.

Velencefürdő, 1999. július

Búcsú az élettől

Búcsúzni csak szépen lehet,
Ha itt hagyjuk az életet,
Elmegyünk egy más világban
Gondoljunk a búcsúzásra.

Akitől el kell búcsúznunk,
Senkit semmivel ne vádoljunk,
Ne gondoljunk semmi másra
Csak a végső elmúlásra.

Bocsássunk meg mindenkinek,
Az elrontott életünket
Ne kérjük senkitől számon
Most a végső búcsúzáson.

Kérjük, bocsássonak meg minekünk,
Esendő volt az életünk,
Ha el is követtünk hibát
Kérjük ennek bocsánatát.

Nincsen ember hiba nélkül,
Egy tanácsot hagyok emlékül
- Hanem így gondoltátok máig,
Egyszer eljuttok idáig.

Velencefürdő, 1999. augusztus

Karácsony 1999-ben

Karácsony, kongnak harangok
Égi zengő szirénhangok
És hálaimát zengenek
Kik jót nem tettek soha senkinek
soha-soha.

Fenyő alatt ünnepelnek
Sok szép ajándékot vesznek
Másnak nem telik semmilyen
Mert az élet gonosz, ilyen
Vad, ostoba.

Azt mondják, béke ünnepe,
És valóban az lehetne,
Ha nem volna szegény ember
Aki ma már élni nem mer
jogaival.

Van, ki hideg szobában ül
A család tehetetlenül
Rág csirke vagy tyúklábakat
Vagy egy nagy pulyka far-hátat
fogaival.

Az se lesz nekik sokáig
Mert orvosra nem telik
Olyan nagy a gyógyszer ára
Nem telik a gázárára
gázkályhára.

Így készülnek karácsonyra
A szegénynek ez a sorsa
Örülhet az egészségnek
Mert a kegyetlen életnek
ez az ára.

Ez az élet árnyoldala,
Vagy egy másik, nemsokára
Királyokkal vetekedhet,
Mint egy kiskirály úgy élhet,
ítélkezhet.

Miből lettek vajon ezek
A dúsgazdag emberek?
Akik már elfelejtették
A szegény ember életét
megbecsülni.

Pedig ők semmi mást nem tettek,
Hogy dúsgazdagok lettek,
Láttak jó lehetőséget,
Hogy lehetne mások felett
törvényt ülni.

Nekik a sors ingyen adott,
Isten meg egy feladatot,
Adjanak a szegényeknek
Azoknak, akik éheznek
karácsonykor.

Dús asztalukról a morzsát
Ha néha-néha szétosztanák
Azok közt, kik nem tehetnek
Arról, hogy ők most éheznek
hétköznapi – ünnepnapkor.

Nekik is van család-gyerek,
Ismerik a szeretet,
Gyakorolják, ne csak otthon
Hanem embertársaikon
Szánják meg a szegényeket
És ne csak karácsonykor.

Nem most kezdődött az élet,
Ez egy korábbi szemlélet,
A szegény az szegény marad,
Szolgálja a gazdagokat,
nyakán maradt ez a teher.

Kedves elvtársak és urak!
Egyet mondhatok maguknak,
Nem tudni, hogy meddig élünk,
Bármely pillanatban lehetünk
Nagyon beteg, szegény ember.

Budapest, 1999. december 20.

Nem értem

Nyolcvannégy én távlatából látom,
Ez a világ nem az én világom.
Azt tanultam egy szépség létezik
„Szép az, ami érdek nélkül tetszik”.

Úgy látszik, ez ma már népbetegség,
Üzlet lett a mindenfajta szépség,
Ez áll nem csak az emberi testre,
Vonatkozik minden művészetre.

Magyaráznak modern művészetet,
Hogy nézzek meg egy szobrot vagy egy képet,
Én nem értem meg ezt az egészet,
Azt mondják, ez modern festészet.

Ha egy régen festett képet látok
Az biztos, az, amit megcsodálok,
Ha olvasok egy régen írt verset.
Élvezem, mert értem az egészet.

Ha olvasom Jókai írását
Nem találom ritkán ennek mását
De ha így írna ma már valaki,
Nem hajlandó senki kinyomtatni.

Mert ugyebár milyen a hatalom?
Magyarázom úgy, ahogy akarom.
Szolgálja az egyéni érdekem
Hogy más lop-csal, nem érdekel engem

Így születnek a hatalmasságok,
Így születnek hatalmas vagyonok,
Megvédi az ügyvédek hada,
Akinek pénze van, annak van igaz.

Történhetik akármilyen gazság,
Ahol pénz van, ott van az igazság.
Ritka kivétel, mindenkinek ára,
Amit fordíthat a saját vagyonára?

A média ma már összevont hatalom,
Írhatom akármit, közre nem adhatom,
Ha valaki szólni mer ellenük,
Számíthat rá, nagyon megbüntetik.

Rágalmazás, nem bizonyítható,
A hatalmas vagyon honnan való?
Ügyvédek serege tüsténkedik
Ha valakik megkérdőjelezik.

Keresik a vagyon eredetét,
Sok-sok évre elhúzzák a perét,
Mikor ügyét a nép már feledte,
Bíróság is ítélt már felette.

Testőrök vigyázzák a vagyonát
Ő éli a gazdagok világát
Kérdezhetjük a nép vezéreit
Ez ügy sokaságát meddig tűrik?

Akik közhivatalokban ülnek,
Az igazságnak ellenszegülnek,
Kiáltsatok, úgy érzitek, vége,
Ha nem bíztok se földbe, se égbe.

Úgy érzitek, hogy minden hiába,
A gonoszság csap át orgiába,
Kiáltsatok, hogy álljon meg végre,
Ami ráül a dolgozó népre.

Korrupció, a lopás, a csalás,
Harácsolás és a népszípolozás.
A dolgozó, ha valamit vétkezik,
A bíróság rögtön ítélkezik.

Ha éhező családját, hogy mentse,
Élelemért betör egy üzletbe
A rendőrség gyorsan megtalálja
Ítélik rögtön a bírója.

Ez így jól van, de ne legyen kivétel,
Súlyosabb bűn legyen lopott étel.
Arányba legyen az ítélet
Szemben, aki milliárdot vétett.

Nehogy milliárdot sikkasztanak
Mégis enyhe büntetést kapjanak,
Az államnak semmit nem adóznak
Csalárd módon nagy vagyonhoz jutnak.

Nyolcvannégy éve járom az utat,
És a jövő előttem mit mutat?
Azt jelzi, az életemnek vége
Beérek egy nagy-nagy semmiségben.

Születtem, mint mindenki született,
Hogy kezdjek egy keserves életet.
Az élettől semmi jót nem várok
Életemnek vége felé járok

Dolgozok egy velencei kertbe,
Mint dolgoztam egész életembe,
Az vagyon megírva életemben,
Mindenért meg kellett szenvednem.

Budapest, 1999. december

Gondolatok az éjszakában

Mennyi vers és sok próza maradt kárban,
Verset írtam a néma éjszakában,
Fejben, de bár leírtam volna őket
Nem gondolatban hagyva szenvedőket.

Írtam novellát, – bár leírtam volna
De gondolat maradt az éjszakába
Álmatlan fetrengve az agyam dolgozott
Reggelre a sok gondolat elhagyott.

Mindent feledtem, amit le nem írtam,
Visszaemlékezni semmire nem bírtam,
Mint egy álom, mit reggelre felejték
Gondolataimról egy-két szót, ha sejtek.

Pedig milyen szép álmodt gondolatok
Reggelre elszállt rím és a mondatok
Hát ilyen az élet, mindent felejték
Álmokat, életet és a szerelmet.

Szenvedésről lehet sokat írni,
Egy életet lehet keresztülsírni,
De néha akadnak boldog percek,
Az ember azt hiszi, király vagy herceg.

Reggel átmenet vissza az életbe,
Taposómalomba, a gyötrelembe,
Ahol nincs álom, könnyörtelen élet
Az éji álom mind – mind semmivé lett.

Nincs vagyond, de boldog akarsz lenni
Ne csak arra gondolj, legyen mit enni
Családot akarsz, gyermeket nevelni
Hogy elérhesd, neked sokat kell tenni.

És én gondolatban szépen leírtam
Versben – prózában, ahogy éppen bírtam
Mi történt eddig, mit kell még csinálni
Becsületessé és boldoggá válni.

Múltat feledni sajnos lehetetlen
Ezen téren az ember tehetetlen
A múlt úgy kísért, mint nehéz rossz álom
Az ellenszerét sehol nem találom.

A múlt a jövőre lehet tanulság
Hova vezet a meggondolatlanság
Hogy kikben bízunk, mikor mit csináljunk
Életharcunkban szerencsésé váljunk.

Álom és valóság, az nem mindig jószág
Egészen más a meztelen valóság.
Ne csak gondolatban írnék sok szépet,
Ne álmodnék szép, jövőbeli képet.

Gondolat az, amit egy éjszaka felkínál
írásra, az elfeledve köddé vál.
Reggelre már hiába törtem a fejem
mit írjak, játszott velem az értelem?

Bár az álmaimat leírhatnám,
Gondolataim ne feledésre hagynám,
Ne maradna, mint csodálatos álom,
Reggel ébredve, sehol nem találom.

Lámpát nem gyújtottam, a feleségem
Írás közben ne zavarjon engem,
Lenne gondolatim papírra vetve
Akkor sok szép vers, novella születne.

Velencefürdő, 2000. május 14.

A fiam halálára

Drága Fiam, nemrég arról vitatkoztunk,
Mind a ketten tudtuk, hogy egyszer meghalunk,
Te betegen, én nyolcvanhét évemmel,
Halálunk esetén ki-kit temet majd el.
Váltig állítottad, hogy majd Te temetsz el,
Én már leszámoltam rongyos életemmel,
Végigéltem szörnyű, hányatott életet,
De Te nem váltottad be reménységemet.
Elmentél, itt hagytál, a vita véget ért,
Egyedül harcolok az én életemért.

Én akkor azt mondtam, bár legyen igazad,
Adja a Jóisten, hogy jól érezd magad,
Adja, hogy gyógyulj meg, éljél még sokáig,
Ne csak néhány évet apád haláláig.
Remény élt bennem, mint egy gyertya lángja,
Pislákolt előttem nagymamád halála;
Szegény édesanyám hasonló bajban élt,
Két évet szenvedett kórházi halálért.

Gyermekeid ma még föl sem fogják ésszel,
Hogy mit vesztettek el a temetéssel.
Vesztettek egy apát, aki mindig adott,
Vesztett az a család, akit hátrahagyott.
Életéért harcolt és mégis dolgozott,
Felhasználva a legvégső pillanatot,
Szörnyű fájdalmait próbálta rejteni,
A halálfélelmét írva felejteni.

Leánya jövője – ki neveli őt fel?
Hogy fog megbirkózni a rá váró élettel?
Ez volt legfőbb gondja, ha neki menni kell,
Harcolt a halállal, harcolt az élettel,
Csak a remény maradt az, ami éltette,
Szörnyű halála a reményt is elvette.
A szenvedésed már örökre megállt,
Az Isten elküldte a megváltó halált.

Most, hogy mi itt állunk, Te meg az urnában,
Meg kell nyugodnunk az Isten akaratában,
Hátramaradottaknak, nektek nem maradt más,
Az ő halálával kialudt egy lámpás
Örökre.

Budapest, az Úr 2002. évének január 15-én

Álmatlan éjszakám

Átvirrasztott néma éjszakában,
Ül egy ember, egyedül magában.
A szemét az álom elkerülte,
Átsuhan előtte az egész élete.

Én vagyok, ki aludni nem tudok,
Én, aki másokért harcolok,
Egész életemet elrontottam,
Csak azért, mert másokért harcoltam.

Éjszaka van, nem tudok aludni,
Egész életemen gondolkodni
Tudok, néha majdnem egész éjjel,
Mit ront el az ember életével.

Nem csinálja senkise ugyanazt
Hogy az éjszakában egyedül virraszt
Felidézve eddigi életét
Gondolkodva, mi okozta vesztét.

Gondolkodik, hogy jutott eszébe,
Mit rontott el egész életébe,
Mindenkinek adni, csak jót adni
Megpróbált embernek maradni.

Azt hitte, mindenki olyan, mint ő,
Valamit elrontott a teremő,
Becsületet hitt az emberekben,
Nem hitt az egyéni érdekekben.

Nem hitte, hogy nem szabad jót tenni
Mert nem hiszi neki soha senki
Annak hisznek, ki mindenkit becsap
Szép beszédért az ajándékot kap.

A jó tettért úgy lesz elítélve,
Mintha átkos lenne minden tette,
Nem értékelik másokért tettét,
Tönkretette a saját életét.

Úristen! hát hol itt az igazság,
Győzedelmes mindig a hazugság,
Életében senki nem próféta,
Főleg nem a saját hazájába.

Leélni egy harcoló életet
Megvédeni saját-idegen érdeket,
Harc szélmalom a javából,
Ezt szűrd le a néma éjszakából.

Ne legyél te mások prófétája,
Aludj bele a bús éjszakába,
Ne gondolkodj, mert az mindhiába
Ne bámulj a sötét éjszakába.

Körülötted már mindenki alszik,
Senki semmin se nem gondolkodik
Te meg gondjaid marad egyedül,
Mi álmatlan éjszakádba kerül.

Aludj és már te ne gondolkodjál
Meváltás lesz neked majd a halál
Ki fog jó szívvel rád emlékezni
El fog téged mindenki feledni.

Nem marad utánad semmi más
Mint egy buta kritizálás,
Minden csoda csak három napig tart,
Egy sírgödör majd mindent betakart.

Kár volt ezért ébren éjszakáznod,
Nem becsült érte a családot,
Kár harcolni mások érdekéért,
Inkább békés, alvó éjszakáért
Ne könyörögj megváltó halálért
Halálodig harcolsz te másokért.

Budapest, 2002. február 22.

Ember – kutya

Kutyából nem lesz szalonna,
Szalonnából nem lesz kutya.
Olyan, mint a kutya – macska,
Kutya macskát megugatja.

Ilyenek vagyunk emberek,
Én meg erről írni merek,
Kutya harap, macska karmol,
Az ember mit összebarmol.

Barát egymást sértegeti,
Hatalommal elviteti,
A hatalom mindent tehet,
Adhat, vagy mindent elvehet.

Igazság csak nála lehet,
Ki reklamál, az elmehet
Az istenhez panaszával
Nem lel társat igazával.

Neki nem jut csak az adó
Pedig a világ eladó,
Pénzért minden megvehető,
Egy igazság a temető.

Oda jut el minden ember,
Mert pénzért életet nem nyer.
Ebben van csak az igazság
Itt nem arat már a gazság.

Gazdag – szegény egyben tér el,
Mit csináltak a testével,
Balzsamozzák? elhamvasszák?
Vagy díszes koporsóba rakják.

A hamvait széjjelszórják,
Vagy márvány emlékke zárják.
Emennek, akik ott voltak
Egyedül maradnak a holtak.

Ugató kutya nem harap,
A másik csendben beléd kap.
Ilyen a sok sunyi kutya,
Hasonlít rá a gazdája.

Hogyha csendben elfogadja,
Neki sunyi a gazdája.
Élnek kutyák, élnek ebek,
Jól élnek a gazemberek.

Ők azok, kik mindent mernek
Mások bőrén vagyont nyernek.
Aki viszont becsületes,
Az életben nem lesz nyertes.

Így rokonember meg kutya,
Egymást gyakran megugatja.
Erős a gyengét marja szét.
Embert, vagyonát, életét.

Embernek ember a fia
De embere válogatja
Kutyának kutya a fia
„Kutyából nem lesz szalonna”.

Velencefürdő, 2002. július 25.

Hány isten van?

Egy isten van és sok vallás,
Ha megnézed, mindegyik más,
Melyik vallás az igazi?
Mert mindegyik azt hirdeti,
Hogy csak övé az igazi.

Katolikusnak neveltek,
E vallásra kereszteltek,
Tanították a bibliát,
Ezen keresztül a vallást,
Kellett nekem megismerni.

Az időknek múlásával,
Találkoztam sok vallással,
Rájöttem, keresztény biblia,
Meg a zsidók bibliája,
Sok régiben megegyezik.

Katolikus változata,
Vallások sokaságát adja,
De mindegyik alapja,
Egy ugyanazon biblia,
Különböző változata.

Hát akkor hol az igazság,
Melyik az igazi vallás,
Vállalva a szegénységet,
Mit egykoron Krisztus hirdetett,
Hogy kövessék a pusztába.

Mohamedán vagy a Buddha,
Mindkettő a jót tanítja,
Meg azt, hogy ez igaz vallás,
Aki hithű, nem tehet mást,
A hitéért meg is halna.

Most, hogy a 80-on túl vagyok,
Gondolatokat hagyhatok,
Gondolatok a túlvilágra,
Meg az örök elmúlásra.

Az istenek, hogy hol laknak?
Azt se tudom, hányan vannak?
Ahány vallás, annyi isten?
Jó, ha hiszünk mindegyikben.

Nem vagyok istentagadó,
Ahogy tanultam, az úgy jó,
A vallásom elfogadom,
Tanítását se bírálom.

Higgyen ki-ki vallásában,
Ne keressen bűnt a másban,
Tiszteljük egymás vallását
Ne erőszakoljuk a mását.

Épül sok csodapalota,
A vallások temploma,
Sok arannyal, nagy pompával
Sok-sokszínű gazdagsággal,
Szegény – gazdag látogatja.

Nekem ezzel egy a bajom,
Minden vallás egy hatalom,
A krisztusi szegénységet,
Amit ma is sok pap hirdet,
Valóban nem ott találom.

Nagyon sok a gazdag ember
Találkozik szegénységgel
Talán ő maga is az volt
Szegénységből rég kilábolt
A templom neki csak színfolt.

Tán nem Isten adta neki,
Ő másoknak köszönheti,
Talán mindenkori pártja,
Amin keresztül megkapta,
A vagyona a vallása.

Te meg nyögjél, szegény ember,
Aki vagyont lopni nem mer,
Az apraja meg a nagyja
Ki vagyok ti szolgáltatva
Úr a mindenkori rendszer.

Velencefürdő, 2002. augusztus 20.

Itt az ősz

Elmúlt a nyár, az őszi szél
A közelgő télről beszél
Hajtogatja az ágakat
Így búcsúztatja a nyarat.

Fütyül a szél az ablakon
Már nem szúnyogháló vagyon,
Becsukunk ajtót – ablakot
Megbecsüljük már a napot.

Ha kisüt is a napsugár
Ez már nem az a meleg nyár,
Mikor meztelenre vetkőztünk,
Hogy ne legyen túl melegünk.

Éjszakánként már befűtünk,
Ivólevet már nem hűtünk.
Hidegek már az éjszakák,
Melegítenek a kályhák.

Előbb-utóbb igen nagyon,
Fütyül a szél az ablakon,
Bár a naptárnak ideje,
Ez még csak az ősz eleje.

Na de az őszben is van szép
A sok színesre festett kép
A sok bokor, a falevél
Most gyönyörű színekben él.

Ez az ősz engem megütött,
Elmúlt a nyár éltem fölött,
Nekem már az eljövő tél,
Már a halálomról mesél.

Meghalni csak egyszer lehet,
Ki igazán élni szeret
Ezt vesse jó az agyába,
És ne várjon a csodára.

Hogy jön-e nekem tavasz – nyár,
Betegség vagy egészség vár,
Ez már olyan, mint a Lottó,
Vagy lóversenyen befutó.

Meghalnom még kora lenne,
De mindenhez kell szerencse
Miért akarok még élni?
Utódaimhoz kell írni.

Leírni az igaz múltat
Ami a jövőbe mutat
Leírni az igazságot,
Cáfolni a hazugságot.

Én ezt a múltat átéltem,
Volt sok idő, mikor féltem,
Olyan már az én életem
Vagyok élő történelem.

Amit fel lehet idézni,
A múltból igazat írni,
Ezt szeretném leírni még
Ehhez kell isteni segítség.

Budapest, 2002. szeptember 30.

A velencei őszön

Elmúlt a nyár és jönnek az emberhónapok,
És én, amit még kaphatok
A felhős égből előbújó enyhe napsugár
Megjött az ősz, elmúlt a nyár.

Hidegek már az éjszakák és sok az eső,
Fűteni kell, kevés a hó
A kertben dolgozunk, ha éppen nem esik,
Sok tűz ég, a gázt égetik.

Ha megszáradt a sok lehullott falevél,
Maradt a fán, ami még él,
Egy színes kavalkád és enyhe bódulat
A többi ott a fa alatt.

Örökzöld fenyők közt sok színes falevél,
Mit fúj – kerget az őszi szél.
Szerte az utakon a kiskert is tele
Ha lehull a fák levele.

Búcsúzó fecskeraj repked fenn az égen,
Nyár volt nem is olyan régen,
Rövidek a napok, hosszúk az éjszakák
Széltől sírnak a csupasz fák.

Az eltűnt nyaralók néha jönnek – mennek,
Újak itt már nem teremnek,
A tavon horgász is már ritkán látható
Kevés a hal, üres a tó.

Ha bóklászó horgász ritkán fog egy halat,
Az otthon lesz ízes falat,
Itt már nincsen élet, üres már a bogrács,
Az ajtókra kerül a rács.

Üres sok nyaraló, télen jön betörő,
És kevés a vagyonőrző,
Mindenki hazamegy, mert ha megjön a tél,
Az öreg nyugdíjas is fél.

Az őszi napokra itt maradt sok macska
Eltűnt, aki simogatta,
Etette – itatta, befogadta őket,
Védte az egérevőket.

Itt maradnak árván, fagyos őszben – télben,
Szörnyű lesz az életükben,
Kevesen vagyunk már, akik etetjük őket,
És várjuk a túlélőket.

Most az ősznél tartunk, mivel elmúlt a nyár
Miránk is az utazás vár
Téliesítünk, itt megszűnt már az élet,
A sok terv már semmivé lett.

Hová lett a nyüzsgő sok emberáradat?
Itt már csak az emlék maradt
Hátrahagyott a csend, a hulló falevél
Pár nyugdíjas, aki még él.

Nyolcvanhetedik ősz száguld el felettem,
Ifjú telepesből öregember lettem,
Van sok szép emlékem, bú is mi bennem él,
De még élek és nem vitt el az őszi szél,
A hervadó ősszel elhervadok mégis
Ha megjön a tavasz, visszajövök én is.

Velencefürdő, 2002. október 31.

Az életem

Ma a kétezredik évben,
Az életem elmesélem,
Nem volt szép fiatalságom
E világ nem az én világom.

Születtem világháborúban,
Felnöttem nyomorban-búban,
Ifjúságom nem élveztem,
Nyomorban nőttem fel, éheztem.

Jött a második háború,
Az életemre új ború
Írtam, de senkinek nem kell,
Csak ha én kiadom pénzzel.

Nekem erre nem volt pénzem,
Hiszen sokszor nem is ettem,
Nem volt soha patrónusom,
A szegénység volt a jussom.

Így mint író nem lehettem,
Írásom asztalfiókba tettem,
Az íróasztalomnak írtam,
Kiadatni sohse bírtam.

Mai napig csak azt teszem
Néha-néha előveszem,
Hozzáírok vagy elveszek,
Egyebet ma sem tehetek.

Beléptem az Szoc. Dem. pártba,
Annak voltam egy titkára,
Majd kilencszáznegyvennyolcba,
Ez került az állásomba.

Rá kilencszázötvenhatba,
Kerültem a forradalomba,
Nagybudapesti Munkástanács
Ez hiányzott már semmi más.

Most van sok Szoc. Demokrata,
Van sok Munkás Tanács tagja,
Hogy eddig hol a fenében voltak
De most sorra felvonulnak.

Teremtettek két új pártot,
Ami nekem sokat ártott,
Nem vagyok Szoc. Dem., ők azok,
Politikus kalandorok.

Ők a múltban, mint gyerekek,
Politikus nem lehettek,
Ha megmondják, hány évesek,
Máris leleplezők lesznek.

Árulják egy egyik pártot,
A vezérük sokat ártott,
Amikor azt felkínálta
Mint ezt Marosán, eladta.

Nem voltam én forradalmár
Hanem csak egy buta számár
Nem tudom magam eladni
Másokkal elfogadtatni.

Van nekem egy feleségem,
Tudatlanul ellenségem
Nem tudja, hogy mit csinállok,
Én meg érthetetlen állok.

Én előtte nem írhatok,
Csak egy múltat sirathatok,
Elvettem őt, én vén hülye
Mert megtetszett valamije.

Szereztem egy közös lakást,
És még sok valami mást,
Szereztem egy csodás bútort,
Teremtve budai otthont.

Egy kis vagyon ide-oda,
Hogy megmaradt, az kész csoda,
Van még szép kis nyaraló
Ami még majd elosztható.

De mi ezért a köszönet?
Ki szerezte, az most mehet.
Két gyermekem örökölné,
Ha az egyik ma is élne.

Ő nem volt a közös gyerek,
Első házasságomból született,
Feleségem, ha tehette,
A közöst jobban szerette.

Neki végrendeletet adtam,
A fél nyaralót ráhagytam,
Pedig felesége, menyem,
Az egyik nagy ellenségem.

Ha nagy ritkán találkoztunk
Őmiatta vitatkoztunk,
Jót soha nem, de rosszat tett,
Mindenben csak ellenkezett.

Jól csak akkor viselkedett,
Ha valamire pénz kellett,
Azt tőlem ajándékban kapták
A legtöbbször elutazták.

Gyermekeik nem láttak mást
Mindenben az ellenállást
Nem tanultak tiszteletet,
Nagyszülői szeretetet.

Anyjuk őket így oktatta,
A kisgyermek koruk óta,
Éntőlem meg azt kérdezni,
Miért kellett megnősülni.

Tudta, hogy a fiam anyja,
Édesanyját választotta,
Amikor egy lakást vettem,
Otthagytam, mást nem tehettem.

Most az örökség a vita,
Hazugnak nevez a fia.
Két fiam egymást szerette,
Öccse bátyját segítette.

Haláláig gyógyítallal,
Velem beszélt, orvosával,
Pénzt adtunk, többet nem tehattunk.
Mentünk hozzá, míg mehettünk.

Mindent fiaimnak adok
Halálom után is hagyok
Azaz, hogy már csak hagyhattam
Eltemettem egyik fiam.

Unokáim megtagadtak,
Úgy érzik, keveset kaptak,
Így a pap a temetésen,
Se említette a nevem.

Nem volt apja, se testvére,
Aki őket segítette,
Nem bocsájtom meg, míg élek,
Amit a családja velem tett.

Én ma élő öreg ember
Előre tervezni már nem mer,
Hogy életem hosszúra nyúlt
Ami szép volt, régen elmúlt.

Öreg napjaimat élem
Az életnek keservében
Nem kellek én már senkinek
Csak akin még segíthetek.

Nem kérek semmit senkitől,
Álmodok a szeretetről,
Szerető családot álmodok,
Amit soha meg nem kapok.

Szeretetet miért kérek?
Mert nem kaptam szeretetet,
Mindig az a vita tárgya,
Várom a családom, hiába.

Öregek a szüleitek,
Ti semmibe veszitek,
Nekünk nincs senki segítő
Ami ránk vár, a temető.

Egyet végképp megtanultam,
Megtanított rá a múltam,
Nem jó a becsületes ember,
Az ma már senkinek nem kell.

Becsületes? nem hiszik el,
A szélhámos az jóember,
El tudja jól adni magát,
Másokkal védeti igazát.

Akikkel legtöbb jót tettem,
Ma az ellenségük lettem,
Büszke vagyok, ha meghalok,
Csak vélt bűn lehet, mit hagyok.

Budapest, 2003. január 8.

A mai Szoc. Demekhez

Régi szép időkre gondolok
Most, mikor már jobb módú vagyok,
Fiatal évek most hol vagytok,
Öreg lettem, ti elhagyatok.

Szép idők, de sokat szenvedtem,
Lassan egyre öregebb lettem,
Szenvedtem, de szép idők ma
A szörnyű évek fiatalsága.

Azt hittem, világváltó leszek
Mivel csak becsületbe hiszek,
Mindenkiben bíztam én vakon,
Mit a s vak sötét ablakon.

Önzetlenül segítettem én,
Mindenkinek a terhén,
Még köszönet se járt érte.
Én azt hittem nekem megérte.

Voltam egykor Szoc. Dem. párttitkár,
Azért nem pénz, csak köszönet jár
De köszönetet se kaptam
Társadalmi munkát adtam.

És, hogy mi lett ennek a vége?
Az, hogy kirúgtak a szemétbe.
Akin legtöbbet segítettem,
Az lett a legnagyobb ellenségem.

Ha netán találkoztam velük,
Másfelé fordult a fejük,
Üdvözlésként meg sem ismertek,
Szóba állni sem mertek.

Mindenki csak magát féltette,
Bizonyította minden tette,
Ha kellett, ellenem hazudott
Elfeledte, tőlem mit kapott.

Most már tudom, hogy balga voltam,
Mert másokért harcoltam.
Önzetlenül, ma se hiszik el,
Ha mást védek önzetlen tettel.

Igaza van, aki hazudik
Mások bőrén meggazdagodik
Neki hisznek és nem énnekem,
Egy-két ember, ha marad velem.

Vénségemre most már belátom,
Nincs önzetlen igaz barátom,
Félte mindenki a családját
Haszon reményében váltja a pártját.

Én ebben is konzekvens vagyok
Semmiféle pártot nem váltok
Lélekben, mert nincs meg az a párt,
Amiért nekem szenvedés járt.

Akik most nevét bitorolják,
Nem régi Szoc. Dem.-isták,
Ha éltek, mind gyerekek voltak,
Azt hiszik, a régik mind holtak.

Hát tévedtek, vagyunk és élünk,
A ti nagy szátoktól nem félünk,
Igazoljátok múltatokat,
Elő régi írásaitokat.

Korabeli írás – fényképek
Igazolják, hogy mit beszélek,
Feláldoztam az ifjúságom,
Hogy védjem az eladott pártom.

Politikai kalandorok
Van most két új Szoc. Dem. pártotok
Hol vannak a régi vezetők?
Halottak, vagy nem kellenek ők?

Akik még élünk, attól féltek,
Mert ti most szabadon éltek,
Nem kell félnetek ÁVH-tól
Rettegnetek az éjszakától.

Mi éltünk Recsk árnyékában
Víttek a sötét éjszakában
Kihallgatni, mint ellenséget,
Bár nem követtünk el vétséget.

Nektek mitől kell most félnetek
Amit akartok, azt tehettek
Nem szégyellitek most mit tesztek?
Mi vagyunk az ellenségeitek?

Hívna sima párttagnak,
Majd most engem oktatnak,
Kik nem tudnak semmit a múltból
A régi nagymúltú pártról.

Éntőlem csak tanulhatnátok,
Amíg élek, ameddig vagyok.
Nem tudjátok tisztelni korom
Én közétek soha nem vágyom.

Írtam Budapest, 2003. februárjában 88 évesen.

A múltam

Egy éltem van, amit átélhetek,
Ez idő alatt én bármi is lehetek,
Lehetek többszörös nő vagy csak agglegény,
Lehetnék dúsgazdag vagy csak nagyon szegény.

Kaphattam gazdag nőt, de nem tudom miért,
Nem őt választottam, elvettem egy szegényt,
Azt hittem, megbecsül, lesz majd adok-kapok
Második házasság, amit most koptatok.

Mekkorát csalódtam, most tudom igazán,
Segítettem mindig mások búján-baján,
Amit tettem mindig önzetlenül tettem
Észrevétlen mások áldozata lettem.

Nekik segítettem, mind elfelejtettek,
Jótettem helyébe hálátlanok lettek.
Én meg feláldoztam mindent, mit szereztem
Míg mások gazdagok, én egy szegény lettem.

Badarul azt hittem, másoknak jót adok,
Jótettem helyébe én is majd jót kapok
Így múlt el életem fiatalabb része
Hogy mások becsaptak, későn vettem észre.

Legjobb az életben mindenkitől félni,
Becsületességből nem lehet megélni
Nem lehet megbízni barát vagy feleség,
Észrevétlen lehet legnagyobb ellenség.

Hálátlan lehet gyermek, az unoka,
Anélkül, hogy tudnám, mi ennek az oka
Így morzsolgatom most napjaim, életem
Azt vettem csak észre, nagyon öreg lettem.

Így éltem végig az egész életemet,
Senkitől nem kaptam igaz szeretetet,
Első feleségem, első fiam voltak
Akik szerettek, de sajnos ők már holtak.

Első fiam hagyott két gyűlölő unokát,
Másolja mindkettő elhalt szülőanyját,
Fiam temetésén búcsúztató papja,
Búcsúztatott, mintha nem élnék, mint apja.

Vagy a féltestvére, ők csak hárman vannak,
De az érdekli, hogy utánam mit kapnak.
Apjuk életében én végrendelkeztem
Karácsonyra nekik a postán elküldtem.

A még élő fiam férjnél élő lánya,
Életemnek most a legnagyobb hiánya,
Nem törődik velünk, szülők-nagyszülőkkel
El vannak foglalva a saját életükkel.

Itt vagyunk öregek, betegen mindketten,
Nem törődnek velünk, fáradt öregekkel,
Még telefonon se érdekli a sorsunk,
Néha megkérdeznék, hogyan megy a sorsunk.

Nem visznek bennünket kocsin vásárolni,
Hogy ne kellene a szomszédra szorulni.
Nem érdekli őket élünk vagy meghaltunk,
Felneveltük őket, most ez a jutalmunk.

Végre észre tértek, és most már keresnek
Bármit kérek, most a kedvemre tesznek,
Betegek vagyunk, a halál hamar arat
Minden azt nézni, utánunk mi maradt.

Első fiamon és sokat segítetttem
Mégis felesége áldozata lettem
A két unokámat ellenem nevelte
A pénzt nem tudni, hogy mikor hova tette.

A most élő fiam a bátyját szerette,
Vissza is élt ezzel elhalt felesége,
Beteg fiam miatt a kórházba mentünk,
Mi pénzzel lehetett, azt pénzzel megtettük.

Fiam halálakor minket kitagadtak,
Nem adták nevünket a búcsúztató papnak,
A fiú keresett néha már láthatnám,
A leány nem keres, ő már nem unokám.

Budapest, 2003.

Velencefürdő 2004-ben

Megjött az ősz, morzsoljuk a napokat
Esik eső, abból kapunk mos sokat,
Félhomályban a napot nem látjuk rég;
De hideg van, ezt hozta a borult ég.

A nép eltűnt, két öreg egyedül vagyunk,
Fűtenünk kell, mert különben megfagyunk.
Október van, nem jött a vénasszonyok nyara
A nyaralók elmentek már mind haza.

Kóbor macskák keresik az élelmet
Odamennek, hol vannak még emberek.
Etetjük, vendégül látjuk őket
Megismerjük már a visszaesőket.

Elmúlt a nyár, sötétek az éjszakák
Nem látunk mást, mind kódorgó sok macskát
A sötétben sündisznó előfordul
Gyermekeivel az élelemért koldul.

Apó-anyó a kertben már didereg,
Nem tesz nekik jót az eső, a hideg,
A kertben már nem tudnak így dolgozni,
Be kell inkább a melegbe húzódni.

Falevelek most kezdnek színesedni,
Hull a levél, szél nem tudja kergetni,
Azt tudjuk, hogy nem jön vissza már a nyár
De várjuk, hogy jöjjön egy kis napsugár.

Hozzon nekünk egy kis vidám életet,
De ne hozzon még fagyot vagy a deret,
A kiskertben még volna sok mindent tenni,
A megtermelt kis élelmet felszedni.

De esőben, a hidegben nem lehet
Bár már érezzük a közelgő telet,
A közelgő fagy ellen kell védeni
A virágot, a gumókat felszedni.

A fagy ellen a pincébe letesszük,
Hogy tavasszal újra kiültethessük,
Érezzük, mennyire megöregedtünk,
Családunknak is a terhére lettünk.

Nem számíthatunk már csupán magunkra
Meg a szerető szomszédainkra.
Ha lefekszünk, érezzük, hogy hol mi fáj,
Tünődünk az átvirrasztott éjszakán.

Várjuk, elmúljon az ősz, a hideg tél,
Éljen, aki egészségben tovább él,
Ha lehullanak az őszi levelek
Kis kertecském, akkor az isten veled.

Mindent itt hagyunk a maga útjára,
Hazamegyünk talán már utoljára.
Két hazánk van, annak az ára
Visszamegyünk áttelelni Budára.

Én felettem bár megálltak az évek,
Attól félek, de nem is nagyon félek
Közeleg egy nap, vagy egy sötét este
Nem hosszan, egyszerre roppanok össze.

Velencefürdő, 2004. október

Végrendeletem

Az idő múlásával közeledik a vég,
A földi életből már ennyi is elég,
Ideje mindenről immár számot vetni,
Kik ellen vétettem, őket megkövetni.

Bocsássák meg, amit ellenük vétettem,
Azt csak gyarlóságból, nem szándékból tettem
Búcsúra nyújtom az elfáradt kezem
Családomnak meg így szól a végrendeletem:

Ha eljön a halál, hogy engem learasson,
A koporsóm mellett senki ne sirasson,
Mi testemből maradt, égettessék el,
A megmaradt hamut meg szórjátok széjjel.

Túlvilági címem meg már most megadhatom,
Mivel nem lesz kereszt és nem lesz sírhalom,
A postai címem úgy hívják „elmúlás”,
Magyarul megírva a semmivé válás.

Aki írni akar, adja a levelét
Az égi postának nem tudom a címét.
Megköszönöm, akik utolsó utamra
Elkísértek, és hagyjatok magamra.

Budapest, 2005.

A hat almáról

Azt mondják a hatalmasok,
Hogy nekik a hat alma sok,
Elég nekik három alma,
Legyen a gazdagok jutalma,
De mind a három arany alma,
Mert a gazdag az mind okos
Amit kapnak az mind jogos,
Én hat almát nem adhatok
Mert gazdagságuk sem jogos,
Így hat ez szép hat alma,
A gazdag jogtalanságra.
Még egy jó tanácsot adok,
Gondolkodjanak gazdagok,
Nekik csak a hatalma sok?
Én kilencven éves vagyok.

Budapest, 2005. október 27.

Kérlek Isten

Itt ülök egy szép lakásban,
Nem érzem jól magam másban,
Amit magamnak szereztem,
Annak már a rabja lettem.

Én istenem, mi lesz velem?
Hová lett már a szerelem?
Hol vannak az ifjú évek?
Van öregség, mitől félek.

Beteg idős feleségem,
Aki él most velem
Nyakamon a kilencven év,
Meg idős, beteg feleség.

Hál' isten nem élek egyedül,
Itt élek feleséggestül,
Nekem a kötelességem,
Hogy védjem a feleségem.

Betegségében segítsem,
Ellássam őt élelemmel,
El tudjam látni kettőnket,
Megvédeni életünket.

Ahogy az öregség megtalált,
Adjál isten egy gyors halált,
Ha akarod hosszú éltben,
De ne hagyj hosszú szenvedésben.

Budapest, 2005. december

Nem tudok aludni

Ha lefekszek, a szememre sehogyan se jön az álom,
Keresem ennek az okát, égre-földre nem találom.
Számolgotok többször százig, gondolatim eltereljem
Remélve, gondjaim feledve a megváltó álmot nyerjem.

Meddő dolog a kísérlet, mert az álom messze kerül,
Sok rossz, amit elkövetem elfeledni nem sikerül.
Dolgok, amit józan ésszel egy ember azt meg nem tenné
Ha megtenné, azt egy gyermek, magát nagyon elszégyellné.

Úton-útfélen becsaptak, jót nevettek, aki tették,
Örültek, hogy mindannyian a tettüknek hasznát vették.
Eladtam valamit, de pénzt meg érte alig kaptam,
Szégyellem, hogy nagy értéket fillérekért odaadtam.

Ez csak példa, amit vettem az értékét nem ismertem,
Utána kiderült, árát duplán triplán megfizettem.
Megtakarított pénzemet betettem egy olyan bankba
Becsaptak, bevették a legalacsonyabb kamatra.

Fizetek, ha pénzt felveszek, fizetek kezelés költséget,
Lehet, hogy a kamat helyett a banknak még én fizetek.
Sok nő volt az életemben, de a legtöbbet kihagytam
Sajnálom, hogy fiatalon egy tudatlan számár voltam.

Sok leánynak meg asszonynak okoztam szomorúságot
Önmagamnak hátrahagytam egy buta álmvilágot.
Az életben vissza nem tér a kihagyott sok alkalom,
Okos lettem volna, hogyha perceimet kihasználom.

Most, hogy éltem vége felé magamnak leltárt csinálók,
Rájöttem, hogy én egy nagyon szerencsétlen ember vagyok.
Ha itt mindent én leírnék, regény lenne belőle,
A halál lesz megváltás, mi elválaszt majd tőle.

Addig álmatlanul élem az elrontott életemet,
Majd az égetőkemence hozza rendbe eszemet.
Jó isten, ha hagytál engem becsapni egy életen át
Adjál nekem végre sok-sok álomteli jó éjszakát.

Budapest, 2005. december 31.

Ilyen az élet

Az idő olyan, halad, majd meg-megáll,
Mint a szélvihar, vagy éppen csak fújdolgál.
Nem lehet pénzen vagy egyébvel megvenni,
Összeköttetéssel magunkévá tenni.

Az idő könyörtelen és elfut felettünk,
Azt vesszük csak észre, hogy öregek lettünk.
Nem vesszük észre, mint a pontos óra,
Nincsen tekintettel esőre vagy hóra.

Nincsen tekintettel tavaszra vagy télre,
Sem a teremtmények múló életére,
Nincsen tekintettel öröme vagy búra,
Napsütésre vagy égi háborúra.

Szörnyű, kegyetlen, mint a csalfa délibáb,
Örömteli napunk múlik el hamarabb
A szenvedésnél az idő lassan múlik,
Fájdalmas életünk hosszúra elnyúlik
Ha száz évet élünk, nem halunk meg korább.

Budapest, 2006. január

Ha én három napig...

Ha én három napig Úristen lehetnék,
És ez idő alatt mindent megtehetnék.
Felforgatnám biztos az egész világot
Ahol a bűnözés tetőfokra hágott.

Elkoboznál gazul szerzett vagyonukat
Meggazdagítanám összes korrupcióikat,
Dolgozzon, tanulja meg, hogy mi az a munka,
Azt is, hogy mennyit ér a munka jutalma.

Ne csak lopjon-csaljon közből vagyonokat
Ingyen kapja, tönkretéve már azokat.
Szerencsejátékban sok meggazdagodik
Más pénzen, ki nem nyer, nyomorog a másik.

A „kizsákmányolás”-t már rég elfelejtették,
Elvtársak és urak, akik ezt megtették.
Baloldaltól van most uralkodó kormány,
Ha őket bíráljuk, azt mondják, koholmány.

Azt mondják a népnek, olyan nagy a jólét,
Hogy már a külföld is irigylő a létét,
Lehet, hogy irigylő a milliárdosokét,
Nem a munkásokat, a kisnyugdíjasét.

Irigyelhetik a havi milliókat,
A nem tudni miért, milliót kapókat,
Valami tönkrement, őket leváltották
Miért kapnak tíz-húsz-harminc milliócskát?

A világháborúban elpusztult országot,
Ingyen felépítő élő lakosságot,
Kisnyugdíjainkból, akik még itt élünk,
Aiktól elvettek, kárpótlást hol kérjünk?

Éltünk ötvenhatban forradalmat, romot,
Újból építettük a romos országot,
Hányan negyven-ötven évet ledolgoztunk
Hol vagyunk a mai új nyugdíjasoktól?

Persze nem irigylem, kik minimálbérből,
Családdal nem látnak ki a szegénységből,
Nem irigylem, akik nem tudnak dolgozni,
Sajnos sok van, amin kell még javítani.

Igaz, sokan vannak, akik most jól élnek,
Sokkal többen vannak, akik még szegények.
Gazdagok a bankok, a pénzünk használják,
A hitelt kérőknek jó kamatra adják.

De mit kapunk mi a betett kis pénzünkért,
Mindenért fizetünk, sőt, a kezelésért.
Kilencven évemmel sokat tapasztaltam
Ily csekély kamatot még soha nem kaptam.

Jövő képviselők! Egyetértek sokban,
Ne annak adjanak, akiknek már sok van
Nagy a kisnyugdíjtól csak feltávolodik
Százalékokkal a nagyokat növelik.

Budapest, 2006. február 2.

Ősz van

Egy ablak előtt én nézem az eget,
Meg a nemrég még zöld hulló leveleket,
Arra gondolok, így múlnak a percek,
Órák, napok, hónapok és évek.

Elmúlt a nyár, a vénasszonyok nyara,
Olyan mint a vadkan támadó agyara.
Az éjszakák hidegek, megjöttek a fagyok,
A feleségemmel egyedül maradok.

Itt, ahol még nemrég nyaralgattak,
A bejárat fölé lakatot aggatok.
Ketten nézegetjük, hogy múlik az élet,
Mit a nyár teremtett, mind-mind semmivé lett.

Az embernek elmegy mindentől a kedve,
Mi élvezhető volt, a gyümölcs leszedve,
A szőlő leszedve, pincében forr mint a bor,
Itt jönnek megnézni a szomszédok olykor.

A születésnapomon a tücsök se hegedül,
A feleségemmel ülünk csak egyedül.
Jött egy pár szomszéd, telefon-barátok,
Kedves szomszéd-barát, számíthatok rátok?

A fiam, a menyem már rég feledi,
Egy évben e napon jönni köszönteni.
Kilencvenegyedik, amit most megéltem,
Ki tudja, hogy meddig tart a kétes életem?

Na, de ez is elmúlt; még csak október volt,
Derűs, napos, akkor még kékes égbolt,
A vége viszont már meghozta a fagyot,
November viseli, mit október hagyott.

Megjött a hideg ősz, fagyos éjszakákkal,
Megáldva minket a sok kóborló macskával.
Kicsiknek, maguknak keresnek élelmet,
Éjjel a baglyoktól szenvednek félelmet.

Sötét felhők jönnek, az eső szemerként,
Bújik ember, állat, minden, aki itt él.
A fagy elől, meg hideg éjszakáktól,
Búcsúzom a nemrég még zöld, lombos fáktól.

A hideg szél fúj sárga levelet,
Bússá lett, mi szép volt, a magányos élet.
Mit várhatunk, ha nem havas-jeges telet,
Talán az utolsó búcsúzó életet.

Most már Budán vagyunk és várjuk a tavaszt,
Hoz majd zöld levelet, új életet fakaszt.
De hogy nekünk mit hoz? Lesz-e egészségünk
Vagy Budán maradva éljük öregségünk?

Megérjük a tavaszt ép egészségesen
Vagy egymást támogatjuk halálos betegen?
Búcsúzunk Velence, a sok szép elmúlt,
Sírba viszi velünk a csendes halálunk.

Velencefürdő, 2006. november 1.

Születésnapomra

A menyem, a fiam már régen feledi,
Egy évben e napon jönne köszönteni.
Kilencvenkettedik, amit most megéltem,
Ki tudja, hogy meddig tart a kétes éltém?

Na de ez is elmúlt, még csak október
Derűs napos akkor még, kékes az égbolt.
A vége viszont már meghozta a fagyot,
November viseli, mit októbertvéig hagyott.

Megjött a hideg őszi fagyos éjszakákkal,
Megáldva minket sok kóborló macskával.
Kicsiknek - nagyoknak keresnek ételmet,
Éjjel a baglyoktól szenvednek félelmet.

Sötét felhők jönnek, az eső szemerke,él,
Bújik ember - állat, minden, aki itt él.
A fagy elől meg hideg éjszakáktól,
Búcsúsom a nemrég még zöld lombos fáktól.

A hideg szél fújja a sárga levelet,
Bússá lett, ami szép volt, most magányos.
Mit várhatunk, ha nem havas, jeges telet,
Talán az utolsó, a végső életet.

Velencefürdő, 2006. november 1.

Borpince zárva

Nem írta meg azt a sajtó:
Zárva van a pince-ajtó.
A pincének nincsen bora,
Ki van írva az ajtóra;
Bizonyítva, hogy bor nincsen:
Egy kis szar van a kilincsen.

Budapest, 2007. december 2.

Hason-mások

Ma még - eszem,
mert van - eszem.

Ez kisország, szegény - állam,
Ebben felkopik az - állam.
Tavasszal jó a friss - retek,
Csupa - retek - a térdetek.

Más akarja, olyan legyek
Mint a mást megcsípő legyek.
Postán jön a papír-levél,
Tavasszal a rózsán a zöld-levél.

Budapest, 2007.

Miért élek még?

Elmúlt a nyár, az őszi szél,
A közelgő ősztől beszél,
Hajtogatja az ágakat,
Így búcsúztatja el a nyarat.

Fütyül a szél az ablakon,
Már nem szunyogháló vagyon,
Becsukunk ajtót-ablakot,
Nagyon becsüljük már a napot.

Ha kisüt is a napsugár,
Ez már nem az a meleg nyár,
Mikor meztelenre vetkőztünk,
Hogy ne legyen túl melegünk.

Éjszakára már befütünk,
Ivólevet már nem hűtünk,
Hidegek már az éjszakák,
Melegítenek a kályhák.

Előbb-utóbb igen nagyon
Fütyül a szél az ablakon,
Jelzi a naptár ideje:
Ez még csak az ősz eleje.

Na de az őszben is van szép,
A sok színesre festett kép,
Sok bokor és falevél,
Most gyönyörű színekben él.

Ez az ősz engem megütött,
Elmúl egy nyár éltem fölött,
Nekem már az eljövő tél
Már a halálomról mesél.

Meghalni csak egyszer lehet.
Ki élni igazán szeret,
Ezt vésse jól az agyába
És ne bízson a csodába.

Hogy jön-e nekem tavasz-nyár,
Betegség vagy egészség vár,
Ez már olyan mint a lottó,
Vagy lóversenyen a befutó.

Meghalnom még kora lenne,
De mindenhez kell szerencse.
Miért akarok még élni?
Utódaimhoz kell még írni.

Megvált engem a bús halál,
Úgy visz el, ahogy megtalál.
Elmúlt sok-sok emberöltő,
Így hal meg egy öreg költő.

Budapest, 2007. november

A halál órája

Elindul az ember az utolsó útjára,
Amikor már nem tud vigyázni magára.
Nem tudja ellátni egyedül magát,
Nem érti meg már a saját gondolatát.

Ott marad egyedül magatehetetlen,
Egyedül élnie szinte lehetetlen.
Nincs akihez szóljon, nincs miért dolgozzon,
Az sincs, aki neki ennivalót hozzon.

Nem tud főzni-mosni, nem tud vásárolni,
Nem tud már egyedül az orvoshoz menni.
Hiszen nincs értelme így még tovább élni,
Nem szabad akkor a haláltól se félni.

Sajnos, ha nincs egy szerető család,
Úgy mint ahogy engem, elhagy az összes unokád,
Halálodkor jönnek, valóban meghaltál?
Egymástól kérdezik, hogy kire mit hagytál?

Magatehetetlen nem kellek senkinek,
A családnak már most teher minden.
A többségnek van jó szerető családja,
Aki betegen is szeretettel várja.

Mindenkinek eljön a halál órája,
Nem tudja, halálát ki és miért várja.
Eszébe jut akkor mit tett szüleivel,
El kell számolnia összes bűneivel.

Majd amikor eljön a halál órája,
Kit akarsz még látni utoljára?
A szemed majd néz, de látni már alig lát,
Olyan, mint amikor elfűjnek egy gyertyát,
Így éli át a legtöbb ember a halálát.

Velencefürdő, 2008. október 3.

Utóirat:

Akik még szeretnek, tőlük bocsánatot kérek.

Ki a beteg?

Ki a beteg, aki nem tudja, mit beszél?
Mintha az esztét elfűjta volna a szél,
Aki egyedül már sehova nem járkal,
Észrevétlenül maga alá csinál?

Aki már nem tudja, ki van körülötte,
Családja a sorsát már most eldöntötte,
Néha egy családtag még meglátogatja,
Következik a vég, őt magára hagyja.

Nem beteg, ki magát nagy betegnek vallja,
Hanem kinek a testét betegség uralja,
Belehal de csendben a nővérek nézik,
Hiszen csak ők, akik észreveszik.

Értesítik majd a hozzátartozókat,
Ők, kik nyilvántartják a telefonszámokat,
Az majd el fog jönni, intézi a sorsát,
Közli, kivel kell az elhunyt halálát.

Az majd elintézi, megvárva a testét,
A krematóriumban lassan elégessék.
Ha netán utána még valami marad,
A kutya ugat, de a karaván halad.

Vége vagyon immár minden betegségnek,
Akik belehalnak, szép lassan elégnek.
Az utód tovább él, azt is elfelejti
A hozzátartozóját melyik urna rejti.

Mint mindenben, itt is vannak kivételek,
Akik nem ezt teszik, bocsánatot kérek,
Kik végig kísérték a szeretteiket
Búsan-bánatosan élik életüket.

Budapest, 2008. november

Ezt írta nagy költőnk

Neked két hazát adott az istened!
Nekem egy volt, az is elveszett.
Otthon édes otthon, nekem kettő volt, kettő
Buda és Velencefürdő.

Most már sehol nem érzem jól magam,
Nem találom a testi-lelki nyugalmam.
Aki a kettőt összetartotta,
Itt hagyott egy földi pokolba.

Nem szerelem tartott minket össze
Ötvenhat év pokla és gyötrelme.
Gyereket neveltünk és sokat szenvedtünk,
Azért akadt néha egy-egy boldog percünk.

Most mit érzek? Elhagytak barátok,
Talán az isten is, nem számítok rátok.
Megkapja mindenki, amit megérdemel,
A gonoszságával őt is tűz nyeli el.

Magával viszi, nem tudja, hogy miért
Keserítette meg barátja életét.

Velencefürdő, 2009. április 5.